CĂRȚI ROMANTICE

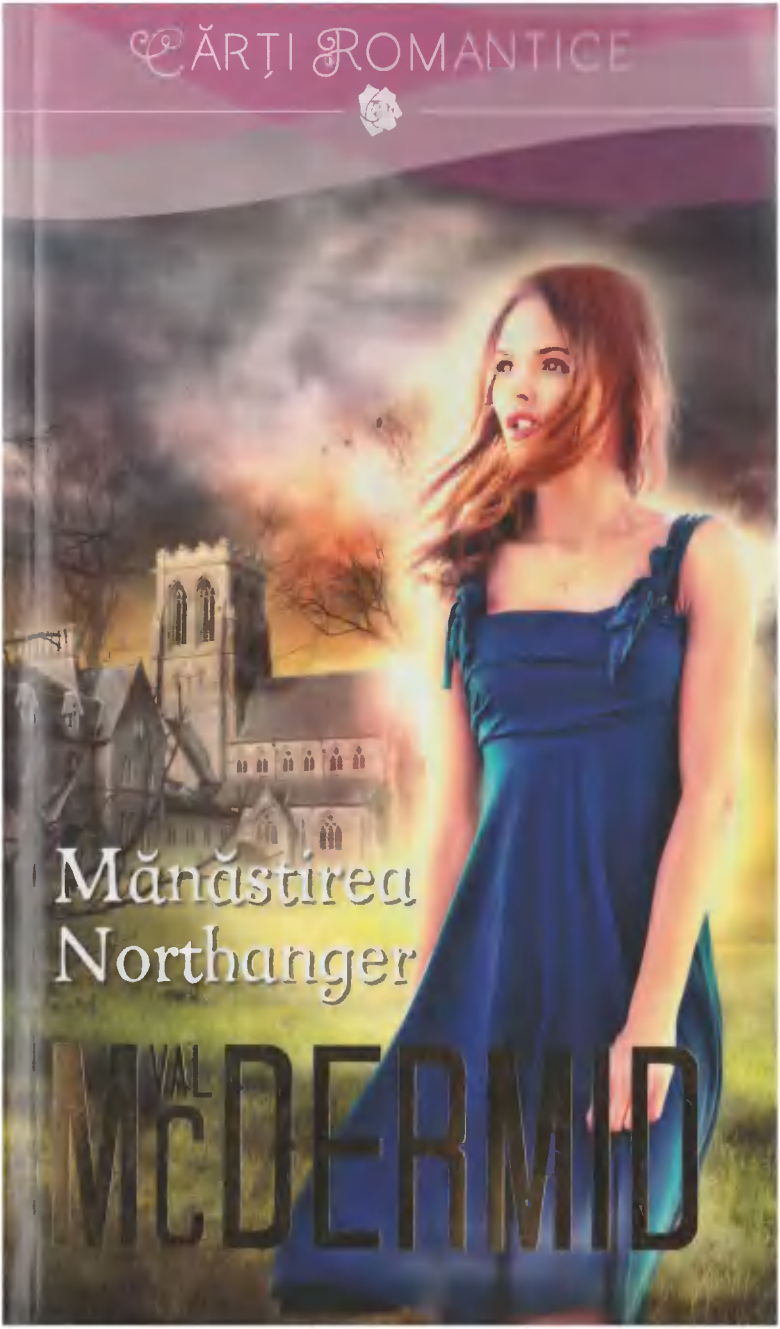

Mănăstirea Northanger

VAL McDERMID

Cat Morland este pregătită să facă pasul spre viața de adult. Fiică a unui pastor, școlită acasă în micuțul și liniștitul sătuc Piddle Valley din Dorset, ea își găsește refugiul în cărți și este convinsă că, dincolo de valea în care și-a trăit copilăria, o așteaptă o mare aventură. Așadar, primește cu entuziasm propunerea soților Allen, prieteni și vecini de-ai părinților ei, de a îi însoți la Festivalul Fringe din Edinburgh, pentru a-i ține companie lui Susie Allen. Veselă din fire și ajutată de noua ținută asigurată de Susie și de biletele pe care aceasta le are la evenimentele din fiecare seară, Cat ajunge să guste din plin viața din Edinburgh și este primită cu brațele deschise în sânul familiei Thorpe, devenind bună prietenă cu fata mai mare a familiei, Bella. Și, pe neașteptate, în peisaj apare și chipeșul Henry Tilney, un viitor avocat a cărui familie locuiește la frumoasa, misterioasa și mult râvnita mănăstire Northanger. Cat este fascinată de Henry și de sora acestuia, Eleanor, dar nu se poate abține să nu se întrebe dacă totul la ei este atât de ireproșabil cum pare. Sau poate mulțimea de cărți citite sunt de vină pentru imaginația care-i umple mintea de scenarii care de care mai incitante?

Val McDermid este bine-cunoscută pentru thrillerele sale, traduse în peste 30 de limbi și vândute în 11 milioane de exemplare. A câștigat numeroase premii internaționale, inclusiv CWA Gold Dagger și CWA Cartier Diamond Dagger.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1617-3
9 786063 316173
Lira®

VAL McDERMID

Mănăstirea Northanger

Northanger Abbey
Val McDermid
Copyright © 2014 Val McDermid
Publicat pentru prima oară în limba engleză de
HarperCollins Publishers Ltd. cu titlul *Northanger Abbey*

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mănăstirea Northanger
Val McDermid

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDERMID, VAL
Mănăstirea Northanger / Val McDermid;
trad.: Alexandra Florescu - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1619-7

I. Florescu, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

VAL McDERMID
Mănăstirea Northanger

Traducere din limba engleză
Alexandra Florescu

Lira

Pentru Joanna Steven, cititor constant, prietenă constantă, indirect responsabilă pentru inițierea mea în desfătările din Piddle Valley.

capitolul 1

Pentru Catherine Morland, o sursă continuă de dezamăgire era faptul că viaţa ei nu semăna mai mult cu cea din cărţi. Sau, mai degrabă, faptul că acele cărţi în care găsea o oarecare asemănare erau extrem de neinteresante. Intriga a sumedenii de romane se desfăşura în sate şi în oraşe precum cătunul Hamlet în care locuia. Să recunoaştem, nu toate aveau nume atât de ciudate ca acelea din Piddle Valley[1], unde se aflau concentrate câteva dintre parohiile tatălui său. Ar fi fost dificil să faci credibilă o poveste romantică fictivă care să se petreacă în Farleigh Piddle, în Middle Piddle, în Nether Piddle ori în Piddle Drummer[2]. Dar, în orice altă privinţă, cărţile despre viaţa la ţară o făceau să se simtă ca acasă, ba chiar şi mai plictisită, dacă acest lucru era posibil. Cărţile care-i făceau inima să bată mai repede nu aveau niciodată acţiunea plasată în vreun loc pe care să-l fi vizitat şi ea.

Cat, aşa cum prefera să i se spună – pe motiv că nimeni nu ieşea din adolescenţă cu numele dat de părinţi –, fusese dezamăgită de viaţa ei de când se ştia. Membrii familiei erau, în ochii ei, cât se poate de mediocri şi anoşti până la disperare. Tatăl ei ţinea slujbe la cinci parohii aparţinând de Biserica Anglicană cu un farmec binevoitor şi cu un har de a ţine predici despre care nu puteai spune că erau nici interesante, dar nici foarte plictisitoare. Mama ei renunţase să predea la şcoala primară pentru postul neplătit de soţie a vicarului, lucru pe care îl îndeplinea fără să se prea plângă şi făcând apel la imaginaţie atât cât să-i compenseze uşoara tendinţă spre monotonie. Dacă i s-ar fi făcut un raport

[1] O traducere aproximativă ar fi Valea Pişu. (n.tr.)

[2] Aproximativ: Pişu de Sus, Pişu de Mijloc, Pişu de Jos, Pişu de Toboşar (n.tr.)

de performanţă anual, ar fi arătat cam aşa: „Annie Morland este un membru de echipă muncitor şi vesel, care tratează problemele ca pe nişte provocări. Cloştile ei sunt, pentru al treilea an la rând, cele mai bune clocitoare din Piddle Valley". Părinţii ei se contraziceau rareori şi nu se certau niciodată. Între ei, nu exista nici măcar un singur secret întunecat.

Până şi casa era o dezamăgire pentru Cat. Cu zece ani înainte să se nască ea, Biserica Anglicană vânduse casa parohială, o locuinţă în stilul gotic victorian, prin care te trăgea curentul, unui director de publicitate din Londra, ridicând pentru vicar şi familia lui o casă modernă cu tot farmecul estetic al unei cutii de fulgi de porumb. Deşi fusese construită relativ recent, te trăgea curentul în ea la fel ca în predecesoarea ei lipsită de farmec. Nu era câtuşi de puţin un decor care să-i alimenteze imaginaţia.

Copilăria lui Cat cea băieţoasă fusese rezultatul dorinţei ei de a fi eroina propriei aventuri. Poveştile pe care mai întâi le auzise, apoi le citise ea însăşi îi aprinseseră imaginaţia şi îi oferiseră o lume a fanteziei în care să se joace. Încântarea ei de a avea fraţi şi surori - un frate mai mare, James, şi două surori mai mici, Sarah şi Emily - se datora în parte rolurilor pe care putea să le repartizeze în cadrul scenariilor ei elaborate despre luptele cu monştri, salvarea celor oprimaţi şi cucerirea planetelor îndepărtate.

Pentru majoritatea copiilor binecuvântaţi - sau blestemaţi - cu o imaginaţie atât de vie, mediul firesc de manifestare este şcoala. Dar Annie Morland avusese de-a face la început cu ceea ce numea ea „fabricile educaţionale" şi rămăsese cu ferma convingere că cei patru copii ai ei aveau să înveţe mai bine sub propria ei instruire. Astfel, Cat şi fraţii ei fuseseră feriţi de contactul cu o sală de clasă şi de tovărăşia celor de pe terenul de joacă, nefiind astfel supuşi la realităţile mai crude ale vieţii. Nimeni nu le furase vreodată banii de pachet şi nici nu îi umilise în faţa unei încăperi pline de colegi. În schimb,

intraseră în permanență sub lupa atentă a mamei și a tatălui, care își doreau tot ce-i mai bun pentru ei.

James, binecuvântat cu umor și inteligență înnăscute, ar fi reușit cu brio în orice sistem educațional i-ar fi fost impus. Însă Cat, căreia îi păsa mai mult de povești decât de cunoaștere, probabil nu s-ar fi descurcat mai bine indiferent de locul unde ar fi învățat. Mai mult ca sigur ar fi ajuns mai învățați în ceea ce privește căile lumești dacă ar fi scăpat de sub fusta mamei, însă, dacă ar fi fost așa, povestea lor ar fi fost mult prea comună pentru a capta interesul cititorului avid.

Singurul contact însemnat pe care îl aveau cu cei de vârsta lor se petrecea în părculețul ce fusese amenajat dintr-o câmpie inundabilă donată satului cu ocazia Jubileului de Argint al Reginei. Darul venea din partea unui agroindustriaș internațional doritor să atragă atenția prințului de Wales; și, oricum, câmpul nu avea vreun potențial agricol însemnat, de vreme ce se afla pe brațul mort al unui râu din Piddle, astfel că nu putea fi unit cu vreuna dintre pajiștile atât de iubite de agricultura comercială. În parc se găseau un teren de fotbal, un teren de tenis, un loc de joacă, ridicat mulțumită unui cuplu de americani care se mutaseră în vechea clădire a școlii, și un teren rudimentar de baseball. În vacanțe, câmpul devenea un magnet pentru copii. Puține lucruri se organizau în mod formal, dar întotdeauna se desfășura câte un joc de-a prinselea de care copiii familiei Morland se lăsau degrabă captivați. Lui Cat îi plăcea mai ales orice joc cu mingea care presupunea rostogoliri ori alunecări prin noroi.

Între timp, Cat se transforma dintr-o fată-băiețoi într-o adolescentă, fără să primească vreo distincție academică ori sportivă. Entuziasmul ei rareori dura într-atât încât să producă rezultate solide. Uneori, mama ei se sătura să tot încerce să-i bage în cap fiicei ei conjugarea vreunui verb francez sau vreo ecuație algebrică simplă. După o plimbare prin natură, Cat prefera să se cuibărească lângă foc și să spună povești cu fantome decât să discute despre flora și fauna pe care le văzuseră prin

păduri şi câmpii. Îşi lua notiţe atunci când mama ei stăruia, după care le rătăcea fără întârziere. De fiecare dată când putea să abată lecţiile de la cursul lor, o făcea. În timpul unei lecţii de istorie, Annie îşi dădea brusc seama că, în loc să înveţe despre politica externă a dinastiei Tudorilor, fata ei găsea justificări pentru numeroasele căsătorii ale lui Henric al VIII-lea.

Confruntându-se cu un eşec constant, Annie încercase să găsească explicaţia. Poate că fiica ei era genul de persoană dominată de emisfera dreaptă a creierului, cea care dezvoltă creativitatea, talentul muzical şi imaginaţia.

– Dar asta înseamnă că te face şi incapabil să rămâi concentrat asupra a ceva mai mult de două minute? întrebase soţul ei cu o uşoară exasperare atunci când ea îi expusese teoria aceasta, într-o noapte, pe când se băgaseră în pat. Cine poate spune dacă are înclinaţii muzicale sau artistice? Susţine că-i place muzica, dar nu repetă niciodată la pian. Spune că-i plac poveştile, dar nu a terminat nici una din câte a început să scrie. Nu-i poţi cere să facă ceva ca să-şi câştige bani de buzunar fiindcă nu vrea să-şi cumpere nimic. Nu-şi doreşte decât romane, iar din astea găseşte din belşug în biblioteca noastră sau în biblioteca mobilă. Sincer, Annie, din câte văd eu, pare să trăiască într-un univers cu totul diferit faţă de noi, restul. E tare săracă cu duhul!

– Oare ce fel de viitor o să aibă? Annie încercase să nu lase pesimismul să pătrundă în nici un aspect al vieţii ei, dar, în ceea ce o privea pe fiica ei cea mare, era mai dificil să îl împiedice să se strecoare prin orice crăpătură găsită în sistemul ei de apărare.

– Unul care nu o să necesite altă calificare în afară de o inimă bună, spusese Richard Morland, întorcându-se pe-o parte şi bătându-şi perna cu pumnul ca să-i dea ascultare. Uite câtă răbdare are cu cei mici. Catherine o să fie bine, adăugase el cu mai multă siguranţă decât considera soţia lui că ar potrivit.

Aici, presupunea ea, intervenea credinţa.

Între timp, Cat dormea somnul celor fără de griji, pierdută printre vise fericite despre aventură şi poveşti de dragoste. Detaliile despre viitorul ei nu îi tulburau niciodată echilibrul interior. Era împăcată şi convinsă că avea să devină o eroină. În mintea ei, întreaga viaţă fusese doar o repetiţie pentru acest rol. Asta nu însemna că nu avea să întâmpine greutăţi. Oricine care avea o idee despre ce presupunea o aventură ştia că drumul iubirii şi al fericirii adevărate era întotdeauna presărat cu obstacole. Familiile lor ar fi fost la cuţite, iubitul ei s-ar dovedi a fi un vampir sau cei doi îndrăgostiţi ar fi despărţiţi de un ocean ori de o boală în faţă aparent terminală. Dar ea urma să învingă şi să treacă peste orice piedică spre un final satisfăcător.

Singura problemă era de unde aveau să pornească aceste gesturi de eroism. Anii de furişat prin grădinile din spatele caselor şi prin sufrageriile caselor din Piddle Wallop[1] sub acoperirea unor jocuri copilăreşti şi a altor asemenea activităţi o convinseseră de faptul că ştia tot ce era de ştiut despre vecinii ei. Greşea pe deplin în această presupunere, bineînţeles, însă era puţin probabil să-şi schimbe preafericita convingere, de vreme ce era mai atentă la ce se afla în mintea ei decât la secretele celor din jur. În ceea ce o privea pe Cat, nu ştia pe nimeni care ar fi putut stârni vreo aventură de orice fel. Dacă tot avea de gând să pornească într-o escapadă, trebuia mai întâi să scape de limitele restrânse impuse de Piddle Valley. Şi nu putea să-şi dea seama cum ar fi putut realiza acest lucru.

Era pe punctul de a ceda disperării, când imposibilul se întâmplă. Într-o clipă scurtă, perspectivele ei se transformară. Întocmai precum Cenuşăreasa, se părea că şi Cat avea să se bucure de şansa ei. Dacă nu de Făt-Frumos, atunci măcar de echivalentul secolului douăzeci şi unu al balului.

Vecinii lor, Susie şi Andrew Allen, erau devoratorii de cultură din Piddle Valley. Andrew era cel mai şiret

[1] În aceeaşi manieră umoristică, o traducere aproximativă ar fi Jet de Pişu. (n.tr.)

dintre îngeri. Intuiția sa în ceea ce privea mina de aur pe care o reprezenta teatrul îi adusese o avere frumușică după ce investise într-o scenă comercială de pe West End. Nu avea vreo pasiune pentru arta spectacolului, însă avea darul de a intui ce era pe placul publicului.

Ani la rândul, își petrecuse verile în Edinburgh în perioada festivalului[1], participând din zori și până seara la piese de teatru experimental sau la evenimente dedicate cărților, care ar fi putut să reprezinte o cât de mică sursă de inspirație pentru un musical. În primăvară însă, fusese luat prin surprindere de un atac de cord, iar Susie stăruise ca anul acesta să fie diferit. Anul acesta, ea avea să-l însoțească, iar lui nu avea să i se permită să participe decât la maximum două spectacole pe zi.

„Fiindcă sunt o mulțime de alte moduri în care să te poți simți bine în Edinburgh fără să trebuiască să înduri până la capăt o reprezentație a *Regelui Lear* interpretată integral de o singură femeie sau de un comediant jucând toate personajele masculine din operele lui Jane Austen, îi spusese ea lui Annie Morland." Deși Susie Allen era ea însăși actriță, era surprinzător de puțin interesată să se ducă la teatru.

Dar, pentru ca Susie să se poată bucura de acele momente, avea nevoie de o tovarășă pentru ocaziile neplăcute în care Andrew insista să vadă un spectacol a cărui simplă descriere o făcea să se cutremure. Avea o idee foarte clară despre cum trebuia să fie această tovarășă. Cineva a cărei tinerețe să se reflecte pozitiv asupra ei; cineva ale cărei opinii neformate să fie suficient de întemeiate încât să le contrazică pe ale ei; și, în sfârșit, cineva care să atragă o companie interesantă, însă fără s-o domine.

Susie nu-și expuse astfel problema, nici ei, nici familiei Morland. Și astfel, într-o dimineață de la începutul lui august, Cat se trezi că-și face bagajele pentru o lună

[1] Este vorba despre Edinburgh Festival Fringe, a cărui primă ediție a avut loc în anul 1947 și care se desfășoară anual în luna august. (n.tr.)

întreagă în Edinburgh, entuziasmată și încântată în egală măsură.

capitolul 2

Nici o trăsură aurită, trasă de cai albi, nu avea s-o transporte pe Cat la Edinburgh. Se confruntă, în schimb, cu perspectiva de a-și petrece opt ore pe bancheta din spate a Volvoului lui Susie și Andrew Allen. Însă Cat era convinsă că avea să fie numai bine, cu toate că nu fusese niciodată mai departe de Bristol, și asta în antica dubiță a familiei Morland. Dar, în mașină, ar fi putut să doarmă și să citească, cele două componente esențiale ale vieții ei.

Nu avu parte de un elaborat rămas-bun din partea părinților. Era ca și cum își epuizaseră resursele de a face mare tevatură la plecarea copiilor atunci când James părăsise cuibul părintesc, cu patru ani în urmă, ca să meargă la Oxford. Totuși, Cat trebuia să recunoască junghiul de dezamăgire provocat de aparenta indiferență a familiei vizavi de iminenta ei absență. E adevărat că mama ei o strânse în brațe mai s-o sufoce, însă îmbrățișarea fu urmată de un brusc: „Nu uita să-ți iei vitaminele în fiecare dimineață" Și de un: „Nu uita că ai un buget restrâns. Nu sparge toți banii în primele zile. Ce ți-am dat trebuie să-ți ajungă o lună. N-o să poți apela la banca lui mami și a lui tati dacă rămâi fără", spuse cu asprime. Annie nu se arătă îngrijorată de pericolele care ar putea pândi pe străzile din Edinburgh, cu toate că citise romanele polițiste ale lui Ian Rankin și ale lui Kate Atkinson.

Sperând la ceva mai multă afecțiune și înțelegere, Cat se întoarse către surorile sale.

- Vă dau mesaj când ajung, le spuse. Și o să fiu tot timpul pe Facebook și pe Twitter.

Sarah ridică din umeri, fie cu invidie, fie cu indiferență.

- Cum zici tu, bălmăji ea.

- O să pun și poze.

Emily își întoarse privirea, aparent fascinată de dâra de fum lăsată de un avion de vânătoare cu reacție.

- Dacă vrei tu.

Cat îi aruncă tatălui ei o privire binevoitoare, sperând ca măcar el să se arate temător s-o lase să plece. Își puse un braț pe după umerii ei și o trase de pe alee înspre garajul dărăpănat unde se delecta cu pasiunea lui pentru prelucrarea lemnului.

- Am ceva pentru tine, spuse el.

Temându-se că era vorba despre încă una dintre cutiile lui de lemn plină cu nimicuri, Cat se lăsă dusă departe de privirea mamei și a surorilor ei. În schimb, tatăl ei bagă mâna în buzunarul blugilor și scoase o bancnotă mototolită de douăzeci de lire.

- Uite niște bani în plus pentru tine. Îi puse bancnota în palmă și îi strânse degetele în jurul ei.

- Ai jefuit cutia milei? îl tachină ea.

- Exact, răspunse el. Ar fi fost mai mult, dar credincioșii au fost mai puțini luna asta. Ascultă, Cat. Asta e o ocazie mare pentru tine să vezi puțin mai mult din lumea de dincolo de fereastra ta. Profită la maximum de ea.

Ea își aruncă brațele pe după gâtul lui și îi dădu un sărut.

- Mulțumesc, tată. Tu mereu înțelegi totul. Ăsta este începutul unei aventuri extraordinare. În toți acești ani, am citit despre întreprinderi uimitoare și escapade nebunești, iar acum în sfârșit o să am parte și eu de una.

Zâmbetul lui Richard trădă o umbră de tristețe.

- Îmi amintesc că citisem *Rândunici și amazoane*[1] și cărțile din seria *Cei cinci faimoși*[2] închipuindu-mi cum avea să fie viața mea. Dar nu a ieșit cum îmi imaginam eu. Cat, nu fi dezamăgită dacă excursia ta la Edinburgh n-o să se desfășoare ca povestea lui Harry Potter.

Cat pufni.

---

[1] *Swallows and Amazons*, carte de aventuri pentru copii, prima din seria omonimă scrisă de Arthur Ransome (n.tr.)

[2] *The Famous Five*, serie de cărți de aventuri pentru copii scrisă de Enid Blyton (n.tr.)

– Harry Potter? Nici măcar copiii mici nu cred că Harry Potter e adevărat. Nu poţi tânji după ceva care este pură fantezie. Trebuie să simţi că e ceva real înainte să crezi că o să ţi se întâmple şi ţie.

Tatăl îi ciufuli părul lung şi cârlionţat.

– Nu vorbeşti cu persoana potrivită. Eu cred în Biblie, ai uitat?

– Mda, dar nu eşti ca nebunii ăia care cred că Vechiul Testament reprezintă istoria. Ce vreau să spun este că toată chestia cu magia şi vrăjitoria... nimeni nu ar putea să creadă în ele. Dar, când citesc despre vampiri, ei ar putea exista. Poate că aşa stau de fapt lucrurile, iar noi nu vedem decât ce-i la suprafaţă. Totul se potriveşte. Are mai multă logică decât Vâj-haţul şi vrăjile alea stupide.

Tatăl ei râse.

– Ei bine, sper că o să ai parte de aventura ta în Edinburgh fără să fii muşcată de un vampir.

Cat îşi dădu ochii peste cap.

– E aşa un clişeu, tată. Morţii înviaţi nu se rezumă numai la asta.

Înainte ca el să poată răspunde, fură întrerupţi de sunetul unui claxon.

– Te aşteaptă caleaşca, spuse Richard, împingând-o cu blândeţe afară din garaj, el rămânând în urma ei.

Călătoria spre nord fu lipsită de evenimente. Din respect pentru gustul lui Cat pentru literatură, Susie descărcase varianta audio, integrală, a cărţii lui Bram Stoker, *Dracula*. Pentru Cat, şcolită numai în poveştile de dragoste cu vampiri contemporani, era o experienţă curioasă şi tulburătoare. Îi amintea de prima oară când gustase o măslină. Era diferită de tot ce-i mai atinsese cerul gurii până atunci: ciudată şi cu gust nu chiar plăcut, dar totuşi poleită cu promisiunea rafinamentului. Aşa avea să se simtă şi după ce va fi văzut destul din lume, părea să-i spună. Era garanţia că avea s-o ţină concentrată asupra conflictului dintre contele transilvănean şi profesorul Van Helsing.

Cartea se sfârşi, iar Cat se trezi la realitatea lumii înconjurătoare tocmai când intrau în centrul oraşului. Se întinse pe bancheta din spate şi cercetă nerăbdătoare cartierul cu privirea, observând simetria clădirilor din piatră cenuşie aliniate de-a lungul străzii, separate de grădini cu şiruri de copaci împrejmuite de garduri cu vârfuri ascuţite. Deşi abia dacă începea să apună soarele, în închipuirea ei era o seară ceţoasă şi întunecată, momentul în care peisajul ar fi devenit unul palpitant de ameninţător. Venise la Edinburgh ca să fie entuziasmată, şi, chiar de la prima vedere, oraşul se ridica la înălţimea aşteptărilor ei.

Domnului Allen îi plăcea să trăiască bine şi întotdeauna închiria locuinţe confortabile pentru pelerinajul său din august. În acel an, închiriase un apartament cu trei camere situat la capătul de vest al Queen Street, care venea la pachet cu echivalentul contemporan scoţian al Sfântului Graal: un permis de parcare. Până când găsiră locul de parcare ce le era desemnat şi până îşi cărară bagajele pe şirurile de trepte, nici unul dintre ei nu mai avea chef sau energie pentru altceva decât un somn odihnitor.

Camera lui Cat era cea mai mică dintre cele trei dormitoare, însă ei nu-i păsa. Era văruită în nuanţe de galben şi avea destul loc pentru un pat de o persoană, o măsuţă de toaletă, un şifonier şi un fotoliu generos, care era perfect pentru a te cuibări în el şi a citi. Cea mai bună parte era că dădea spre grădinile de pe Queen Street. Cat nu avea nici o problemă în a ignora zgomotul nesfârşit al traficului de dedesubt, bucurându-se de umbra deasă a copacilor. Cum apusul se instalase deja – spre surprinderea ei era deja aproape unsprezece, când în Dorset se făcea deja întuneric beznă –, putea să vadă lilieci zburând printre frunze. Se înfioră de plăcere, înainte să tragă perdelele şi să se ducă la culcare.

Micul dejun cu cei doi Allen era mai relaxat decât cu membrii familiei Morland. Când Cat ieşi de la duş, îl găsi pe domnul Allen în halat, citind *The Independent*

lângă fereastră, cu o ceaşcă de cafea lângă el. Ridică privirea şi spuse:

- A venit livrarea de la supermarket. Avem fructe, suc, şuncă şi ouă în frigider. Croasanţii sunt în coşul de pâine şi cerealele în dulap. Serveşte-te cu ce doreşti.

Neştiind ce să aleagă, Cat îşi turnă un pahar cu suc de mango în timp ce-şi cântărea opţiunile.

- Susie încă doarme? întrebă ea.

Domnul Allen mormăi:

- Probabil. Făcu un mic spectacol din închisul ziarului şi sorbitul cafelei până la ultima picătură. Am bilet la o piesă la zece şi zece la Teatrul Pleasance. O trupă de scheciuri din Birmingham joacă versiunea muzicală a operei *Middlemarch*.

- Asta pare puţin probabil.

El se ridică şi se întinse.

- Asta, draga mea Cat, este tocmai ce s-ar putea să meargă.

Cat îşi dădu seama că încă avea multe de învăţat când venea vorba despre teatrul contemporan. Cu puţin noroc, avea să-şi îmbogăţească simţitor cunoştinţele până la sfârşitul celor patru săptămâni petrecute în Edinburgh.

- Venim şi noi cu tine?

El chicoti.

- Dumnezeule, nu. Susie nu s-ar aventura în preajma unui eveniment cultural înainte să-şi burduşească şifonierul cu ţinute din sezonul ăsta. Voi două o să bateţi magazinele în dimineaţa asta. Sper că te ţin picioarele.

La momentul acela, crezuse că exagerase, aşa cum ştia că tind bărbaţii să facă atunci când vine vorba despre femei şi cumpărături. Dar, la al cincilea magazin, la al cincilea morman de haine şi la a cincea cabină de probă, Cat începu să se minuneze de gradul de toleranţă al doamnei Allen. Trebuia să recunoască, avea puţine ocazii să observe de aproape viaţa de zi cu zi a unui cuplu căsătorit, în afară de părinţii ei. Însă, deşi se cam dispreţui pentru gând, Cat socoti că, într-un fel sau altul, îi scăpase până atunci faptul că Susie Allen era femeia

cu capul cel mai sec alături de care își petrecuse vreodată timpul. Ce era uimitor la această descoperire era faptul că domnul Allen nu era nici pe departe un cap sec și nici obsedat de felul cum arată. Era intrigant. Tot ce păreau să aibă în comun era curiozitatea. Dar, în vreme ce curiozitatea domnului Allen țintea spre descoperirea de noi minuni pe care să le aducă în atenția publicului, Susie Allen părea interesată doar să vadă chipuri de oameni faimoși prin mulțimea care se îmbulzea în magazinele și pe străzile din Edinburgh.

– Nu e aia scoțianca de la *News Quiz*? O, cea de acolo, care probează pălăriile, sigur trebuie să fie Margaret Atwood! O, ia te uită, este jucătorul acela de rugby cu coapse musculoase.

Cam acesta era nivelul conversațiilor lui Susie.

Singura ei salvare, cel puțin în ochii unei adolescente, era generozitatea de care dădea dovadă. În timp ce se desfăta cu o întreagă garderobă numai pentru ea, Susie nu se dădea înapoi din a o răsfăța pe Cat cu răsfățuri asemănătoare. Cat nu era de felul ei lacomă, dar bugetul familiei Morland nu fusese niciodată prea generos pentru caracterul vanitos al modei, în defavoarea celui practic. Deși Cat știa că faptul că o luaseră în această călătorie fusese o dovadă suficientă de generozitate și că părinții nu ar fi fost de acord ca ea să accepte ceea ce ei considerau pomană inutilă, nu putea să nu se lase sedusă de nimicurile elegante pe care Susie considera că era timpul ca ea să le aibă. Chiar și așa, până pe la orele cincisprezece, Cat era extenuată de terapia cumpărăturilor și tânjea să se afunde în niște activități culturale.

Rugăciunile ei fură ascultate când se întoarseră la apartament și îl găsiră pe domnul Allen stând la fereastră, cu o ceașcă de ceai în mână și cu iPadul în cealaltă.

– Am bilete pentru amândouă la un spectacol de comedie în seara asta la Sălile Publice[1], anunță el netulburat. Eu am fost invitat la o degustare de whisky, așa că ne întâlnim la bar după spectacol.

[1] În original, Assembly Rooms (n.tr.)

Cat se retrase în camera ei, unde își întinse noile haine pe pat și fotografie fiecare piesă de îmbrăcăminte în parte cu telefonul. Postă poza ei favorită - un camizol vopsit cu măiestrie într-un degradé ce pornea de la magenta la roz perlat - pe pagina ei de Facebook, după care le trimise pe restul surorilor. Le trimise un mesaj părinților în care le spunea pe unde se plimbase cu Susie și că diseară ieșeau în oraș să vadă un spectacol. Instinctiv, știu ce să nu le spună părinților. Sarah și Emily nu aveau s-o pârască. Nu pentru că aveau buna intenție de a nu o da de gol, ci mai degrabă pentru că iritarea provocată de ceea ce ratau ele însele s-ar fi manifestat prin a da vina pe părinții lor.

Trotuarul de sub porticul cu trei arcuri de boltă al Sălilor Publice era ticsit de oameni ce se vânzoleau de colo-colo, cu ochii în toate părțile, nerăbdători să întâlnească vechi cunoscuți sau persoane cu care ar fi vrut să facă cunoștință. Posterele acopereau fiecare centimetru, trâmbițându-și atracțiile cu litere mult prea entuziasmate. Totul dorea să-i atragă atenția lui Cat, iar ea se agăța nervoasă de brațul lui Susie pe când își făcea cu greu loc prin mulțime ca să intre.

Masa de oameni părea să devină din ce în ce mai compactă pe măsură ce avansau în clădire. Domnul Allen le vorbise despre finețea și eleganța interiorului, le explicase cum fusese restaurat ca să atingă gloria lui din secolul al XVIII-lea.

- Au păstrat proporțiile perfecte și le-au redat decorațiunilor stilul original, până și candelabrelor și frunzulițelor aurii ale trandafirilor de pe tavan, le spusese el mai devreme, la cină.

Cat fusese nerăbdătoare să vadă toate acestea cu ochii ei, însă era prea aglomerat ca să-și poată forma o părere despre cum arăta. Printre capete și împinsături, reuși să arunce o privire pe ici, alta pe colo, care creară însă un năucitor caleidoscop de imagini. Singura impresie pe care și-o făcuse fusese în privința sutelor de oameni,

hotărâți să vadă și să fie văzuți în drumul lor spre și dinspre varietatea de spectacole.

– Știu unde mergem.

Susie își ridică vocea ca să-i fie auzită peste mulțime. Pe jumătate condusă, pe jumătate târâtă, Cat fu dusă de Susie prin mulțime până când ajunseră la destinație. Susie arătă biletele și fură lăsate să intre în amfiteatru.

Nu era prima oară când Cat vedea un spectacol live. Se ducea regulat la spectacolele ce se țineau la Casa de Cultură a satului, ba chiar, ocazional, la Centrul de Arte din Dorchester. Știa la ce să se aștepte. Rânduri de scaune, un murmur de conversație șoptită, o scenă cu cortina trasă.

În schimb, fu împinsă într-o masă umedă și fierbinte de corpuri care umpleau spațiul din jurul unui podium ridicat la capătul ticsitei încăperi. Prin întuneric, deslușì câteva scaune, însă erau toate ocupate. Nu aveau de ales decât să stea în picioare. Și era așa înghesuială, încât Cat era convinsă că, dacă ar fi leșinat, nimeni nu și-ar fi dat seama până când nu începeau cu toții să iasă și s-o vadă prăbușită la podea.

– E cam cald, protestă ea.

– N-o să-ți mai dai seama când o să înceapă spectacolul, o asigură Susie.

Fiindcă lui Susie îi luase atâta timp să se pregătească, ajunseseră tocmai la fix. Un tânăr slăbănog, care mergea de parcă ar fi fost pe arcuri, țopăi pe scenă, cu părul ca o claie sălbatică de blond și albastru ce i se asorta cu tricoul. Începu direct cu un atac spinos despre sosirea lui în Edinburgh, vorbirea lui, specifică celor din West Midlands, fiind atât de rapidă și accentul atât de puternic, încât Cat abia dacă reușea să înțeleagă o replică din trei.

Publicul părea însă să se descurce mai bine, urmărind desfășurarea spectacolului suficient de atent încât să aplaude, să râdă și să huiduie în egală măsură. Era o experiență nouă pentru Cat, care, în ciuda disconfortului, se trezi prinsă în atmosferă, bătând din palme și râzând indiferent dacă se prindea sau nu de glumă.

În cele din urmă, spectacolul se sfârşi în aplauze şi urale, semn că fusese mai degrabă o reuşită decât un fiasco. Singurul lucru bun la faptul că stătuseră atât de în spate era că acum puteau să iasă printre primii. Era aproape ameţitor să intri în foaierul ceva mai aerisit după înghesuiala din sală.

– La bar, spuse Susie, trăgând-o numaidecât după ea, departe de stradă şi mai adânc în interiorul clădirii. Mor după o băutură.

Barul nu era mai puţin aglomerat. Oamenii stăteau pe trei rânduri la coadă, aşteptând să fie serviţi. Susie mormăi şi aruncă o privire la ceasul de la mână.

– Andrew trebuie să sosească din minut în minut; poate să facă el partea neplăcută, în locul nostru. Vino, să găsim un loc, mă omoară picioarele. Cat nu era surprinsă. Până şi o adolescentă avea mai multă minte ca să nu iasă în oraş în pantofii aceia caraghioşi pe care Susie îi cumpărase de dimineaţă.

Lui Cat, găsirea unui loc nu i se părea ceva cu prea mari şanse de reuşită, însă Susie nu se lăsă intimidată de mulţime. Puse ochii pe o masă ocupată de un grup de tineri, care erau în mod vizibil împreună, strânşi în jurul sticlelor de vin şi al paharelor. Susie porni drept în direcţia lor şi se trânti la capătul banchetei.

– Strângeţi-vă, dragilor, spuse ea, dându-i mai încolo cu un gest.

În ciuda aspectului lor indisciplinat, se vedea că era un grup de studenţi bine-crescuţi. Se strânseră ascultători unul în celălalt, făcând loc exact cât îi trebuia lui Susie şi încă puţin pentru Cat. Dar politeţea nu se întindea într-atât încât să le includă şi pe cele două în conversaţie. Cat se simţi invizibilă şi neatrăgătoare. Deodată, îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată într-un loc aglomerat în care să nu-i cunoască pe majoritatea oamenilor din jur. Era palpitant şi totodată neliniştitor. Posibilitatea unei poveşti de dragoste sau a unei primejdii o înconjura de pretutindeni; era timpul să îmbrăţişeze necunoscutul, nu să se ferească de el.

Se întoarse să împărtășească observația ei și lui Susie, care scruta îmbufnată încăperea.

– De necrezut. Le-am trimis e-mailuri și mesaje pe Facebook la cel puțin o duzină dintre prietenii mei cei mai buni să le spun că vom fi aici în seara asta, și totuși nu văd pe nimeni. Voiam să cunoști familia Elliot: are un fiu cam de vârsta ta. Și familia Winterson – fiicele lor gemene vor pleca la universitate la sfârșitul verii. Dar nu, nici urmă de ei.

Cat simți cum bula de entuziasm se sparge pe dinăuntrul ei, înțepată de nemulțumirea lui Susie. Dar, înainte să poată spune ceva, domnul Allen își făcu apariția, croindu-și drum cu coatele prin masa de corpuri.

– Nu se poate, făcu el, răsuflând peste amândouă aburi de whisky. Nu e nici o distracție în asta. Haideți să mergem acasă și să bem acolo!

– Dar așa n-o să mai vedem pe nimeni, se plânse Susie.

– Oricum nu vezi pe nimeni în aglomerația asta, darămite să mai poți purta o conversație. O să ne întâlnim și cu persoane cunoscute cât de curând. Halal introducere în viața din Edinburgh pentru biata Cat! Uită-te la ea, practic se topește acolo.

Cat era convinsă că nu asta fusese intenția lui, însă vorbele domnului Allen nu o făcură decât să se simtă și mai neatrăgătoare și mai nesofisticată. Îmbujorată, se ridică și se dădu la o parte ca s-o lase pe Susie să iasă de pe banchetă. Pe când pornea în urma soților Allen, unul dintre tinerii de la masă îi puse mâna pe încheietură. Ea tresări, iar el îi făcu cu ochiul.

– Mișto bluză!

Se grăbi s-o prindă din urmă pe Susie înainte să piardă din ochi rochia ei flamboaiantă și țipătoare, și mai îmbujorată, și mai supărată decât înainte. Dar, pe când ieșeau în răcoarea serii, își dădu seama că scurtul contact de la final făcuse ca seara ei să merite osteneala. Edinburgh chiar era un oraș al posibilităților infinite.

capitolul 3

Cat fu surprinsă de cât de repede se instală rutina în zilele ei petrecute la Edinburgh. Dimineaţa, după un mic dejun târziu, ea şi Susie foloseau arta drept scuză ca să iasă din apartament şi să exploreze. E adevărat că văzuseră multe picturi, sculpturi şi instalaţii obscure, dar, mai mult decât atât, văzuseră oraşul, de la reţeaua de străzi din Centrul Nou în stilul regelui George, până la labirintul multistratificat al aleilor strâmte şi al pasajelor ce alcătuiau vechiul oraş unde Burke şi Hare[1] îşi desfăşuraseră afacerea. Cat căutase pe Google despre partea întunecată a istoriei oraşului Edinburgh, şi ea mai degrabă decât Susie era cea care anima preumblările lor prin oraş cu poveşti despre profanatori de morminte şi locuitori cu două feţe, ca Ianus, care-şi ascundeau secretele sinistre în spatele unei măşti de onorabilitate. Nu doar o dată, Susie îşi acoperise urechile cu mâinile şi râsese nervos.

– Opreşte-te, Cat, mă sperii!

Şi asta chiar înainte ca ea să pomenească despre poveştile din folclorul vampirilor pe care le culesese de pe internet. Cat era în elementul ei, văzând potenţialul pentru groază şi aventură după fiecare colţ al străzilor acelora înguste.

Firește, nici arta şi nici plimbările nu reuşeau să capteze atenţia lui Susie pentru multă vreme. Cumva, drumurile lor prin centrul oraşului sfârşeau invariabil dinaintea unei fascinante vitrine de magazin, întocmai ca resturile eşuate la ţărmul insulei Cramond. Cat înţelegea preţul pe care trebuia să-l plătească pentru deliciul de a explora un oraş exotic. Asta şi faptul că Susie se plângea încontinuu fiindcă nu putea înţelege de ce nu se întâlnea cu nimeni cunoscut în perioada cât fuseseră la Londra.

[1] Criminali şi jefuitori de morminte din Edinburgh-ul anilor 1800 care vindeau cadavrele victimelor şcolii de medicină pentru disecţii şi lecţii de anatomie (n.tr.)

În cea de-a cincea zi, se întoarseră la apartament cu dureri de picioare, ca să-l găsească pe domnul Allen punând pe masă o selecție de brânzeturi, mezeluri și delicatese vegetale, pe multe dintre care Cat nu reușea, în mod frustrant, să le recunoască.

– Am trecut pe lângă Valvona & Crolla în drumul meu spre casă de la un spectacol promițător bazat pe cântecele lui Chris de Burgh și m-am gândit să ne răsfățăm la prânz, le întâmpină el. Împărți farfurii și tacâmuri, apoi deschise o sticlă de vin de un auriu pal cu ajutorul unui tirbușon care arăta precum un obiect ce câștigase un premiu de design. A, da, asta a venit cât timp eram noi plecați. Făcu semn din cap înspre o felicitare îndesată într-un plic alb și gros, genul care transmite că expeditorul are o foarte bună părere despre el însuși.

Curioasă, Susie ridică plicul și citi felicitarea.

– O, Andrew, balul din Ținuturile Înalte! Mereu mi-am dorit să merg. Este unul dintre visurile mele de când mă știu.

El se arătă ușor surprins.

– Nu mi-ai spus niciodată. Sunt invitat în fiecare an. Dar, cum în general vin singur aici, nu m-am obosit să mă duc.

– Dar mergem acum, da? Da?

Susie îi amintea lui Cat de sora ei mai mică, Emily, când avea posibilitatea să vadă ultima animație Pixar. Fusese și ea așa cândva, dar acum prefera să-și exprime entuziasmul într-un mod mult mai matur. De exemplu, până și mamei ei i-ar fi venit greu să îi observe entuziasmul la premiera ultimului film din seria *Amurg*.

– O, Andrew, te rog, spune-mi că mergem! Se întoarse spre Cat: Balul din Ținuturile Înalte *este* evenimentul social al sezonului în Edinburgh. Primul pe listă, fără discuții. Locul perfect pentru tine, Cat, să găsești o partidă pe cinste.

Cat simți cum se înroșește de la piept în sus pe gât și până la obraji. Domnul Allen scutură din cap și îi oferi soției un zâmbet indulgent în timp ce se așeza la masă.

– Las-o în pace pe Cat! Nu toată lumea se duce la balul din Ţinuturile Înalte să-şi găsească un bărbat, Susie. Dar, dacă pentru tine contează atât de mult, mergem. Şi o luăm şi pe Cat. Chicoti. Auzi, balul din Ţinuturile Înalte. Asta da, experienţă pentru tine. Cu toţi bărbaţii aceia în kilturi. Ştii să dansezi dansuri populare scoţiene?

Susie se prăbuşi pe un scaun.

– Nu fi prostuţ, Andrew! De unde să fi învăţat Cat dansuri populare scoţiene? Va trebui să o ducem să ia câteva lecţii.

– Soţia lui Robbie Alexander ţine un curs special pentru balul din Ţinuturile Înalte, spuse el. Mi-a spus de asta acum câţiva ani. De ce nu-i dai un telefon să vezi dacă o poate strecura şi pe Cat?

Şi uite aşa, în aceeaşi după-amiază, Cat se trezi în autobuzul care ducea spre Morningside, acolo unde Fiona Alexander rechiziţionase ultima dependinţă bisericească disponibilă din Edinburgh ca să le insufle novicilor mişcările de bază ale dansului popular scoţian.

– Gândeşte-te la asta ca la un război dus cu alte mijloace, îi spusese domnul Allen pe când se îndrepta spre uşă.

Asta nu sunase prea liniştitor pentru Cat.

Se strecură înăuntru, sperând să fie destui oameni în încăpere ca să treacă neobservată. Se părea că norocul îi surâdea. Erau ceva mai puţin de două duzini de dansatori în sală, majoritatea strânşi în grupuri de patru, cinci, tinerii împingându-se unii într-alţii şi prostindu-se, iar femeile dându-şi ochii peste cap, scriind mesaje sau bârfind cu capetele plecate laolaltă.

Două sau trei cupluri mai în vârstă se retraseseră în colţul îndepărtat al încăperii, unde o femeie de o vârstă nedeterminată într-o fustă ecosez şi o bluză albă, cu părul prins la spate cu o fundă, stătea încruntându-se la CD-player. Cat presupuse că aceea era Fiona Alexander. Se sprijini de perete şi aşteptă să se întâmple ceva.

Câteva minute mai târziu, Fiona bătu din palme, cerând să se facă linişte. Murmurul vocilor încetă, iar ea se lansă într-un discurs de bun venit, trecând pe nesimţite

la o scurtă explicaţie despre cum aveau să se desfăşoare şedinţele.

– Deci, doamnelor şi domnilor, alegeţi-vă partenerii! Aceştia nu se vor schimba pe parcurs, şi de regulă e mai uşor să lucraţi cu cineva pe care îl cunoaşteţi deja.

Spre deznădejdea lui Cat, aproape toată lumea părea să aibă pereche. Celelalte două fete, pe care le considera mult mai drăguţe decât ea, şi cei doi tineri erau singurii care rămăseseră pe dinafară. Se apropiară unii de alţii, lăsând-o pe ea singură, îngrozită la gândul că va trebui să danseze cu Fiona.

Fu salvată de un tânăr care dădu buzna pe uşile duble ale sălii şi se opri în prag, gâfâind şi răvăşit tot de la alergat. Făcu o plecăciune adâncă înspre Fiona, părul lui blond şi des căzându-i peste frunte.

– Îmi pare atât de rău, Fiona. Am pierdut autobuzul şi am fugit tot drumul de la Bruntsfield. Câteva bătrânele au crezut că sunt un artist de stradă – m-au aplaudat când am trecut pe lângă cafenea. Se încovoie, ţinându-se cu o mână de coaste.

Fiona îi aruncă o privire de falsă dezaprobare.

– Intră, Henry! Măcar eşti aici acum. Ceea ce e tocmai bine, pentru că domnişoara de aici – arătă către Cat – nu are partener. Zâmbi către Cat: Draga mea, presupun că eşti Catherine Morland, nu? Susie Allen a telefonat mai devreme. Acest netrebnic întârziat este Henry Tilney, care mă ajută la cursuri. Henry, aceasta e Catherine.

Pe când se apropia de ea, dându-şi de pe frunte părul bogat, de culoarea mierii, Cat avu o ocazie numai bună să-l cântărească din ochi. Henry era potrivit de înalt – puţin sub 1,80 metri, umeri largi, dar zvelt, fără a fi slăbănog, graţios mai degrabă decât împiedicat. Sprâncenele şi genele lui erau mult mai închise decât părul, şi dacă n-ar fi fost ochii lui de un căprui-închis, l-ar fi suspectat că şi le-ar fi vopsit pentru impresie. Avea fruntea largă, pomeţii bine definiţi de o parte şi de alta a nasului proeminent, care îl salva din a fi prea drăguţ pentru un bărbat. Pielea îi era deschisă la culoare

şi curată, nepătată de pistrui. Nu era arătos precum un membru dintr-o trupă de băieţi, însă avea un chip interesant şi de neuitat. Ba chiar eroic, fu de părere Cat.

Îşi plecă uşor capul în semn de salut.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Catherine! Îţi promit, nu-i la fel de greu pe cât pare. O să fiu blând cu tine.

Privind în urmă la acea primă întâlnire, Cat se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să fie mai circumspectă în privinţa unui băiat care se folosise de aşa o minciună sfruntată ca să marcheze începutul prieteniei lor. Căci nu fu nimic blând în cele ce urmară.

După o oră de învârteli şi răsuciri, de *Gay Gordons*[1] şi de *Dashing White Sergeants*[2], de *pas de basque* şi *dos-à-dos*, luară o pauză pentru răcoritoare. Cat se simţea prost ştiindu-se lac de sudoare, în timp ce Henry părea extrem de calm prin comparaţie. Se aşteptase s-o şteargă de lângă ea cu prima ocazie, să dea fuga la vreuna dintre blondele acelea înalte, cu vocalele lor joase şi cu bentiţele de păr, însă îi spuse să rămână pe loc până când îi aducea el ceva de băut.

Se lăsă graţios pe o banchetă şi-l aşteptă să vină cu două pahare de plastic cu apă minerală. El se aşeză lângă ea, întinzându-şi în faţă picioarele lungi, într-un material cu dungi de culoarea zmeurei, şi încrucişându-şi-le în dreptul gleznei.

– Ptiu, oftă el, Fiona chiar şi-a pus în minte să scoată untul din noi.

– De ce eşti aici? Te-ai descurcat perfect, ştiai toţi paşii.

– Familia Alexander e vecină cu tatăl meu. Fiona a adus vorba că mereu duce lipsă de bărbaţi competenţi la cursul ei, aşa că tata m-a oferit voluntar. Îi place să facă pe vecinul bun. Îl ajută atunci când face ceva monstruos, adăugă el, aproape prea încet ca ea să-l audă.

---

[1] Dans popular scoţian; se dansează în perechi, de obicei acestea deplasându-se cu mişcări circulare, urmând toate aceiaşi paşi. (n.tr.)

[2] Dans popular scoţian; în mod tradiţional, se formează trei perechi, care se prind în horă, ritmul dansului crescând progresiv. (n.tr.)

Pentru Cat, atitudinea uşor obraznică şi misterioasă era o sursă de încântare. Acum era şi mai curioasă să afle mai multe despre enigmaticul ei partener de dans.

– Ei bine, mă bucur că a făcut-o, zise ea. Ar fi fost un coşmar dacă aş fi avut drept partener pe cineva la fel de nepriceput ca mine.

Henry îi dărui un zâmbet viclean, dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi. Ochii lui păreau aproape bruni în lumina soarelui de după-amiază, ca ai unui leu ce-şi hăituieşte prada.

– Cu plăcere. Dar, vai, nu mi-am îndeplinit îndatoririle sociale, făcu el, îndreptându-şi spatele şi ridicând un deget care să marcheze prima întrebare: De cât timp eşti la Edinburgh? E prima oară când vii? Preferi teatrul Pleasance sau Sălile Publice? Care e cel mai bun spectacol pe care l-ai văzut până acum? Ai reuşit să mănânci ceva decent undeva?

Avea un accent delicios; aproape ca al celor de la BBC, dar cu o urmă de pronunţie scoţiană în cazul vocalelor şi al literei „r"

Cat chicoti.

– Asta e lista cu întrebări?

– Absolut. Deci de cât timp eşti în Edinburgh?

Îi aruncă o privire jucăuşă.

– De aproape o săptămână, răspunse ea, înăbuşindu-şi un chicot.

– Serios? Uau, dar e uimitor.

– De ce eşti aşa uimit?

El ridică din umeri.

– Cineva trebuie să fie. Ai mai fost prin Edinburgh? E prima oară când vii la festival?

– E prima oară când mă aflu la nord de linia dintre râurile Severn şi Trent, mărturisi ea.

De data aceasta, el păru sincer uimit.

– N-ai mai călătorit înspre nord până acum? Cum Dumnezeu ai reuşit performanţa asta?

Cat se ruşină de cât de neumblată era.

– Locuiesc în Dorset. Noi nu călătorim niciodată prea mult. Tata spune că avem tot ce ne trebuie în poarta

casei: plaje, piscuri, pajişti verzi, dealuri împădurite. Aşa că nu prea avem nevoie să mergem prin alte părţi.

- Henry îşi încreţi gura, dar n-ar fi putut spune dacă într-un zâmbet sau într-un rânjet batjocoritor.

- Din Dorset, ai? Ei bine, înţeleg ispita de a nu pleca niciăieri. Dar trebuie să recunoşti, Edinburgh este un oraş în care te distrezi destul de bine. Merită excursia, n-ai zice?

Acum simţea că se afla pe un teren mai sigur.

- Îl ador, răspunse ea. Este frumos. Şi se petrec atâtea, că ameţesc numai când mă gândesc.

- Ai fost la Sălile Publice?

- În prima seară, ne-am dus la un spectacol de comedie. Doamne, a fost plin până la refuz.

Henry încuviinţă din cap.

- Aşa e întotdeauna. Ai văzut vreo piesă de teatru până acum?

- Am văzut o piesă minunată noaptea trecută, ceva despre minele de cărbuni. *Praf.* Să te duci la ea dacă ai ocazia, a fost foarte emoţionantă.

- O pun pe lista mea. Ceva cu muzică?

Cat scutură din cap.

- Eu şi prietenii cu care am venit nu prea avem aceleaşi gusturi în materie de muzică. Dar eu am o listă întreagă cu scriitorii pe care vreau să-i văd la Festivalul Cărţilor. Sincer îţi zic, Henry, nu m-am mai distrat niciodată aşa de bine.

- Nici măcar în Dorset?

O tachina, îşi dădea seama. Ea râse.

- Aproape.

- Se pare că trebuie să mă străduiesc mai mult atunci. Altfel, am să sfârşesc pe pagina ta de Facebook drept „aproape la fel de distractiv ca în Budleigh Salterton"

Ea îi dădu un pumn uşor în braţ.

- Budleigh este în Devon, băiat ignorant ce eşti! Şi ce te face să crezi că o să te menţionez pe pagina mea de Facebook?

- Pentru că aşa fac fetele. „Am fost să dansez în Morningside şi l-am avut drept partener pe unul în colanţi

roşii care nici măcar nu ştie unde e Budleigh Salterton pe hartă. Doamne!"

Ea chicoti.

- În nici un caz.

- Uite ce ar trebui să scrii: „Domnişoara Alexander mi l-a dat drept partener pe cel mai priceput în ale dansului şi în ale conversaţiei din sală. Doamnelor, vi-l prezint pe fabulosul Henry Tilney."

Cat scutură din cap cu o tristeţe prefăcută.

- În fine, şi ce te face să crezi că mă confesez pe Facebook?

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Eşti fată, şi sunt destul de sigur că ai mai puţin de douăzeci şi unu de ani. Dacă nu intri pe Facebook, cum ar mai afla surorile, verişoarele şi prietenele de excursia ta la Edinburgh, ca să-şi bage unghiile în gât de oftică? Cum altfel ar afla cât de bine te distrezi în timp ce ele îşi văd de treburile lor în Dorset? Asta faceţi voi, fetele, tot timpul: Facebook şi Twitter. Am eu teoria mea. Ăsta este motivul pentru care aţi ajuns deodată atât de pricepute la scris romane. Siropoşenii, dar şi chestii serioase. Datorită vastei experienţe pe care o aveţi la depănat poveşti pe telefoane şi tablete.

- Vrei să-mi spui că voi, băieţii, nu faceţi acelaşi lucru?

Henry aprobă din cap.

- Noi facem alte chestii. Discutăm despre sport, politică sau despre cine s-a îmbătat criţă vineri seară. Nu flecărim despre vieţile noastre cum faceţi voi, fetele. Noi vorbim despre lucruri serioase. Plus că stăm mai bine la capitolele punctuaţie şi gramatică.

Cat hohoti de râs.

- Acum chiar cred că glumeşti. Uite un lucru pe care băieţii îl fac mai mult decât fetele: iau peste picior. Voi sunteţi răutăţile care iau cu asalt internetul, cu majusculele voastre ţipătoare, cu insultele şi cu stâlcirea cu adevărat îngrozitoare a limbii engleze.

Acum era rândul lui să râdă, bucurându-se de efectul provocat de riposta ei.

- Ca să fiu sincer, cred că onorurile aparţin în mod egal ambelor sexe, spuse el. Bărbaţii sunt la fel de bârfitori ca femeile, iar voi, fetele, nu vă lăsaţi mai prejos să i-o plătiţi cu aceeaşi monedă cuiva care v-a jignit.

Orice ar fi putut da Cat drept răspuns se pierdu, căci Fiona îi mână pe toţi înapoi pe ringul de dans.

- În picioare, fetiţo, îi spuse Henry. Ne aşteaptă piruete şi hore.

Cat se avântă în dans cu forţe proaspete, descoperind că învăţase deja paşii de bază. Până la sfârşitul după-amiezii, reuşi să danseze minute bune fără să-şi ceară scuze faţă de Henry pentru că-l călcase pe picioare. Când ultimele măsuri ale dansului numit *Hambarul Canadian*[1] se încheie cu ei prăbuşindu-se sfârşiţi pe banchetă, îşi dădu seama că se distrase mai bine cu Henry decât o făcuse vreodată pe vreun ring de dans.

- M-am simţit atât de bine, spuse ea.

- Eşti pregătită pentru balul din Ţinuturile Înalte acum. Presupun că pentru asta ai luat lecţii, nu-i aşa?

Cat încuviinţă din cap.

- Presupun că tu ai participat la el de când te ştii.

- Am fost de câteva ori. Dar nu sunt sigur că o să mai fim în Edinburgh atunci.

- Serios?

- Familia mea. Tatăl meu o ia puţin razna dacă stă în oraş prea mult.

Înainte ca ea să poată afla de ce programul unui tânăr în toată puterea cuvântului era dictat de preferinţele tatălui său, Susie Allen intră pe uşile duble într-o rochie sofisticată, alcătuită din mai multe straturi de muselină.

- Cat, draga mea, aici, o strigă ea, de parcă intrarea ei nu atrăsese atenţia tuturor persoanelor din încăpere. Înainta înspre ei într-un nor de parfum floral. M-am gândit că mai bine aş trece să te iau. Andrew ne-a făcut rost de o invitaţie la o prezentare a ultimului spectacol al lui Jack Vettriano din această seară. Este chiar peste

[1] În original, Canadian Barn Dance, dans tradiţional scoţian (n.tr.)

pod, într-un orășel din Fife, îți vine să crezi? Așa că ne așteaptă afară, la mașină. În timp ce vorbea, îl cercetă pe Henry din cap până în picioare, catalogându-i mental trăsăturile. Îi aruncă o căutătură aprigă, de care Cat se temea că se voia seducătoare. El e partenerul tău de dans, Cat? Nu ai de gând să ne faci cunoștință?

Cu toate că știa că n-ar trebui să-i vină greu să-l împartă pe Henry cu Susie, care era însăși motivul pentru care se afla ea acolo, nu putu să-și înfrâneze o umbră de ranchiună.

- Susie, el este Henry Tilney. Henry, dumneaei este prietena și vecina mea, Susie Allen, care a avut bunăvoința să mă ia cu ea la Edinburgh.

Susie întinse o mână ca și cum ar fi vrut să-i fie sărutată. În schimb, Henry sări în picioare și o scuturâ cu delicatețe.

- Încântat de cunoștință, spuse el, cu capul înclinat într-o parte, cântărind-o din ochi. Ce rochie minunată, apropo. Ador felul în care toate aceste straturi sunt tăiate în diagonală, astfel încât să cadă în cascadă.

Susie îi aruncă o privire vicleană.

- Îți mulțumesc. Ești din domeniul vestimentar? Un designer, poate?

El râse încântat.

- Dumnezeule, nu. Dar am o soră mai mică, atâta tot. Lui Ellie îi place să-mi țină lecții despre aspectele mai detaliate ale modei feminine. A pus ochii pe un curs de design la Facultatea de Arte.

Mulțumită că nu era un homosexual travestit, Susie își strecură brațul pe sub al lui Cat.

- Pare un prieten numai bun pentru tine, Cat. Regret că trebuie să te iau de aici tocmai când vă cunoșteați și voi mai bine, dar avem un program de respectat.

Henry își plecă politicos capul.

- Este perioada festivalului. Toată lumea aleargă de colo-colo ca să apuce să se vadă. Fără îndoială că am să te întâlnesc la Festivalul Cărților. De obicei, îmi beau cafeaua acolo de dimineață.

– Super, spuse Cat, urmând-o pe Susie la mașină, uitând complet de durerea de picioare.

Minunat. Magnific. Miraculos. Henry Tilney o văzuse în cel mai rău hal posibil, cu fața roșie, transpirată și înjurând, dar încă părea doritor s-o reîntâlnească. Asta era o consolare, știind cât de îngrozitor arăta. Oriunde aveau a se întâlni data viitoare, nu putea să arate mai rău de atât.

capitolul 4

Incapacitatea de a-și aminti ceva, orice, despre ultima colecție de tablouri semnate Jack Vettriano nu era ceva de care Cat să fie mândră. Îi admirase dintotdeauna munca de fiecare dată când i-o întâlnea pe vreo carte poștală sau altundeva. Era genul de artă pe care se imagina ea însăși adoptându-l într-o bună zi. În orice altă împrejurare, s-ar fi dat peste cap ca să-i vadă operele originale și ar fi prins ocazia să schimbe două vorbe cu artistul însuși. Însă Henry Tilney îi alungase toate aceste gânduri din minte. Se străduise din răsputeri și să-și amintească în ce oraș se aflau, în principal pentru că tot drumul și-l petrecuse cu ochii în telefon, căutându-l pe Henry.

Prima oprire fusese pe Facebook. În mod dezamăgitor, Henry nu împărtășea informații despre viața lui personală cu cei pe care nu-i avea la prieteni. Și, de vreme ce nu aveau prieteni comuni, nu-i rămânea de făcut decât să o ia pe o rută ocolitoare. Încercă apoi pe Google. Acolo, dădu de un Henry Tilney, dar, cum acesta era un general cu multe distincții, care-și făcuse un renume în războiul din Insulele Falkland înainte ca ea să se fi născut măcar, era evident că nu acesta era partenerul ei de dans. Din curiozitate, apăsă pe „imagini" Chiar și la dimensiunea fotografiei de pe telefon, asemănarea generalului Tilney cu partenerul ei de dans era atât de stranie, încât relația dintre ei deveni pe dată evidentă. Tată și fiu, fără îndoială în această privință.

Generalul Tilney își câștigase reputația într-o operațiune de noapte împotriva forțelor terestre argentiniene. La vremea aceea, era locotenent-colonel, titulatură pe care Cat o găsi destul de impresionantă. În ciuda rangului său, condusese misiunea de unul singur, numai el răpunând un număr neverosimil de inamici, înainte să-l salveze pe unul dintre oamenii lui care fusese rănit și ținut captiv în spatele liniilor inamice. „Aproape un superom" se scria despre el într-un articol. Evident, nu era un om cu care să intri în conflict, ceea ce explica întru câtva supunerea lui Henry în fața dorințelor tatălui său.

- Ce-ai găsit despre el? o întrebă Susie de pe scaunul din față.

- Poftim? Despre cine?

Susie chicoti.

- Despre partenerul tău de dans. Nu are rost să te prefaci, Cat. Știu ce pui la cale, tot butonându-ți telefonul. Ce-ai găsit despre Henry Tilney?

- Nu prea multe. Tatăl lui este general.

- Generalul Tilney? interveni domnul Allen. Eroul din Falkland?

- Așa scrie pe Google.

- A lui e Mănăstirea Northanger, spuse el. Una dintre acele mănăstiri medievale din regiunea Borders. La un moment dat, a fost transformată într-o locuință fortificată. Îmi amintesc că o companie de film a încercat s-o închirieze pentru nu știu ce film de groază gotic, dar Tilney n-a vrut nici măcar să stabilească o întâlnire. Îmi închipui că nu e un dansator priceput.

- Ai grijă, îl apostrofă soția lui. De fiul lui suntem interesate noi, nu de general.

Din fericire pentru Cat - care era îngrozită de fascinația lui Susie pentru Henry, așa cum sunt toți adolescenții îngroziți de interesul manifestat de un adult față de obiectul atracției lor -, ajunseră la destinație.

Pe drumul de întoarcere, Susie vorbi neobosită despre lista invitaților, în timp ce domnul Allen reuși să strecoare și el câteva comentarii despre picturi. Lăsată

de una singură, lui Cat îi veni geniala idee de a o verifica pe sora lui Henry. Cum o chema? Allie? Nu, Ellie, așa era. Înapoi pe Facebook, Cat căută „Ellie Tilney", dar fără rezultat. Încercă „Ellen", dar nici asta nu fu de ajutor. Așteptă ca tovarășii ei să facă o pauză ca să respire, apoi întrebă:

– Susie, de la ce vine prescurtarea de Ellie?

– Nu sunt sigură. Eleanor?

Așa ajunse Cat față în față cu sora lui Henry Tilney. Eleanor avea același păr blond și des, aceiași ochi căprui și ten palid, o versiune mai delicată a acelorași trăsături. Întocmai ca fratele ei, nu era neapărat frumoasă, dar îți atrăgea atenția. Postase pozele obișnuite de la petreceri și din baruri slab luminate, Ellie strâmbându-se la cameră împreună cu tot felul de fete și de băieți. Cat analiză pozele, până când dădu în cele din urmă peste una cu Ellie și Henry stând aplecați peste o măsuță de cafea cu două cești de espresso dinaintea lor. Clar, era Eleanor Tilney care trebuia.

Dădu clic pe secțiunea „despre" și află că Henry era într-adevăr fratele ei. Mai era și avocat, o meserie care ar fi strecurat groază în inimile celor mai multe fete de șaptesprezece ani. Avocat însemna plictisitor, avocat însemna atotștiutor, avocat însemna s-o iei la sănătoasa și să fugi cât vezi cu ochii. Numai că fratele lui Cat, James, tocmai fusese acceptat ca avocat practicant la un birou judecătoresc din Newcastle-upon-Tyne, iar ea știa că James nu însemna nici unul dintre lucrurile acelea. Prin urmare, nu deveni mai puțin interesată de Henry din cauza profesiei lui, așa cum s-ar fi întâmplat poate în cazul altor fete.

Cercetând tot mai în amănunt pagina de Facebook a lui Eleanor, află că mai avea un frate, Eddie, căpitan în armată. Însă nu mai găsi nimic altceva despre Henry. Cel puțin, Cat știa acum că era respectabil. Și, în ciuda năzuințelor ei la povești de dragoste și aventuri, în adâncul inimii știa că respectabil nu era ceva de disprețuit. Privi pe fereastră la soarele ce apunea, amintindu-și atingerea rece a mâinii lui pe a ei, zâmbetul ce dansa

în ochii lui neobișnuiți și promisiunea întâlnirii la Festivalul Cărților. Ca să nu mai pomenească despre mănăstirea medievală. Toate acestea promiteau suficiente aventuri și perspective romantice pentru început.

Dimineața următoare o găsi pe Cat la micul dejun suspect de devreme. Abia dacă își putea stăpâni nerăbdarea, în timp ce o aștepta pe Susie să-și ducă la bun sfârșit pregătirile matinale. Cat stătea pe pervazul ferestrei, neputând să se concentreze la cartea ei, *Mândrie și prejudecată și zombi*. Se încruntă văzând norii adunându-se în depărtare, deasupra dealurilor din Fife, și se întrebă dacă ar trebui să-i considere aducători de furtună.

Însă, până când Susie se declară în sfârșit gata să pornească spre Charlotte Square Gardens și spre corturile care adăposteau Festivalul Cărților, norii se risipiseră, iar ele fură scăldate în lumina caldă a soarelui în vreme ce urcau dealul abrupt de pe Charlotte Street. De data aceasta, Cat era hotărâtă să creadă în pateticul sofism. Soarele strălucea, prin urmare aveau să i se întâmple numai lucruri bune.

Evenimentul la care aveau bilete nu începea mai devreme de ora prânzului, însă Susie se plângea de lunga așteptare la fel de puțin precum Cat, căci aceasta îi dădea prilejul de a vedea și de a fi văzută. Îi mai oferi pe deasupra și o grămadă de timp în care să se plângă de faptul că încă nu se întâlnise cu nici unul dintre numeroșii prieteni și cunoscuți despre care știa că erau în oraș.

– Serios, Cat, se plânse ea, o persoană mai paranoică decât mine ar crede că mă evită cu toții intenționat. Am anunțat în fiecare zi pe Twitter unde mă duc, ba chiar le-am dat mesaj unora dintre fete, dar cumva nu reușim să ne coordonăm. Chiar trebuie să mă străduiesc mai mult, de dragul tău, scumpo.

Însă Cat abia dacă era atentă la Susie. Reușise să găsească o masă pentru ele care să aibă o vedere bună spre intrare. Iar dacă Henry era deja acolo, ascultând-o

pe Janice Galloway lecturând ori pe cei doi istorici dezbătând Primăvara Arabă, n-ar fi avut cum să plece fără ca ea să-l observe. Era cu ochii în toate direcţiile, căutând cea mai vagă urmă a prezenţei lui Henry Tilney.

Totuşi, Susie fu cea căreia i se îndeplini dorinţa. La masa de alături, o femeie îmbrăcată în uniforma culturală a Edinburgh-ului, din in şi caşmir, tot arunca priviri înspre ele. Se zgâia un moment, îşi întorcea privirea încruntându-se, numai ca să şi-o întoarcă o clipă mai târziu, cu o expresie de nedumerire pe chip. După ce făcu asta preţ de câteva minute, se aplecă peste masă şi spuse:

- Mă scuzaţi că vă deranjez. Se întâmplă cumva să fiţi Susan Armitage?

Susie se lăsă pe spătarul scaunului, uimită din cale-afară.

- Am fost cândva, răspunse ea, ca şi cum ar fi fost surprinsă pe picior greşit. Dar mă numesc Susie Allen de ani buni. Îmi cer scuze, vă cunosc de undeva?

Femeia nu mai părea nesigură acum.

- Martha Collins mi-era numele de fată. Stăteam una lângă alta la cursul de franceză al lui Speccy Barton.

Susie îşi acoperi gura cu mâna.

- Micuţa Martha Collins? O, Dumnezeule, te recunosc acum. Uimitor! Ce faci aici? Şi ce-ai făcut în toţi aceşti ani?

Fosta Martha Collins îşi luă ceaşca de cafea şi se mută la masa lor.

- Pe scurt: căsătorită, un fiu, trei fiice, văduvă. Acum mă cheamă Martha Thorpe. Conduc o afacere micuţă în domeniul designului de interior. Îi ajutăm pe oameni să-şi recondiţioneze mobilierul de epocă, lucruri de genul ăsta.

- Vai, prin câte ai trecut! Eu nu pot să mă plâng. M-am măritat cu Allen acum un milion de ani şi avem o căsnicie fericită. El a făcut bani investind în teatrul muzical.

Susie făcu o pauză pentru a se făli.

- Ea este fiica ta?

Martha făcu un semn din cap către Cat. Susie păru mirată, apoi vinovată.

– Cat? Nu, nici pe departe, nu. O umbră de durere licări în ochii lui Susie, însă dispăru înainte de-a putea fi observată. Eu şi Andrew nu avem copii. Cat este vecina noastră din Dorset. Avem acolo o casă, unde ne petrecem majoritatea timpului. Londra este atât de aglomerată şi de murdară zilele astea. Chiar şi în Holland Park.

Martha ridică din sprâncene.

– Holland Park. Ce drăguţ! Noi stăm în Crouch End. Deşi am o mulţime de clienţi din Chelsea sau din Notting Hill, nu dau partea de nord a Londrei pe nimic. Este atât de plină de viaţă. Fetele mele adoră locul ăla. Nu aş vrea să mă pun rău cu trei fiice adolescente, adăugă ea cu un râset care, pentru urechile lui Cat, sună dubios de forţat.

În vreme ce Martha continua să vorbească despre realizările progeniturilor sale, Cat îşi dădu treptat seama că dezavantajul, până acum nebănuit, faptului de a nu avea copii era că astfel îţi lipsea arma pe care s-o foloseşti cu succes împotriva valului nesfârşit de laude ce izvorau din mândria unei mame. Pentru prima oară în viaţa ei, Susie era redusă la tăcere, fiindcă nu avea cu ce să contribuie la discuţie. Serios acum, dacă odraslele familiei Thorpe erau pe jumătate la fel de dotate pe cât pretindea mama lor, singura problemă care se punea când venea vorba despre viitorul lor era care dintre ele avea să ajungă prim-ministru. Dacă interesul ei pentru împrejurimi nu ar fi fost îndeajuns de mare cât să o motiveze, Cat şi-ar fi putut pierde dorinţa de a trăi.

Martha strigă atunci „Iată-le şi pe fetele mele", arătând înspre trei tinere îmbrăcate după ultima modă care veneau către ele braţ la braţ de-a lungul platformei de lemn, mersul lor ţanţoş forţându-i pe toţi ceilalţi să ocolească pe iarba încă umedă. Arătau de parcă fuseseră trase la indigo, fiecare cu trăsături chiar mai şterse decât sora precedentă. Aşadar, cea mare avea o înfăţişare ce aproape că putea trece drept bine definită, în vreme

ce mezina mai păstra încă din rotunjimile de copil care o făceau să pară nefinisată. Toate trei aveau același păr maroniu-roșcat și aceiași ochi de un albastru descris deseori drept glacial, însă pe care Cat îl considera specific unui scandinav care urmărise la televizor prea multe seriale cu detectivi subtitrate.

Cele trei, chicotind la vreo glumă știută numai de ele, făcură un gest scurt către mama lor și traseră trei scaune.

- Fetelor, aceasta este prietena mea de la școală, Susie Allen. Vă vine să credeți că au trecut mai bine de douăzeci și cinci de ani de când ne-am văzut ultima oară?

Tonul Marthei suna ca și cum s-ar fi scuzat. Fiica cea mare ridică din sprâncene.

- Pariu că nici n-ați recunoscut-o, i se adresă ea lui Susie.

- Ba bineînțeles că am recunoscut-o, răspunse Susie.

Martha interveni:

- Susie, ea este Isabella...

- Bella, o întrerupse fata cea mare, dându-și ochii peste cap de parcă spunea „ai milă de mine"

Iar ea este Jessica și, ultima, dar nu cea din urmă, Claire. Fetelor, aceasta este Cat - scuze, nu ți-am reținut numele de familie.

- Morland, răspunse Cat.

- Fetelor, aceasta este Cat Morland din Dorset. Este vecina lui Susie și a venit la Edinburgh împreună cu Susie și cu soțul ei.

Bella, care până atunci se arătase plictisită de moarte, înălță deodată capul.

- Morland? Din Dorset? Dumnezeule, fetelor! Priviți-o! zise și arătă teatral înspre Cat.

Cat roși. Arăta atât de mult ca o fată de la țară, încât sărea în ochi acestor sofisticate londoneze?

- Vai, Doamne, ai dreptate, făcu și Jessica. Mi s-a părut mie că am mai văzut-o pe undeva, dar, firește, asta era.

- Despre ce vorbiți voi acolo, fetelor? întrebă Martha.

– Nu-ţi dai seama, mamă? întrebă Bella. Seamănă, cum să spun, leit cu el.

– Cu Jamie Morland, o lămuri Claire plictisită. Evident, rolul ei în acest trio era să traducă bălmăjelile surorilor ei. Prietenul lui Johnny din Oxford care a venit la noi de Paşte. Din Dorset.

– Cel din cauza căruia a pierdut Bella nopţi întregi, se băgă în discuţie şi Jessica.

– Ba nu, protestă soră-sa. Ce pot să fac dacă e mort după mine? Vreau să spun, dacă cineva îţi dă întruna mesaje, ar fi nepoliticos să nu îi răspunzi, nu?

– Deci, lăsaţi-mă să înţeleg, spuse Martha. Eşti sora lui Jamie Morland?

– Noi îi spunem James, răspunse Cat. A fost la St. John's College.

– Este prietenul cel mai bun al fratelui nostru, Johnny, spuse Claire. Şi este îndrăgostit lulea de Bella noastră.

– Asta era o veste nouă pentru Cat, care până atunci crezuse că ea şi fratele ei erau apropiaţi. Evident, de când plecase din cuibul părintesc, James dusese o viaţă foarte diferită faţă de cum îi lăsase să creadă pe cei care trăiseră cu impresia că îl cunoşteau. Nu pomenise niciodată despre Johnny Thorpe ori despre surorile acestuia în timpul cinelor în familie. Cat se întrebă care să fi fost motivul, de vreme ce ele păreau să-l îndrăgească atât de mult.

– Hei, Cat, hai să dăm o tură prin jur şi să vedem pe cine întâlnim, spuse Bella, sărind în picioare şi trăgând-o şi pe Cat după ea. O prinse de braţ, aşa cum făcuse mai devreme şi cu surorile ei, însă scutură scurt din cap atunci când Jessica şi Claire dădură să le însoţească. Nu acum, relelor! Trebuie să ajung s-o cunosc mai bine pe Cat.

– Adică s-o tragi de limbă despre Jamie, vrei să spui, bombăni Jess.

Fără s-o ia în seamă, Bella porni la plimbare cu Cat. Înainte să-şi dea seama, se treziră că pălăvrăgesc despre lucrurile care le încântă pe tinerele femei de o anumită

vârstă şi de un anumit tip. Totul era nou pentru Cat, dar, pe când se plimbau prin soarele strălucitor, reuşi să pară ca şi cum era pe deplin familiarizată cu o lume a conversaţiilor care includea bârfuliţe despre persoane pe care nu le întâlnise niciodată, despre ultimele tendinţe în modă şi despre locurile frecventate de oamenii mişto din Edinburgh. Pe scurt, despre o serie de subiecte cărora le lipsea cu desăvârşire aplicaţia practică.

Din fericire, Bella solicita doar rareori contribuţia la discuţie a tovarăşei ei. Ştia destule despre lume încât să întreţină singură conversaţia, iar Cat era suficient de bine-crescută încât să ofere îndemnurile necesare. Dar, în cele din urmă, până şi Bella rămase fără combustibil.

– Ce vedeţi azi? o întrebă Cat atunci când deveni limpede că se aştepta de la ea să ducă mai departe ştafeta dialogului.

– Avem bilet la cea mai tare chestie a zilei, răspunse Bella. Premiera în aer liber a adaptării după cartea lui Ginny Blackstock, *Brioşe bune de mori*, la Grădina Botanică.

Cat chicoti de încântare.

– Şi noi la fel.

– Uau! Coincidenţa cu fratele tău Jamie şi toate celelalte... Pare că suntem făcute să fim cele mai bune prietene, jubilă Bella. Oh, Cat, ăsta o să fie cel mai tare festival!

capitolul 5

Cat se convinse că, în ciuda faptului că Henry Tilney nu-şi făcuse apariţia la Festivalul Cărţilor, avea cu siguranţă să fie prezent la adaptarea teatrală a celui mai bine vândut roman al anului trecut, *Brioşe bune de mori*, o carte despre dragoste, zombi şi produse de patiserie. Nu vorbiseră ei despre fluenţa scrieturii feminine la cursul de dans al doamnei Alexander? Nu era acesta cel mai aşteptat eveniment al festivalului? Şi nu era Grădina Botanică unul dintre cele mai frumoase decoruri?

Dar, încă o dată, fu dezamăgită. Nu zări nici urmă de Henry printre spectatorii adunați să vadă reprezentația în aer liber, nici măcar pe cineva pe care Cat să-l confunde pentru o secundă cu el. Cu toate acestea, dezamăgirea serii fu oarecum îndulcită de faptul că acum avea o prietenă cu care să chicotească și să pălăvrăgească.

Bella o chemase pe Cat cu o fluturare a mâinii plină de entuziasm de cum dăduse cu ochii de ea, iar Cat se bucurase la rându-i s-o vadă. Alături de Bella, putea să se lase cu totul pradă reveriei în centrul căreia se afla Henry. Numai gândul de a discuta despre el cu Susie Allen îi ridica părul pe ceafă de groază.

Dar, înainte să se poată lansa în aprofundarea sentimentele lor pentru James Morland și respectiv Henry Tilney, tinerele fură obligate să urmărească piesa, care, cu totul neașteptat, se dovedi a fi tot atât de amuzantă pe cât promisese reclama făcută în avans. Până și vremea se alăturase distracției, scăldându-i pe spectatori în lumina soarelui pe tot parcursul reprezentației. Într-un moment de acalmie, Cat aruncă o privire în jur, căutându-l în zadar pe Henry, și-l observă pe domnul Allen vorbind de zor la telefon. Se întrebă dacă asta avea să fie următoarea lui investiție riscantă din West End. Dacă avea să fie așa, cu siguranță urma să adauge încă un zero la suma din contul său bancar și încă unul pe partea favorabilă de dinainte de virgulă.

De îndată ce aplauzele finale se stinseră, Bella și Cat plecară împreună să hoinărească prin grădină și să întărească legăturile prieteniei lor, pe care abia începuseră să le înnoade.

- Deci ești încă la școală? întrebă Bella.

- N-am fost niciodată la școală.

Bella făcu ochii mari.

- Uau, dar cum ai reușit asta?

- Am fost școliți acasă. Mama a considerat că e mai bine așa.

- Uimitor! Și Jamie a intrat la Oxford. Mama ta trebuie să fie o superprofă.

Cat ridică din umeri.

– Presupun că da. Dar nu știu ce am de gând să fac cu viața mea. Eu nu sunt studioasă ca James.

– Ei, o să apară ceva. Poți oricând să te angajezi pe post de cabanieră peste iarnă dacă vrei.

– Dar tu?

Cat era nerăbdătoare să încheie discuția despre lipsa ei de perspective, un subiect care începea să o înspăimânte din ce în ce mai mult.

– Școala de Fete Camden, spuse Bella cu o voce care suna de parcă și-ar fi petrecut tinerețea într-o instituție penală. Mama a cheltuit toți banii ca să-l trimită pe fratele nostru Johnny la un internat cu pretenții, iar pentru noi, fetele, n-a mai rămas nimic. Oricum, am plecat acum de acolo.

– Și ce ai de gând să faci?

– Să dau o mână de ajutor la afacere. Învăț din mers. Poate fi distractiv câteodată, dar de cele mai multe ori e plictisitor, iar mama nu-și permite să mă plătească cine știe cât, așa că am dat cumva de o fundătură. Trebuie să-mi găsesc un bărbat care să mă întrețină.

Cat nu apucă să facă vreo remarcă despre această idee inedită, pentru că fetele fură întrerupte de vreme. Deși se menținuse senină cât durase reprezentația în aer liber, acum începură deodată să cadă câteva picături de ploaie, astfel că fetele se adăpostiră în refugiul de sticlă și gresie al serei.

– E ca la tropice aici înăuntru! exclamă Cat. Am citit romanul[1] ăsta anul trecut. Acțiunea era, cum să spun, anterioară celei din *Jane Eyre*, știi? Povestea cu nebuna

[1] Este vorba despre *Wide Sargasso Sea*, de Jean Rhys – scris sub forma unei povești anterioare celei din *Jane Eyre* a lui Charlotte Brontë, romanul înfățișează cadrul preliminar al întâmplărilor care au dus la căsătoria lui Jane cu domnul Rochester. Romanul urmărește povestea lui Antoinette Cosway, o tânără moștenitoare din Jamaica, de la copilăria ei pe pământurile natale și până la căsătoria nefericită cu un gentilom englez. Acesta o declară nebună și o forțează să se mute în Anglia, unde Antoinette se trezește prizoniera unei societăți patriarhale, unde femeile, precum și cei din altă rasă nu au absolut nici o putere. (n.tr.)

din mansardă? În ciuda expresiei complet pierdute de pe chipul Bellei, continuă: În fine, este foarte evocatoare, chiar te simţi de parcă ai fi în Caraibe. Iar asta... Deschise larg braţele. Exact aşa se simţea.

- Nu m-ar deranja să fiu în Caraibe dacă aş putea să mă duc acolo cu Jamie.

Cat tot nu se putea gândi la fratele ei ca la un „Jamie" Nu i se potrivea deloc.

- Îmi închipui că ar fi tare priceput la datul nucilor de cocos jos din copaci, spuse ea în cele din urmă.

- Pun pariu că se face negru ca o cioară la soare, are genul acela de piele, medită Bella.

- Aşa avem cu toţii, răspunse Cat. Mama zice că e fiindcă alergam de colo-colo dezbrăcaţi ca sălbaticii când eram mici. Păşi cu grijă printre sferele de plastic de la picioarele ei, privind dincolo de frunzele umede ale palmierilor aplecate ca un paravan, pe jumătate convinsă că Henry Tilney era undeva prin preajmă. Chiar am crezut ca Henry o să fie aici, spuse ea cu jind.

- Dacă ar fi un zombi precum cel din piesă, acum ar da târcoale prin vreun cimitir, mâncând morţii, spuse Bella, coborându-şi vocea până la o gravitate înfricoşătoare.

Cat râse.

- Cred că aş fi observat dacă era un zombi. Tind să iasă în evidenţă. Dar dacă ar fi fost în schimb un vampir...

Vocea i se pierdu.

- O, da, dacă ar fi fost, ca în filmul acela, *Amurg*, ar fi trebuit să stea înăuntru pe o zi însorită ca asta. Îi dădu un ghiont uşor lui Cat. Asta e, înseamnă că e vampir. De-asta nu a venit. E prea mult soare pentru el.

Cat chicoti. Era o teorie aberantă, dar, chiar şi aşa, era genul de fantezie absurdă pe seama căreia se puteau amuza.

- Şi, desigur, ieri fiind înnorat, a putut să iasă pe timpul zilei, exact cum scrie în cărţile din seria *Amurg*. A spus că fugise tot drumul până acolo. Toată lumea ştie că vampirii pot fugi foarte departe şi foarte repede.

- Era, cum să spun, incredibil de puternic? Ți-ai dat seama, când ai dansat cu el?

Cat încercă să-și amintească. Era adevărat că Henry o îndrumase printr-o serie de mișcări complicate de dans cu ușurință. Se simțise în siguranță în brațele lui în ciuda propriei stângăcii și fără îndoială că o ferise de posibilele coliziuni violente cu ceilalți dansatori mai mult decât o dată.

- Nu m-a lăsat niciodată să cad. Știu că nu pare cine știe ce, dar, când te învârți într-o horă scoțiană, crede-mă, e mare lucru. Ai fost la balul din Ținuturile Înalte?

Bella își dădu ochii peste cap.

- Doar... în fiecare an.

- Atunci, înseamnă că știi cum este. Trebuie să fie înfricoșător să ai un partener care nu știe ce face. Pun pariu că oamenii se rănesc tot timpul.

Bella ridică din umeri.

- Eu nu dansez decât cu bărbați care știu ce fac. Mi-aș dori că Jamie să fie aici, el este un dansator de vis.

Cat se încruntă. Nu-l văzuse niciodată pe fratele ei dansând de bunăvoie la vreo petrecere, ca să nu mai vorbim despre stăpânirea complicatelor mișcări ale unui dans scoțian. Luă afirmația Bellei drept o declarație de încredere oarbă în cineva pe care îl cunoștea mai puțin decât își imagina.

- Cred că n-o să știm niciodată, spuse ea. De vreme ce nu e aici. Oftă. Crezi că Henry s-a dus acasă? Fără să-și ia rămas-bun?

- Chiar dacă s-ar fi dus acasă, pun pariu că se întoarce cât de curând. Bella se răsuci și îi cuprinse fața lui Cat în palme, întorcându-i-o într-o parte și în alta și îndreptându-i-o spre lumină. Vreau să spun, acum, că te-a văzut ce drăguță ești, sigur n-o să poată sta departe. Nu ți-a zis că și el e avocat? Poate că îl știe pe Jamie. Poate că o să-l poată convinge pe Jamie să-și ia un weekend liber și să vină la Edinburgh. Cât de greu poate să fie?

Ieșiră în aerul răcoros al serii, bucuroase să scape de umiditatea serei. Le găsiră pe Martha Thorpe și pe Susie Allen stând pe un pled ecosez și sorbind din vin

pe malul înverzit. Domnul Allen nu se vedea pe nicăieri, iar femeile erau cufundate într-un soi de monolog paralel. Martha vorbea despre copiii ei, Susie despre garderoba ei. Nici una dintre ele nu părea să bage de seamă că liniile lor nu se intersectau: amândouă erau mulțumite să aibă o conversație cu cineva care nu încerca să le abată de la subiectul lor preferat.

Cat și Bella se așezară și ele, cu brațele pe după genunchi, sprijinindu-se una de cealaltă, comparându-și observațiile cu privire la evenimentele cele mai așteptate din cadrul Festivalului Cărților și descoperind cu plăcere că erau pe aceeași lungime de undă în cazul majorității autorilor selectați.

Singura surpriză pentru Cat fu că ea părea să fi citit mult mai mult decât noua ei prietenă. Dar presupunea că, atunci când erai la fel de mare ca Bella, erai mult mai solicitată și aveai mai puține prilejuri să-ți petreci seara întinsă pe un divan cu o carte în mână. Cu siguranță, membrii familiei Thorpe păreau să se uite mai mult la televizor decât cei din familia Morland, a căror viziune era, din considerente financiare, limitată la canalele din grila standard. Opțiunile le mai erau limitate și de convingerile părinților, care considerau că toate telenovelele și majoritatea serialelor erau absurde, așa că nu meritau să investești în ele atâta timp prețios. Cat nu considera această regulă greu de îndurat, de vreme ce întotdeauna prefera să facă altceva în schimb.

Dar, în seara aceea din Grădina Botanică, se desfăta conversând aprins despre romanele care sălășluiau în imaginația ei. Asta era o adevărată noutate pentru Cat, de vreme ce era singurul membru al familiei care punea preț pe ficțiune. Viziunile celorlalți o înăbușeau pe a ei; Cat vedea ficțiunea ca pe cea mai înaltă formă de artă scriitoricească, depinzând de o cât mai ingenioasă punere în aplicare a creativității și de necesitatea unei comunicări directe cu cititorul.

Pentru istorici și scriitorii de nonficțiune, toate blocurile pentru construcția lucrării lor se găsesc deja la locul potrivit. Ei nu trebuie decât să le adune și cu ele

să ridice un edificiu frumos. În mod contrar, scriitorii de ficțiune nu au pentru început nimic altceva decât conținutul minții lor și propria înțelegere asupra condiției umane. Ei trebuie să perceapă cele mai ascunse și mai ciudate elemente ale emoției și ale comportamentului și să le transpună într-un mod cât mai accesibil pentru cei care duc lipsă de istețime și de pricepere.

S-ar putea spune că și poeții se bazează pe propriile resurse emoționale și intelectuale. Însă Cat avea îndoieli în privința poeților. Credea cu tărie că, deși unii reușeau să trezească emoții și să sensibilizeze, prea mulți picau testul fundamental al comunicării cu cititorii. Cu cât versurile lor erau mai puțin înțelese, cu atât păreau să câștige mai multe laude. Annie încercase s-o convingă că T.S. Eliot era un scriitor de o măiestrie incomparabilă, însă Cat nu reușise să treacă de a doua pagină a poemului *Țara pierdută*[1].

– Serios, mamă, poți să spui de cineva că e un mare scriitor dacă nu înțelegi nimic din ce a scris fără să ai lângă tine o grămadă de îndrumare? Doar se dă mare. Dacă eu m-aș fi comportat așa în fața altor oameni, m-ai fi mustrat de cum am fi ajuns acasă. Așa că de ce e în regulă ca T.S. Eliot să se împăuneze ca unul care crede că le știe pe toate și să ne facă pe noi, ceilalți, să ne simțim ca niște proști?

Nu era prima oară când Annie încercase să găsească un răspuns la francheța fiicei ei celei mai mari.

– E o provocare, spusese ea în cele din urmă. Te face să gândești. Te face să privești dincolo de propriul orizont strâmt.

– Dar și cărțile din seria *Amurg* mă fac să gândesc, replicase sfidătoare Cat. Doar pentru că nu suntem interesați să ne gândim la aceleași lucruri nu înseamnă că acele cărți sunt lipsite de valoare.

---

[1] În original, *The Waste Land*, poem epic compus de T.S. Eliot (1888–1965), poet anglo-american, dramaturg și teoretician literar, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1948 și considerat că a revoluționat poezia modernă engleză (n.tr.)

Nu doar mama ei respingea puterea ficțiunii în casa Morland. Richard, în mod firesc, citea Biblia, însă mult mai rar decât ar fi crezut enoriașii săi. Citea foarte mult, având drept scuză slujba săptămânală pe care trebuia s-o presare cu învățături. Majoritatea lecturilor sale erau din filosofie și istorie naturală, cu incursiuni ocazionale în sfera biografiei. Internetul îi oferea și el acces la o gamă uimitor de variată de bloguri, din care se înfrupta ca un om care încearcă din toate preparatele unui bufet suedez. Pretindea că își abordează lecturile cu o umbră de scepticism. Cat nu era atât de sigură de acest lucru; se gândea uneori că blogurile aduc mult mai mult cu ficțiunea decât ar fi tatăl ei dispus să recunoască.

Fratele ei James nu era un cititor înfocat. Își făcuse datoria și citise toată seria *Harry Potter*, însă acestea fuseseră ultimele cărți de ficțiune pe care pusese mâna. În primii ani ai adolescenței, descoperise genul polițist. Și, de atunci, cititul de plăcere presupunea explorarea minților denaturate ale criminalilor în serie și ale ucigașilor în masă. Fascinația lui o nedumerea pe Cat. Nici măcar nu putea fi luată drept pregătire pentru viața unui avocat al apărării, căci James nu avea nici cea mai mică intenție să se specializeze în legea penală. Era făcut pentru dreptul familiei, ceva din conștiința socială a tatălui său transmițându-i-se și lui. Și totuși, rămânea fascinat de acțiunile pervertite ale psihopaților.

Astfel, Cat era singura naufragiată pe tărâmul ficțiunii, cu excepția ocazionalelor incursiuni ale surorilor mai mici, amândouă preferând totuși să stea pe Facebook ori să pălăvrăgească pe Twitter decât să se retragă undeva cu o carte în mână. Cat nutrise oarece speranțe că Emma avea să ajungă o cititoare la fel de împătimită ca ea atunci când sora ei mai mică se apucase de primul volum din trilogia *Jocurile foamei*. Dar, foarte repede, devenise limpede că interesul ei fusese stârnit doar pentru că văzuse filmul făcut după carte acasă la o prietenă, nu că ar fi purtat vreo dragoste sinceră pentru cuvântul scris.

Tocmai de aceea se simțea Cat atât de bine în compania Bellei Thorpe, care, deși nu era, probabil, cea mai avidă cititoare din Edinburgh, cel puțin înțelegea destule despre bucuria stârnită de cărți încât să dorească să le întâlnească autorii, fie chiar și pentru a primi un exemplar cu autograf. Pentru prima oară, Cat simți că iubitorii de ficțiune erau dominanți. Nu lipsea decât Henry Tilney, care, era convinsă, nu ar fi făcut decât să le anime conversația. Dar, după cum părinții săi avuseseră grijă s-o învețe, Cat știa că nu poate avea totul. Cel puțin, nu tot deodată.

capitolul 6

Două zile mai târziu, Cat dădu buzna în cortul principal din cadrul Festivalului Cărții, încinsă, transpirată și cu cinci minute întârziere. Bella îi făcu cu mâna dintr-un separeu de la celălalt capăt al cortului, iar ea își croi drum scuzându-se printre măsuțele pline, ca mai apoi să ia loc pe banchetă lângă prietena ei.

- Unde ai fost? Vocea Bellei era tânguitoare. Te aștept, cum să spun, de-o veșnicie.

- Abia dacă am întârziat, protestă Cat fără vehemență, scoțându-și de pe cap vechea pălărie a tatălui său și scuturând-o de ploaie.

Își luase pălăria cu ea ca să o protejeze de soare, dar până acum se dovedise mai folositoare împotriva ploilor torențiale de pe coasta de est.

- Îmi place la nebunie pălăria ta - e atât de mișto. Îmi trebuie și mie una exact la fel. Dar, serios acum, ce te-a reținut atât? întrebă din nou Bella, ștuguindu-și buzele.

- Ei bine, tehnic vorbind, este vina ta.

- Vina mea? Cum e posibil să fie vina mea că ai întârziat tu? Ba chiar am plecat mai devreme, fiindcă stătea să plouă și nu voiam să mă prindă pe drum, ceea ce, apropo, mi-a reușit mai bine decât ție.

Cat zâmbi, fără să-i pese că aversa o cam udase. Asta i se întâmpla des acasă, iar Susie Allen era încă la apartament, astfel că n-ar fi avut cum s-o dojenească fiindcă nu era cu adevărat impecabilă.

– E vina ta pentru că tu mi-ai spus de Morag Fraser[1]. N-aş fi auzit niciodată de seria Harpiile din Hebride dacă nu m-ai fi luat cu tine la lansare. Iar acum m-a prins cu totul. Am citit din *Vampirii din Vatersay* până la ora unu noaptea. Pur şi simplu, n-am putut s-o las din mână. Iar apoi am început *Bansheele din Bernarey*[2] la micul dejun şi abia am reuşit să mă despart de ea ca să vin să mă întâlnesc cu tine.

Bella scoase un sunet strident.

– Ai ajuns la partea cu vălul lung şi negru?

– De unde ai ştiut? Exact acolo m-am oprit.

– Te-ai oprit? Cum ai putut? Nu eşti din cale-afară de curioasă să afli ce se ascunde în spatele lui?

– Fireşte că sunt. Dar trebuia să ies pe uşă şi să urc dealul ăsta înainte ca tu să te superi şi mai tare pe mine. Mor de curiozitate să aflu secretul îngrozitor din spatele vălului.

– Ei bine, n-o să-l afli de la mine, spuse Bella hotărâtă. Nu vreau să-ţi stric surpriza. Dar îţi jur c-o să faci infarct, literalmente. Îşi scoase telefonul din buzunar şi intră pe un site. O să-ţi trimit link-ul pe e-mail. E o listă cu toate cărţile din serie.

– Şi care sunt, mai exact? Haide, dă-i bătaie, tachinează-mă, ispiteşte-mă, spune-mi!

– *Grozăviile din Gigha, Vârcolacii din Viay, Pacostea pricolicilor din Pabbay, Strigoii din Shuna, Kelpiile*[3] *din Kerrera* şi, cea mai recentă, *Menadele din Mingulay*.

– Sună atât de tare!

---

[1] Jurnalistă şi critic literar din Australia. Titlul cărţii atribuite este unul inventat de autoarea romanului de faţă. (n.tr.)

[2] O banshee reprezintă în folclorul irlandez şi scoţian o zână rea, prevestitoare de moarte. (n.tr.)

[3] Kelpie – în tradiţia populară scoţiană, duh al apelor care se transformă din om în câine (n.tr.)

– Nici n-ai idee, scumpo. O să ţipi ca o banshee din Berneray după ce o să le termini. O să te uiţi în urma ta la fiecare colţ de stradă.

Cat fu cuprinsă de un delicios fior de spaimă. Deja categorisise strâmtele alei slab luminate ce făceau legătura cu străzile din Centrul Nou drept un teritoriu ce mişuna de creaturi supranaturale, pândind din umbră. Acum, mulţumită aparent normalei Morag Fraser, avea să poarte frica pe un umăr şi groaza pe celălalt ori de câte ori avea să mai umble pe străzi după lăsarea întunericului. Probabil că de-asta avea grijă Susie să stea lângă ea atunci când se întorceau seara de la evenimente.

– Şi toate sunt la fel de bune ca *Vampirii din Vatersay*?

Bella îi dădu un ghiont cu umărul.

– Sunt din ce în ce mai înfricoşătoare, crede-mă! Şi n-o spun doar eu. Prietena mea de la Londra, Madison Crowley, le-a citit şi ea, şi a zis acelaşi lucru. A trebuit să doarmă cu lumina aprinsă o săptămână; a rămas îngrozită de-a binelea după *Strigoii din Shuna*. Îşi ţuguie buzele. Aş fi vrut ca Maddy să fie aici; v-aţi fi înţeles ca două surori. Firește, s-ar fi simţit puţin pe dinafară, căci n-are în viaţa ei pe cineva atât de grozav ca Jamie sau ca Henry. Întotdeauna mă iau de băieţi pentru că nu o plac şi pe ea la fel de mult cum mă plac pe mine.

Cat se strădui să priceapă înţelesul vorbelor Bellei.

– Te iei de băieţi pentru că nu o plac pe prietena ta?

Bella îşi dădu pe spate părul ei brun-roşcat şi şi-l trecu pe după ureche.

– Da, normal. E prietena mea, aşa că trebuie să-i fiu alături. Asta fac prietenii pentru prieteni. Eu îmi pun prietenii pe primul loc. De exemplu, când am fost la o petrecere, un tip, o cunoştinţă de-a lui frate-meu, nu-şi mai lua mâinile de pe mine, iar biata Maddy se simţea stingheră, aşa că i-am spus: Nu pupi nici un dans cu mine, dacă nu dansezi mai întâi cu Maddy. Este o persoană minunată în interior. N-a fost el fericit, dar măcar a încercat. Ei nu i-a plăcut totuşi. Bănuiesc că tipul nu era genul ei. Oricum, ăsta e doar un exemplu despre cum îi tratez eu pe amicii mei. Dacă s-ar lua

careva de tine, ar avea de-a face cu mine. Zâmbi. Dar n-o să ţi se întâmple asta, n-ai să ajungi să te simţi stingheră. O să fii nevoită să-i ţii pe băieţi la distanţă cu forţa, atât eşti de drăguţă.

Cat roşi, ştiind că Bella nu făcea decât să fie amabilă cu ea. Era conştientă de cât de puţin ieşea în evidenţă cu înfăţişarea ei.

- Acum râzi de mine.

- Nu, tu râzi. Dar, vezi tu, eşti aşa plină de viaţă! Asta îi lipseşte lui Maddy. Poate fi chiar anostă uneori. Uite, de exemplu, aseară, când plecam de aici, era un tip care se uita la tine, şi chiar se vedea că te place. Asta nu i s-ar fi întâmplat niciodată lui Maddy; ea nu face nimic care să atragă atenţia unui băiat. Dar pun pariu că nici n-ai observat, nu? Pot paria că s-a întors acasă gândindu-se la tine, iar tu nici nu ţi-ai dat seama. Eşti atât de obsedată de invizibilul domn Henry Tilney, încât ceilalţi tipi drăguţi par că nici nu mai există pentru tine.

- Nu sunt chiar atât de obsedată de Henry, minţi Cat. Oricum pare să fi dispărut din peisaj. Aşa că, şi dacă aş fi fost, s-ar fi dovedit inutil.

- Nu te cred când spui că nu eşti obsedată.

- O mărturisesc cu mâna pe inimă. Harpiile din Hebride sunt mult mai interesante. Nu mă gândesc decât la ce poate să fie dincolo de vălul lung şi negru. Nu mai e loc în mintea mea şi pentru Henry Tilney.

- Nu-mi vine să cred că nu auziseşi de ele. N-ai văzut niciodată serialul la TV?

Cat scuturâ din cap.

- Acasă la mine nu ne prea uităm la televizor.

- Ciudat! Bella schimbă subiectul: Deci să înţeleg că Henry e genul tău? Pentru că, dacă este, trebuie să fim cu ochii în patru după tipi care-i seamănă, ca să-ţi poţi lua gândul de la el.

Cat se încruntă nedumerită.

- Nu cred că am un gen anume. Fie îmi place o persoană, fie nu.

Bella făcu ochii mari.

- De două ori ciudat. Eşti atât de neobişnuită, Cat. Eu ştiu exact care este genul de băiat care-mi face inima să-mi bată mai repede. Privi visătoare prin cortul aglomerat. Şi cred că ai putea chiar să ghiceşti care e genul meu fără să te străduieşti prea tare.

- Nu ştiu...

- Nu, nu, nu mă face să roşesc. Mereu mă dau de gol. Scotoci prin geantă şi scoase o oglinjoară şi rujul. În timp ce-şi aplica un strat proaspăt de roşu aprins pe buze, continuă să vorbească: Sunt doi tipi la standul cu cafea care nu-şi pot lua ochii de la tine.

Speriată, Cat urmări privirea prietenei sale. Unul din tinerii în cauză îi făcu şmechereşte cu ochiul, apoi îşi înghionti prietenul, care se întorsese să ia două pahare cu cafea. O clipă mai târziu, dispărură.

- Te înşeli, Bella. Au şi plecat.

Bella ţâţâi şi îşi flutură părul dintr-o parte în alta într-un gest de nerăbdare.

- Oh, haide, nu se întâmplă nimic. O să mor de plictiseală dacă mai trebuie să stau fie şi un singur minut aici.

Fără să o întrebe pe Cat dacă era gata de plecare, Bella se îndepărtă cu paşi mari, aparent îmboldită de vreo nevoie interioară de a ieşi cât mai degrabă din perimetrul cortului. Ieşiră amândouă în aerul umed dintre culoarele acoperite. Bella se opri brusc, adulmecând aerul, apoi se grăbi spre ieşire. Lui Cat i se păru că-i zăreşte în faţa lor pe cei doi tineri de la standul cu cafea, însă nu putea fi sigură.

- Ţine pasul, îi spuse Bella nerăbdătoare.

Cat se supuse, neştiind de ce erau aşa zorite. Însă o văzuse pe prietena ei în compania surorilor sale şi înţelesese că, atunci când Bella era în dispoziţia asta, cel mai bine era să-i dai ascultare.

capitolul 7

Dacă locuitorii oraşului Edinburgh conspiraseră să facă din traficul capitalei un cerc demn de infernul lui

Dante, nu ar fi putut găsi o idee mai bună decât să aducă tramvaiele înapoi în oraş. Drumurile închise, rutele ocolitoare şi semafoarele temporare transformaseră centrul oraşului în ceva imposibil de parcurs.

Intersecţia dintre George Street şi Charlotte Square fusese dintotdeauna greu de traversat, cu şuvoiul ei constant de maşini care veneau din toate direcţiile şi cu ale ei curbe strâmte, gândite pentru trăsuri, nu pentru autobuze. Anul acesta însă, grozăvia fusese agravată de restricţionarea traficului pe aproape întreaga lungime a George Street. Adevărat, de-a lungul acestei principale artere se crease o atmosferă continentală, cu mese de restaurant şi cu spaţii amenajate pentru evenimente în mijlocul drumului. Pe de altă parte însă, redirecţionase traficul îngroşat de numărul celor veniţi pentru festival pe străduţele adiacente.

Pe când înaintau pe trotuar, Cat fu năucită o clipă de trecerea mulţimii stilate venite la Festivalul Cărţii. Însă Bella dovedi aceeaşi prezentă de spirit ca de obicei. Arătă înspre stânga, către Bute House, reşedinţa oficială a prim-ministrului Scoţiei.

– Hai s-o luăm pe acolo, Cat, o îmboldi ea, luând-o de braţ pe prietena ei.

Cat nu putu să nu-i observe pe cei doi tineri de la standul cu cafea traversând partea mai puţin aglomerată a pieţei către măreaţa locuinţă în stil georgian a prim-ministrului. Deveni uşor neliniştită, dar, înainte să poată pricepe ce simţea, capota lungă a unei maşini sport de un stacojiu strălucitor se opri scârţâind chiar în dreptul lor. Speriată, se răsuci pe călcâie ca să-i vadă pe cei doi tineri făcându-le cu mâna din vehiculul lor decapotabil. Aşa cum se întâmplă de obicei când te trezeşti faţă în faţă cu cineva cunoscut într-o situaţie neaşteptată, lui Cat îi luă câteva secunde înainte să-şi dea seama că acela de pe locul din dreapta era fratele ei James.

Dacă scosese vreo exclamaţie de surpriză, aceasta se pierdu în ţipătul de încântare al Bellei şi în chiotul lansat de şofer drept răspuns.

– Johnny! Şi Jamie, strigă Bella. Nu-mi vine să cred. Cât de tare e asta!

Şoferul sări afară din maşină fără să deschidă uşa şi, din câţiva paşi, fu pe trotuar, în dreptul celor două fete care se opriseră. O cuprinse pe Bella în braţe şi începură amândoi să sară, învârtindu-se într-un cerc strâns şi chiuind ca sălbaticii.

Între timp, James Morland îşi făcu o ieşire mult mai decentă pe uşa din dreapta a maşinii şi veni lângă sora lui, oferindu-i o îmbrăţişare scurtă.

– Ce faci aici? îl întrebă ea, râzând încântată şi îndepărtându-l uşor, fără să-i elibereze însă braţele din strânsoare.

– Impuls de moment, surioară. M-am trezit cu Johnny în apartamentul meu aseară şi m-a convins să-l însoţesc. Cred că-i duce dorul maică-sii – jur că are un morman de haine murdare pentru ea.

James afişă obişnuitul lui zâmbet nonşalant, însă Cat era atât de bucuroasă să-l vadă, încât nu observă că privirea îi tot fugea înspre prietena ei.

– N-ar trebui să fii la lucru?

James îi făcu cu ochiul.

– Supervizorul meu şi-a prelungit vacanţa în Toscana, iar eu n-aveam altceva de făcut la birou decât să pierd vremea. Mi-au spus să nu mă mai deranjez să merg, ca apoi să mă trezesc pe cap cu Johnny, care mă convinge să vin cu el. I se adresa lui Cat, însă atenţia lui era îndreptată în întregime spre Bella, al cărei dans extaziat cu fratele ei tocmai se sfârşise.

John Thorpe plecă de lângă soră-sa şi o prinse de mână pe Cat, aplecându-se înspre ea cu un gest prefăcut de galanterie.

– Iar tu trebuie să fii faimoasa Cat Morland despre care am auzit atâtea de la Bella şi de la Jamie. Eu sunt Johnny Thorpe, iar tu trebuie să fii încântată de cunoştinţă.

Îi dădu drumul la mână şi îi zâmbi radios, citindu-i-se pe chip cât era de mulţumit de el ca urmare a acestei tentative umoristice.

Cat chicoti neliniştită, neştiind cum să abordeze o prezentare aşa bombastică.

– Bella mi-a povestit totul despre tine.

Era un oarecare adevăr în spusele ei, cu toate că soră-sa nu pomenise nici de burdihanul lui, nici de părul cam rar.

El ridică dintr-o sprânceană în semn de mirare.

– Dumnezeule, sper că nu, spuse el în stilul lui afectat. Deci, Cat, pun pariu că nu poţi ghici cât ne-a luat cu maşina pe afurisita de A1 din Newcastle şi până aici.

Cat, ale cărei cunoştinţe despre geografia Marii Britanii aveau goluri de mărimea Ţării Galilor, se uită la James sperând ca el să-i vină în ajutor.

– Nu ştiu cât de departe este.

Fratele ei îşi întoarse atenţia de la Bella atât cât să răspundă:

– Vreo sută nouăzeci de kilometri.

– Mai degrabă vreo două sute patruzeci, îl corectă John. Având în vedere cât ne-a luat. Deci, Cat, ce crezi? Cât să ne fi luat?

Cat se încruntă, încercând să calculeze în minte.

– Cam două ore şi jumătate? se grăbi ea să spună.

John se plesni peste coapsă, un gest care însemna că nu-i venea să creadă.

– Glumeşti? Mi-ai văzut maşina zburătoare? O oră şi douăzeci de minute. Am zărit ceasul bisericii din Shieldfield Green, care arăta ora zece când am trecut noi dinspre Quayside.

James râse.

– Ai pierdut o oră, Johnny. Am plecat la nouă.

John îşi umflă pieptul pe sub tricoul lui cu guler roz cu dungi gri.

– La nouă? Se întoarse spre Cat ca să-l susţină. Mereu e aşa? Caută motiv de ceartă când ştie că se înşală? Îţi spun, uită-te numai la maşina asta a mea şi spune-mi sincer dacă tu crezi că face un drum de două sute patruzeci de kilometri în două ore şi jumătate.

– O sută nouăzeci, spuse James cu jumătate de glas.

– Arată destul de rapidă, răspunse Cat, încercând să-i împace pe cei doi înainte ca disputa lor prefăcută să se transforme, așa cum se întâmplă deseori între bărbații puși pe impresionat femeile, într-o ceartă în toată regula.

– Rapidă zici? Merge ca vântul. Atinge-i numai ambreiajul, și țâșnește înainte ca un glonț. E construită manual, cu motorul reglat aproape de turație maximă. Privește numai interiorul din piele de culoarea smântânii, bordul din lemn de nuc negru, perfecțiunea acelui placaj de crom. Suporturi de pahare cu închidere prin resort, Wi-Fi încorporat și boxe menite să-ți spargă timpanele. Ca să nu mai pomenesc despre puterea de frânare și despre cuplul de torsiune.

Cat încuviință politicoasă din cap, mascându-și speranța ca el să nu înceapă totuși să vorbească despre acele chestiuni complicate.

– Pare tare elegantă.

– Și știi cât am dat pe ea? Cu trei mii mai puțin decât prețul din catalog. Trei mii! Uimitor, nu? Este mașina perfectă pentru mine. În oraș, succesul reprezintă nouăzeci la sută aspect exterior și zece la sută curaj. Iar frumusețea asta vorbește în locul meu. Le spune oamenilor că sunt o persoană demnă de luat în considerație. A fost construită pentru un cleric, pe comandă. Dar am auzit că își cam vânturase părăluțele, așa că era gata s-o dea cu banii jos. Am dat peste el într-un bar slovac de lângă Hilda, și iată cum a decurs treaba: „Johnny, Johnny, băiete, știi pe cineva care ar fi interesat să cumpere cea mai bună mașină din Oxford? Doar că am nevoie să încasez cash toată suma" Eu tocmai avusesem un dram de noroc la cazinou în seara aceea, așa că i-am făcut o ofertă pe care să n-o poată refuza. *Et voilà!*

– Nu știu prea multe despre mașini, dar se pare că ai făcut o afacere bună.

John îi dărui un zâmbet încrezut și se mângâie pe cap într-un gest de autosatisfacție.

– O afacere pe cinste. Dar, știi tu, nu făceam decât să-l ajut pe bietul om să iasă din belele. Dacă ai nevoie

de o favoare, eu sunt omul tău. Sunt oricând gata să dau o mână de ajutor.

Înainte să-i poată da înainte cu lăudăroşenia de sine, sora lui exclamă:

- Johnny, e un agent de circulaţie care se îndreaptă spre noi!

- Lipitoare ticăloasă! ocărî el, întorcându-le spatele şi înapoindu-se la maşină, de data aceasta folosind uşa. Haideţi, fetelor, urcaţi!

Cat ezită, uitându-se neîncrezătoare la fâşia îngustă cât o etajeră din spatele celor două scaune. Însă Bella o apucă de mână şi urcară amândouă, lipsite de graţie, pe bancheta din spate. Abia se înghesuiră acolo, că John şi apăsă pedala, ţâşnind în josul dealului cu un duduit gros al ţevii de eşapament. Cat şi Bella se strânseră una în cealaltă, ţipând.

La primul semafor, John reluă conversaţia:

- Aş fi putut să o vând cu un profit de patru mii încă de a doua zi după ce am cumpărat-o. Jacko Jackson din Oriel mi-a oferit bani gheaţă în ziua următoare când ne-am întâlnit la barul King's Arms.

- Da, dar uiţi că era inclus şi permisul de parcare, remarcă James.

- De parcă aş fi fost atât de prost să-mi vând permisul de parcare după ce a trebuit să-l mituiesc pe portarul de la colegiu ca să-mi facă rost de el. Nici vorbă.

Culoarea semaforului se schimbă, făcând din nou comunicarea imposibilă.

Nu peste mult timp, se opriră la un alt semafor.

- Îţi plac astea cu capota deschisă, Cat? întrebă John.

- Vrea să spună decapotabilele, surioară. Cu capota strânsă.

- Oh. Ei bine, este prima oară când merg cu una, asta dacă nu pun la socoteală plimbarea cu ATV-ul. Dar, da, îmi dau seama că poate fi distractiv dacă ai un scaun ca lumea şi nu stai cu teamă că o să verşi de fiecare dată când apeşi acceleraţia.

John scoase un hohot de râs.

– Doamne, Jamie, nu mi-ai spus niciodată că e atât de amuzantă. Cat, am să te iau la o tură în fiecare zi a şederii tale aici. Cu capota deschisă.

Pentru Cat, aceasta nu era o idee încântătoare.

– La meteo au spus că mâine plouă.

– Nu ne atinge ploaia pe noi. Am să te duc pe coastă să mănânci peşte cu cartofi.

– Nu vrei să te odihneşti după lungul drum de astăzi?

El râse din nou.

– Ăsta numeşti tu drum lung? Ăsta a fost doar de încălzire. Nu, aşa rămâne. Mâine la prânz, peşte şi cartofi la North Berwick.

– Vreau şi eu, vreau şi eu! exclamă Bella.

– Glumeşti? N-am venit până la Edinburgh ca să-mi plimb sora. Jamie, cade în grija ta s-o distrezi pe Bella.

Conversaţia fu din nou întreruptă de acceleraţie. O luară peste podul Dean şi apoi pe Queensferry Road, înspre apartamentul unde stăteau doamna Thorpe şi fiicele sale, situat la mică depărtare de locul unde se ţinea Festivalul Cărţii şi de majoritatea locurilor unde se organizau evenimentele din cadrul Festivalului Fringe. Singurul avantaj pe care îl avea apartamentul lor în detrimentul celui închiriat de soţii Allen era că se afla în afara zonei cu parcare restricţionată din centrul oraşului, aşa că tot ce trebui John Thorpe să facă pentru a găsi un loc de parcare fu să dea ocol blocului de vreo trei sau patru ori.

Pe când urcau dealul înspre apartamentul familiei Thorpe, John îşi potrivi pasul cu al lui Cat. Disperată să evite o nouă prelegere despre splendida lui maşină, Cat îşi chinui mintea să găsească ceva de spus. Având în vedere că Bella era sora lui, se gândi că ar putea să aibă nişte gusturi comune.

– Bella m-a iniţiat în seria de romane Harpiile din Hebride, spuse ea.

– O, Dumnezeule mare, bombăni el. Cruţă-mă! Nu încă una. Bella mă bate la cap cu cărţile alea sângeroase de o veşnicie. N-am timp de irosit pe romane, dar, dacă

aş avea, nu le-aş alege pe astea. Vampiri şi banshee - auzi. Cărţile astea sunt mai stupide decât un surdomut cu gura plină de superglue.

Imaginea aceasta o zdruncină pe Cat în asemenea măsură, încât nu reuşi să se gândească la o ripostă imediat.

- Atunci ce citeşti? fu tot ce putu să găsească de spus.

- Doar ce-mi trebuie pentru muncă, spuse el. N-am timp să citesc. Cum să poţi citi când sunt atâtea maşini de întrecut şi atâţia dragoni de răpus? Imită mişcarea mâinilor ţinând un joystick şi zgomotul asurzitor şi ascuţit al unei împuşcături dintr-un joc pe calculator.

- Şi nu crezi că să răpui dragoni imaginari şi să conduci maşini imaginare e la fel de stupid ca lecturarea cărţilor lui Morag Fraser? întrebă Cat.

El pufni.

- Evident, nu eşti o împătimită a jocurilor, scumpo. Ce fac eu îmi ascute reflexele şi mă ajută să mă menţin în fruntea jucătorilor. Când citeşti cărţile alea tâmpite, nu faci decât să-ţi umpli capul de prostii.

Era adevărat că în casa familiei Morland nu existase niciodată o consolă de jocuri. Însă Cat vizitase alte case unde copiii aveau aparent acces nelimitat la o sumedenie copleşitoare de experienţe virtuale. Şi, drept urmare, îşi aminti acum ceva ce nu aflase decât după ce căutase Harpiile din Hebride pe Wikipedia.

- Joci *DragonSky*?

El încuviinţă din cap cu entuziasm.

- Obişnuiam să-l joc întruna. Dar l-am cam lăsat baltă de când a apărut *Felony Driver IV*.

- Ştiai că Morgan Fraser este unul dintre scriitorii scenariului pentru *DragonSky*?

Luat prin surprindere, făcu ochii mari la ea.

- Nu prea văd cum, spuse el. Eşti sigură că nu a primit laude doar pentru că era iubita cuiva sau ceva de genul ăsta?

Înainte să poată Cat să-i dea replica, Bella, care era mai în faţă cu James, se întoarse şi arătă către clădirea

în care apartamentul lor ocupa o parte din etajul al doilea.

- Acolo stăm noi, Johnny.

Cu toate că se cam supărase pe John Thorpe, căldura cu care acesta le întâmpină pe mama şi pe surorile lui o făcură pe Cat să-şi recapete buna dispoziţie. Dar, chiar şi aşa, era uimită de aparenta grosolănie cu care cei din familia Thorpe se luau peste picior.

- Draga mea mamă, spuse John, îmbrăţişându-şi mama atât de strâns, încât aceasta scoase un scâncet, unde, pentru numele bunului Dumnezeu, ai găsit pălăria asta? Te face să arăţi ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

Martha Thorpe îl bătu cu afecţiune pe umăr.

- Eşti cel mai rău băiat din lume, să apari aşa pe nepusă masă.

- Şi unde sunt celelalte două surori ale mele? strigă el, făcându-şi surorile să dea buzna şi începând să danseze la fel cum făcuse mai devreme cu Bella.

Oricât de barbar părea totul în comparaţie cu viaţa familiei Morland, stilul acesta părea să-i mulţumească pe cei din familia Thorpe.

- Ai pus nişte kilograme pe tine, grăsanule, spuse Jessica.

- Iar ţie ţi-au ieşit încă cinci coşuri pe nas, replică fratele ei. Mamă, ai o maşină de spălat pe aici?

Martha oftă.

- Ai adus rufele la spălat, nu-i aşa?

- Ce fată deşteaptă, zise John. Ai ghicit. O să le aduc mai încolo. Dar, mamă, hai să-ţi arăt pe cine am adus cu mine! Şi îl trase pe James, care roşi, în cercul femeilor Thorpe. Ne faci şi nouă loc aici, nu?

Martha păru cam încurcată.

- Nu prea am unde.

- Haide, mamă, tu poţi să dormi pe canapea, iar eu şi Jamie o să împărţim patul tău, spuse John cu uşurinţa cavalerească a unuia care nu fusese niciodată nevoit să suporte consecinţele. Acum, Jamie, ia loc, şi mama o să ne aducă o cafea, să ne revenim după drum.

Şi se porni din nou să-şi încânte auditoriul cu oda adusă noii lui maşini.

Până când Cat şi Jamie reuşiră să scape din apartamentul aglomerat, Martha acceptase o invitaţie colectivă la o petrecere scoţiană din acea seară la noul apartament din New Town al unuia dintre clienţii ei, Bella o trăsese deoparte ca să-i spună că Johnny credea că ea era cel mai drăguţ lucru pe care pusese vreodată ochii, iar John însuşi îi adusese la cunoştinţă că avea să danseze cu ea la acea petrecere până când aveau'-o lase picioarele. Cat se simţi copleşită să fie în centrul atenţiei. Nu era nici pe departe obişnuită cu aşa ceva şi îi venea greu să cearnă învălmăşeala de sentimente contradictorii ce o încercau.

– E cam apucat Johnny ăsta, îi spuse James pe când porniră înspre apartamentul soţilor Allen.

Dacă nu ar fi fost la mijloc prietenia celor doi băieţi şi complimentele lui John Thorpe la adresa ei, Cat i-ar fi dat un răspuns mult mai tăios. În schimb, se mulţumi să spună:

– Toată familia e cam apucată.

– Dar e un tip de treabă. Mereu gata să spună câte o glumă.

– Cu siguranţă nu-i tace gura o clipă.

James râse.

– Nu e chip să vă mulţumim pe voi, fetele, nu-i aşa? De obicei vă plângeţi că băieţii nu au despre ce vorbi, dar, când vorbim, se pare că nici asta nu vă place.

– În fine. Oricum, se pare că eşti favoritul familiei.

Comentariul fusese unul nevinovat, însă James roşi.

– M-au făcut să mă simt foarte bine primit când am stat la ei în vacanţa de Paşte, răspunse. Îţi place de ele? De Martha şi de fete?

– Da, îmi plac, chiar foarte mult. Mai ales de Bella. Ne înţelegem de minune.

– Este grozav. Nici n-are cum să nu-ţi placă, nu? E deşteaptă şi amuzantă...

– Și atât de frumoasă, de bine îmbrăcată și de cumsecade, interveni Cat. Exact genul de fată pe care mi-am dorit-o dintotdeauna s-o am ca prietenă.

– Și, pe deasupra, dezinvoltă și liniștită, adăugă James. Nu erau chiar cuvintele pe care le-ar fi folosit Cat ca să-și descrie prietena, însă nu mai spuse nimic, fiindcă James continuă: Și ea crede despre tine că ești grozavă. Mi-a trimis un mesaj ca să-mi spună că s-a întâlnit cu tine și că i se pare că ești super. Știi, când o fată ca Bella te consideră super înseamnă că ăsta e adevărul.

– Uau! A spus asta despre mine? Ce tare! Nu mi-am dat seama că sunteți atât de apropiați. Știi, frățioare, abia dacă ai pomenit despre ea când mi-ai dat mesaj după ce stătuseși la ei.

Pe când vorbeau, ajunseră chiar în mijlocul podului Dean, iar James se dădu într-o parte și se aplecă peste parapet, uitându-se în jos la coroanele copacilor.

– Speram s-o întâlnești chiar tu cât mai repede și nu voiam să te influențeze părerea mea. Aș fi fericit dacă voi două ați ajunge cele mai bune prietene.

Se întoarse spre ea și îi zâmbi.

– Asta e foarte drăguț din partea ta, James. Apropo, care e faza cu „Jamie"?

El ridică din umeri și porni din nou.

– A fost ideea Bellei. A spus că sunt prea mulți James și că nu vrea să existe nici o confuzie atunci când vorbește despre mine. Așa că a început să mă strige Jamie, iar toți ceilalți i-au urmat exemplul. Cu toate că, să fiu sincer, Johnny se cam întrece cu gluma. James ridică din umeri. Ce să-i faci, așa e el.

– Totuși, e evident că te place. Și chiar a fost foarte drăguț din partea lui să se oprească prin Newcastle și să vadă dacă nu poți veni și tu ca să ne vezi pe mine și pe soții Allen. Probabil s-a gândit că mi-e dor de voi.

James îi aruncă o privire nedumerită, pe care ea o luă drept o reacție de surpriză la efuziunea ei.

– Mda, făcu el. Cum zici tu. Drăguț. Ce mai fac cei de acasă?

Expunerea lui Cat despre viaţa domestică a membrilor familiei Morland dură tot restul drumului până la Queen Street, cu o mică digresiune despre simţul umorului Bellei. Soţii Allen fură încântaţi să-l vadă pe James şi să audă că fuseseră şi ei invitaţi la petrecerea scoţiană. Domnul Allen se scuză pe motiv că trebuia să îndure adaptarea după *Adio, arme* în interpretarea unui singur actor, însă Susie fu extaziată de atât de grabnicul prilej de a-şi purta noua rochie, cumpărată chiar în acea după-amiază dintr-un butic adorabil din Lawnmarket.

Până la orele prânzului, Cat obosise de atâta socializare şi conversaţii şi fu de-a dreptul încântată să se furişeze pe deal, la Festivalul Cărţii, ca să-i asculte pe cei trei poeţi din Shetland lecturând din propriile opere. Din fericire, trecură testul ei de comprehensibilitate şi ţesură în jurul ei o pânză de cuvinte, a cărei calitate desăvârşită o pregătea numai bine pentru o seară de dans ce avea să fie deopotrivă sistematică şi spontană. Când încercase pentru prima oară dansurile scoţiene, experienţa o epuizase atât emoţional, cât şi fizic. Cine ştie ce avea să-i aducă cea de-a doua ocazie?

capitolul 8

Familia Thorpe, cei doi Morland şi Susie Allen sosiră cu toţii în acelaşi timp la uşa imensului bloc din Rothesay Terrace. Cat şi Bella erau atât de încântate să se revadă după şapte ore de absenţă, încât se îmbrăţişară numaidecât, îşi admirară una alteia rochia, părul şi machiajul în vreme ce înaintau pe holul de la intrare, fără să ia în seamă marmura strălucindă şi cristalele sclipitoare, şi intrară în sala de bal, transformată pentru acea seară, cu ajutorul mătăsurilor cu model ecosez, într-un peisaj desprins din regiunile muntoase ale Scoţiei.

Invitaţii se aşezară de jur împrejurul unei mese ovale, plasată în mijlocul încăperii, lângă perete, şi abia apucară să guste ceva de băut şi câteva aperitive, că formaţia şi dădu tonul petrecerii. Doi violonişti, un acordeonist,

un clăpar, un toboşar şi doi chitarişti ocupară mica scenă din celălalt capăt al sălii şi dovediră cât de curând că formau un ansamblu talentat. Maestrul de ceremonii abia apucă să anunţe că urmează dansul *Gay Gordons*, că James şi sări în picioare, amintindu-i Bellei că-i promisese lui cel dintâi dans. Bella se ridică pe jumătate, apoi privi în jur.

– Unde-i Johnny?

– S-a dus în sala de jucat cărţi, spuse James. Se simte norocos.

Bella îşi ţuguie buzele.

– Ei bine, n-am s-o las baltă pe Cat doar pentru că Johnny nu are pic de maniere. Dacă ne separăm acum, o să sară foarte bine şi peste *Dashing White Sergeants* şi peste *Strip the Willow*[1], iar aşa n-o să mai dăm ochii unul cu celălalt toată noaptea. Aşa va fi. Bărbaţii ăştia!

James se lăsă înapoi pe scaun, abătut. Cat nu-l mai văzuse nicicând atât de dornic să se avânte pe ringul de dans. La sfârşitul primei părţi a dansului, îi aruncă o privire rugătoare Bellei, care îşi dădu ochii peste cap.

– Of, în regulă, Jamie. Dacă insişti. Puse o mână pe braţul lui Cat. Îmi pare rău, dar ce pot eu să fac? Moare dacă nu mă scoate la dans, ar fi o cruzime din partea mea să-l refuz. Nu te superi, nu? Johnny o să se întoarcă din minut în minut, chiar dacă pierde sau câştigă, îţi promit.

Se îndepărtă, cu James după ea. El aruncă o privire îngrijorată înspre soră-sa, însă ea se arătă curajoasă şi-l expedie cu o fluturare a mâinii, chiar dacă asta însemna că avea să rămână pe cap cu Martha şi Susie şi cu nesfârşitele lor discuţii despre materiale şi gama culorilor de la Pantone. Nu numai că îşi dorea să fie şi ea pe ringul de dans, prinsă în încântarea şi vâltoarea dansului, dar simţea şi ruşinea de a se număra printre cei lăsaţi pe dinafară. În nici o fantezie de-a ei inspirată din ficţiune

[1] Dans popular scoţian – se formează două şiruri de perechi, unul de bărbaţi, unul de femei, aşezaţi faţă în faţă; „obiectivul" dansului este ca primul cuplu să se deplaseze în poziţie finală, prin schimbarea rând pe rând a partenerilor. (n.tr.)

nu făcuse parte din rândul celor desconsiderați, și o durea acum să se vadă astfel neglijată. Citise suficient de mult încât să știe că ținea de rolul eroinei să sufere din pricina disprețului celorlalți, dar asta nu-i ușura treaba de a-și menține neobosit zâmbetul pe față. Dar nu avea de gând să se supere ori să se îmbufneze din cauza lui John Thorpe. Avea să sufere, dar nimeni nu urma a ști.

Însă, chiar atunci, ca o răsplată pentru stoicismul ei mut în fața suferinței, dădu cu ochii de o siluetă mult mai încântătoare decât cea a prietenului fratelui ei. Acolo, la mai puțin de trei metri depărtare de masa lor, stătea Henry Tilney, de neconfundat chiar și întors cu spatele la ea. Era îmbrăcat impecabil cu un sacou perfect croit, strâns pe talie, și pantaloni scoțieni cu model ecosez. Îi urmări o vreme pe dansatori, apoi își întoarse privirea către intrarea în sala de bal. Chipul său vesel, frumos și cu ochii negri o făcu să se îmbujoreze, dar culoarea îi dispăru numaidecât din obraji când își dădu seama că el habar nu avea că ea se afla acolo. Pe când îl urmărea din priviri, o tânără blondă și drăguță, într-o rochie albă, strânsă sub piept, și cu o eșarfă cu model ecosez ce se asorta cu pantalonii lui, se apropie de el și se înălță pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Preț de o clipă, stomacul lui Cat se strânse la gândul că poate el era deja promis alteia, dar apoi își reveni și o recunoscu pe Ellie Tilney din poza de profil de pe Facebook pe care o studiase pe telefon. Ușurarea o inundă pe Cat sub forma unui nou val de îmbujorare, și își spuse în sinea ei că era un lucru bun faptul că Henry avea o relație atât de apropiată cu sora sa.

Cei doi Tilney se apropiară și mai mult de masa lui Cat, fără a o remarca. Însă femeia care mergea pe lângă perete în fața lor se opri brusc și scoase un mic strigăt de bucurie.

– Martha Thorpe! exclamă ea, aplecându-se înainte ca să-i trimită bezele prin aer prietenei sale.

Fu suficient cât să-i facă pe frații Tilney să se oprească și ei și să se întoarcă în direcția lui Cat. Pe fața lui Henry

apăru lent un zâmbet, în semn de recunoaștere, ochii lui negri contrastând și mai mult cu chipul palid, pe măsură ce o sorbea din priviri. Cat simți cum un rânjet prostesc i se lățește pe toată fața în timp ce el venea înspre ea, cu Ellie pe urmele lui. Făcu un semn din cap către Susie.

– Doamnă Allen. Ce plăcere să vă revăd!

Susie surâse afectat și începu să-și fluture genele rimelate.

– Vai, bună, Henry. Cum nu te-am văzut la Festivalul Cărții, am început să cred că ai plecat din oraș fără să-ți iei rămas-bun.

– Aveți dreptate, doamnă Allen. Chiar a trebuit să plec din oraș pe neașteptate, pentru vreo două zile. Probleme urgente, din păcate. Dar acum m-am întors.

– Îndrăznesc să spun că nu regreți deloc decizia, spuse ea cochet. Nicăieri nu e mai bine ca la Edinburgh în perioada asta a anului. Oriunde altundeva ar fi o plictiseală teribilă, nu crezi?

El îi surprinse privirea lui Cat pentru o clipă.

– De vreme ce toată lumea cu care merită să-mi petrec timpul este aici, tind să fiu de acord cu dumneavoastră, spuse el și înclină ușor din cap către Susie.

În timpul acesta, Martha și prietena ei făcuseră cunoștință cu Ellie și o invitaseră să li se alăture.

– Avem vin pentru toată lumea, spuse Martha, turnându-i lui Ellie un pahar, în ciuda protestelor fetei, care nu dorea decât apă.

Acum, cum îndatoririle cerute de bunele maniere erau îndeplinite, Henry își întoarse atenția către Cat. Dar, înainte să apuce să spună ceva, dansul se încheie, iar maestrul de ceremonii îi invită pe domni să-și ia partenerele la un dans milităresc în doi pași. Henry ridică din sprâncene.

– Am ajuns noi atât de departe la cursul Fionei?

Cat făcu un efort să-și amintească.

– Călcâi, vârf, călcâi, vârf, înainte, doi, trei. Nu e asta?

– Splendid. Foarte bine, Cat. Își întinse o mână spre ea. Dansăm?

Dar, înainte ca ea să-şi strecoare degetele în palma care le aştepta, o voce cunoscută îi bubui în urechi şi o mână fierbinte şi cărnoasă i-o smulse pe a ei.

– Nu atât de repede, amice.

Era John Thorpe, care se întorsese de la masa de cărţi în cel mai nepotrivit moment. Se zgâi la Henry, care-i adresă lui Cat o privire nedumerită. Înainte ca ea să poată spună ceva, John continuă de unde rămăsese:

– E cu mine, barosane. Se îndreptă apoi spre ringul de dans, convins că ea avea să-l urmeze.

Iar Cat asta şi făcu, vrând să evite ruşinea de a fi târâtă de pe scaun. Henry se dădu la o parte, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Eşti în regulă cu asta?

– Am spus că o să dansez cu el, atâta tot, zise Cat peste umăr, neştiind sigur dacă o auzise sau nu.

Odată ajunşi pe ringul de dans, John se purtă ca şi cum nimic neobişnuit nu se întâmplase. Se scuză în grabă că o făcuse să aştepte, apoi se lansă într-o vorbărie fără şir despre caii de polo, maşinile şi câinii celor cu care jucase poker. De fiecare dată când dansul o permitea, Cat nu se putea abţine să nu arunce o privire înspre locul unde îl lăsase pe Henry. Însă nu reuşi să-i dea de urmă. Nu-i zări nici pe Bella şi pe fratele ei. Se simţea izolată de toţi cei dragi, abandonată în braţele unui bărbat care părea să-i desconsidere pe toţi în afară de propria persoană.

De cum se sfârşi dansul, îi mulţumi şi se grăbi să se întoarcă la masă, unde Martha şi prietena ei erau încă adâncite în conversaţie cu Ellie Tilney. Henry însă era de negăsit. Avu totuşi parte de o consolare, căci Martha îi făcu şi ei cunoştinţă cu Ellie, după care se mută de pe scaun, pentru ca tinerele să poată vorbi nestingherite. În absenţa fratelui, Cat nu ar fi fost mai fericită să se întreţină cu altcineva decât cu sora.

Ellie, aşa cum observase Cat din poza de profil, era foarte frumoasă, având acelaşi ten alb ca marmura şi aceiaşi ochi leonini, impenetrabili ca fratele ei. Părul blond-închis îi cădea în valuri pe spate, cărarea

de pe mijloc încadrându-i trăsăturile delicate. Era mult mai serioasă decât Bella şi surorile ei, mult mai reţinută în purtări şi conversaţie şi nu le împărtăşea câtuşi de puţin înclinarea spre flirtul cu bărbaţii tineri, care treceau pe lângă ele şi le aruncau ocheade, în căutarea unei partenere. Însă Cat detectă o personalitate interesantă dincolo de acea rezervă şi vru cu disperare să o cunoască mai bine, având bănuiala că ar fi putut deveni prietene indiferent de ce s-ar fi ales cu ea şi Henry. Totuşi, de vreme ce nu ştiau mai nimic una despre cealaltă şi de vreme ce Cat era prea mândră ca s-o întrebe unde plecase fratele ei, se străduiră să găsească un subiect cât de cât comun pentru a urni o conversaţie. Odată epuizate farmecele oraşului Edinburgh – arhitectura lui, muzeele, galeriile de artă şi festivalurile –, nici una din fete nu părea să ştie despre ce să mai vorbească.

Înainte ca tăcerea dintre ele să devină stânjenitoare, fură luate prin surprindere de Bella, care se aruncă pe scaunul de lângă Cat şi exclamă:

– Aici erai! În sfârşit! Am colindat o veşnicie ringul de dans să te găsesc! Ai ratat complet dansul *Dashing White Sergeant*, şi te căutasem ca să faci pereche cu mine şi cu Jamie.

Lui Cat îi căzu faţa ca reacţie la atacul prietenei ei.

– Îmi pare rău. M-am uitat după voi, dar nu v-am văzut.

James ajunse exact la ţanc ca să încaseze un pumn uşor în braţ din partea Bellei.

– I-am spus incurabilului tău frate să se ducă şi să se uite după tine, dar n-a vrut să mă părăsească o clipă. Serios, Cat, bărbaţii sunt atât de leneşi!

– N-ar fi fost de nici un ajutor dacă o găseam pe Cat, dar te pierdeam pe tine, spuse James în apărarea lui.

Bella îşi dădu ochii peste cap.

– Incurabil.

Cat se lăsă pe speteaza scaunului ca s-o includă şi pe Ellie în conversaţie. Însă noua ei prietenă se ridicase deja.

– Trebuie să plec, zise ea. I-am promis tatei că ne întâlnim în sala unde se servește cina. Mă bucur că te-am cunoscut. Făcu o plecăciune de o formalitate dubioasă înainte să se retragă și să se îndrepte spre ieșire.

– Cine Dumnezeu era aia? întrebă Bella. Se poartă de parcă ar fi în *Mândrie și prejudecată*.

– Aceea este Ellie, sora lui Henry Tilney. Cat se uită după silueta care dispăru curând din raza ei vizuală. Era ceva la Ellie, ceva învechit și demodat. Ca și cum ar fi fost un vampir bătrân de două sute de ani, se gândi ea cu un amestec de groază și încântare.

– El e aici? Bella privi în jur cu aviditate. Este măcar pe jumătate la fel de arătos ca ea? Unde este fratele atotcuceritor? Arată-mi-l, mor de nerăbdare să-l văd.

– Despre ce vorbiți voi două? întrebă James.

– Serios, voi, bărbații, spuneți că femeile bârfesc, dar sunteți la fel de răi. Ba nu, de fapt și mai răi. Sunteți ca niște băbuțe, vă strângeți ciorchine și bârfiți, bârfiți, bârfiți despre mașini, despre femei, despre sport. Ei bine, Jamie, ăsta e micul nostru secret, și nu avem de gând să-l împărtășim cu tine.

Bella îl împunse în piept ca să-și demonstreze punctul de vedere.

James râse.

– Vreți doar să ascundeți faptul că nu aveți nimic important de spus.

– Băiat neobrăzat ce ești, îl admonestă Bella. Serios, Cat, ai făcut o treabă groaznică învățându-l așa pe Jamie. Habar n-are să se poarte cu o femeie. Mai bine ai înceta să mai tragi cu urechea, conașule Jamie, că poate o să auzi ceva ce nu vrei.

Jamie și Bella continuară să se tachineze, eliberând-o pe Cat de orice responsabilitate de a contribui și ea la discuție. Era recunoscătoare că abandonaseră subiectul Henry, cu toate că o părticică din ea se simțea dezamăgită de pierderea bruscă a interesului Bellei în privința unui subiect atât de drag inimii lui Cat. Poate că nu voia să discute despre el, dar voia să i se confirme că el era demn să fie adus în discuție.

Când formaţia începu din nou să cânte, James sări numaidecât în picioare, luând-o de mână pe Bella.

- Haide, Bella! Este valsul St. Bernard. Îţi place să valsezi.

Cat se întrebă cum de putea face o astfel de afirmaţie cu o asemenea siguranţă de sine, având în vedere cât de puţin o cunoştea pe Bella. Şi având în vedere cât de nesemnificative socotea ea a fi cunoştinţele lui despre dansurile populare scoţiene. Cu toate acestea, prietena ei răspunse:

- Nu că-mi place să valsez. *Ador* să valsez. E de vis. Dar surorile mele cele rele o să râdă pe seama noastră dacă dansăm împreună toată noaptea, Jamie.

- Mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de aşa ceva. Sunt doar geloase. Vreau să valsez cu o femeie frumoasă, dar mă mulţumesc şi cu tine, Bella.

Zâmbetul îi era poznaş, iar vorbele deloc înţepătoare.

- Eşti atât de rău, Jamie. O să fii în regulă, Cat? Nu ştiu unde a dispărut neisprăvitul de frate-meu... Se uită în jur, distrasă. În fine, sunt sigură că o să se întoarcă imediat. Şi, fără altă şovăire pretinsă, îl urmă pe James pe ringul de dans şi îl lăsă s-o ţină pe cât de aproape îi permitea dansul.

Cat simţi cum i se încovoaie umerii, în ciuda hotărârii ei de a înfrunta dezamăgirea cu spatele drept şi cu veselia întipărită pe chip. Martha Thorpe se aplecă peste masă şi o bătu uşor pe braţ.

- O să revină cât de curând, iar apoi ai să fii din nou fericită. O să te scoată din nou la dans. Cât de bine arătaţi împreună!

Îi luă o secundă ca să-şi dea seama că Martha vorbea despre fiul ei.

- Sunt bine şi aşa, mulţumesc, îi spuse.

- Firește că eşti, replică Martha cu condescendenţă. Dar trebuie să te simţi tare abătută după ce te-a însufleţit veselia lui John de pe ringul de dans.

Susie o întrerupse, scăpând-o pe Cat de nevoia de a găsi un răspuns calm.

- L-ai văzut pe Henry?

– Nu, unde este?

Susie privi în jur, mirată.

– Era chiar aici cu noi, cât timp vorbeai tu cu Bella şi cu James. Spunea că se plictisise să se tot fâţâie de colo-colo şi că avea chef să danseze. Am crezut că voia să te invite pe tine.

Dezamăgită, Cat se uită înspre dansatorii care se întorceau şi treceau pe lângă ea. Printre ei îl zări şi pe Henry, zâmbindu-i unei femei scunde şi îndesate, a cărei rochie nu o avantaja câtuşi de puţin.

Susie îl zări şi ea în acelaşi timp.

– O, dansează cu altcineva. După o scurtă pauză, adăugă: Chiar este un tânăr încântător.

– Ai atâta dreptate, se băgă în vorbă şi Martha, mulţumită de sine. N-ar trebui să spun asta despre propriul meu fiu, dar nu există un tânăr mai fermecător ca el în tot oraşul, darămite în încăperea asta.

Cat şi Susie schimbară o privire, izbucnind amândouă în chicote ca urmare a neînţelegerii. Însă acela fu ultimul moment de frivolitate pentru Cat în acea seară. Înainte ca dansul să se fi terminat, John Thorpe se întoarse şi se trânti ca un bolovan pe scaunul de lângă ea.

– Am avut parte de nişte mâini îngrozitoare acolo. M-am gândit că mai bine mă întorc aici şi mai dăm o tură pe ringul de dans.

– Foarte drăguţ din partea ta. Dar am dansat destul pentru o singură seară. Şi încă mă dor picioarele, după ce m-ai călcat mai devreme.

El păru ca trăsnit.

– Eu te-am călcat? Cred că mai degrabă tu ai încurcat paşii şi ţi-ai pus picioarele unde ar fi trebuit să fie ale mele. Hai să mai facem o încercare, să vedem dacă te descurci mai bine de data asta!

– Sincer îţi spun, sunt obosită.

El scoase un oftat exagerat, din toţi rărunchii.

– În regulă, atunci, hai să ne plimbăm prin jur şi să vedem de cine putem să ne batem joc!

– Serios, mă simt bine unde sunt. Dar tu du-te! Nu mă lasă pe mine să-ţi stric distracţia.

El rămase pe gânduri, ca şi când ar fi dat să mai facă o încercare, dar chiar atunci veni sora lui Jess şi o apucă de braţ.

– Haide, Jess, să vedem pe cine mai cooptăm. Vino, le arătăm noi lor ce înseamnă distracţia!

Pentru tot restul serii, Cat stătu la pândă după cea mai mică urmă de distracţie. Umblă de colo-colo între sala de bal şi cea unde se servea cina, încercând să pară că ar avea un scop. Îşi făcu chiar şi nişte poze pe care să le posteze pe Facebook, astfel încât să pretindă în faţa surorilor sale că petrecuse de minune.

Mai târziu, pe când aerul înmiresmat al nopţii îi inunda dormitorul, cercetă pozele mai îndeaproape, ca să decidă pe care anume s-o posteze. Pe fundalul uneia dintre ele, spre surprinderea şi consternarea ei, desluşi silueta inconfundabilă a lui Henry Tilney, ochii lui scrutători şi negri fixând-o neabătuţi.

capitolul 9

Reacţia lui Cat la fotografie nu fu, după cum ar fi de aşteptat, una de o plăcere incomensurabilă. În schimb, fu cuprinsă de o dorinţă copleşitoare de a da iama în ciocolată. Domnul Allen sosi acasă pe la miezul nopţii şi o găsi luptându-se cu un tort cu cremă de ciocolată şi caramel din frigider.

– Ai dat asaltul, spuse el, ridicând din sprâncene, un zâmbet curbându-i colţurile gurii. Spune-mi că nu ai fumat iarbă, Cat.

Şocată că se putea gândi la aşa ceva, Cat exclamă:

– Chiar dacă aş fi consumat droguri, n-aş abuza niciodată în halul ăsta de ospitalitatea dumneavoastră!

Văzând că o supărase, domnul Allen se aşeză la masă şi se servi şi el cu o bucată de glazură de caramel ce se desprinsese de pe tort.

- Liniştește-te, Cat! Te necăjeam doar. Dar, dacă ai simţit vreodată nevoia unui loc în care să tragi un fum şi să nu te simţi judecată, ai fi putut nimeri undeva mult mai rău ca la noi.

- Vreţi să spuneţi că dumneavoastră şi Susie consumaţi droguri?

Aceasta era dezamăgirea supremă a ceea ce fusese o seară plină de decepţii. Şi nu era vorba că ar fi fost Cat prea scrupuloasă; pur şi simplu, fiind şcolită acasă, nu i se oferiseră vreodată droguri şi nici nu cunoştea pe nimeni din cercul ei apropiat care să fie consumator. Aflase despre droguri doar din filme şi cărţi, iar acele lucruri o făcuseră să-şi dorească să nu încerce niciodată aşa ceva.

Domnul Allen chicoti.

- Acum nu mai consumăm. Dar ne-am făcut şi noi de cap în tinereţile noastre irosite. E în regulă, Cat, nu credeam cu adevărat că te-ai drogat, doar că nu te-am văzut niciodată înfulecând felii aşa mari de tort nici în timpul zilei, darămite în puterea nopţii. Iar unul dintre efectele secundare ale drogurilor este că îţi dau o poftă nebună să te îmbuibi cu dulciuri.

Nedorind să-i împărtăşească motivul mâncatului ei compulsiv, Cat împachetă tortul rămas şi îl puse înapoi în frigider.

- N-am apucat să mănânc mare lucru la bal, atâta tot, spuse ea. Noapte bună!

Cat se băgă în pat, hotărâtă să rămână trează şi să-şi plângă de milă. În schimb, adormi în câteva minute, iar, când se trezi, nouă ore mai târziu, deznădejdea i se evaporase şi fusese înlocuită de un optimism radios ce dădea naştere la noi speranţe şi noi strategii.

Faza întâi a planului ei era să fructifice proaspăta legătură cu Ellie Tilney. Îşi spuse în sinea ei că făcea asta de dragul fetei, dar, în adâncul inimii ei, ştia că voia să ajungă la frate prin intermediul surorii. Reţinuse din conversaţia lor că Ellie avea bilete la trei evenimente de la Teatrul Pleasance în acea zi. Cat verifică programul festivalului şi descoperi că primul dintre acestea urma

să aibă loc la ora prânzului. Era hotărâtă să ajungă acolo după unsprezece, ca să fie deja parte dintre spectatori când avea să sosească Ellie.

Ca să treacă timpul, se cuibări în fotoliu cu o carte în mână. Provenind dintr-o familie numeroasă, Cat reușise să-și dezvolte o oarecare surzenie selectivă, astfel că era mai mult sau mai puțin imună la eventualele remarci și exclamații ale lui Susie, care, având atât de puține lucruri cu care să-și țină mintea ocupată, simțea nevoia să împărtășească cu cei din jurul ei orice fleac ce-i trecea prin cap. Fie că era vorba despre vreo notificare de pe Twitter sau despre o pată pe rochie, de vreun ambuteiaj de pe strada lor sau de vreun porumbel așezat pe pervazul de vizavi, Susie comenta întruna, în ciuda lipsei de reacție din partea lui Cat sau a domnului Allen.

Însă fu cu neputință de ignorat strigătul de uimire plin de încântare pe care îl scoase Susie când văzu ceva pe stradă, sub fereastra lor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cat, îndreptându-și atenția de la *Grozăviile din Gigha* spre tovarășa ei din prezent.

– Uite! exclamă Susie. E John Thorpe într-o superbă mașină sport. Iar fratele tău și Bella sunt în...

Vocea i se pierdu.

Domnul Allen, care i se alăturase la fereastră, sfârși propoziția în locul ei:

– Într-o Triumph Spitfire[1] cam rablagită, asta dacă nu mă înșel eu.

– Oooh! Johnny a coborât, vine sus! Susie își cuprinse fața în mâini. Uită-te la mine, sunt toată numai zdrențe și abia dacă sunt machiată! Ce-o să creadă când o să mă vadă?

– Nu cred că vine să te vadă pe tine, i-o întoarse domnul Allen sec. Atunci se auzi un bocănit puternic în ușă. Al naibii, nu știe pentru ce e soneria, bombăni el în timp ce merse să-i deschidă.

[1] Mașină sport cu două locuri, decapotabilă (n.tr.)

Johnny dădu buzna înăuntru, cu un rânjet obraznic pe față, îmbrăcat cu niște blugi strâmți și o cămașă cu dungi. Un iz înecăcios de aftershave plutea în aerul dimprejurul lui.

– Ei bine, Cat, iată-mă. Ai așteptat mult? Lui frate-tău i-a luat mai mult decât a crezut ca să închirieze frumusețea aia pe patru roți. Bună dimineața, doamnă Allen. Ce seară pe cinste am avut, nu-i așa? M-am întors la masa de cărți după ce ați plecat voi și am făcut câteva sutici la jocul de blackjack. Una peste alta, o noapte grozavă. Haide, Cat, suntem pe oprire interzisă și stăm cu toții după tine. Răsuci mâna din încheietură, făcându-i semn să vină mai repede.

– Ce vrei să spui? Unde mergem cu toții?

El își dădu ochii peste cap, ceea ce-l făcu să semene foarte mult cu sora lui, Bella.

– Unde mergem? Ai tărâțe în loc de creier, Cat? Ai uitat de întâlnirea noastră? O fugă până la North Berwick pentru o porție de pește cu cartofi? Suntem gata cu toții și te așteptăm.

– Ai pomenit despre asta doar în trecere. Nu-mi amintesc să fi aranjat ceva precis. Ai fi putut să-mi dai mesaj pe telefon sau pe Facebook.

El păru jignit.

– Ce, crezi că sunt genul de om care face promisiuni goale? Cat, lucrez în capitală acum, unde cuvântul unui bărbat e legământul lui.

– Sau nu, după cum s-a dovedit în cazul unor bancheri de-ai noștri, interveni domnul Allen tăios.

– Mă rog. Cu mesaj sau fără, pun pariu că ai fi plecat bine mersi dacă nu apăream eu.

Cat nu voia în acea zi decât s-o întâlnească pe Ellie Tilney. Și știa că prietena ei avea bilete pentru trei dintre evenimentele de la Teatrul Pleasance. Ieșirea până la North Berwick n-avea cum să dureze atât de mult. Avea să se întoarcă în timp util ca s-o prindă pe Ellie. Iar dacă ar fi avut curajul să pună piciorul în prag și să refuze să meargă, n-ar fi făcut decât să le strice ziua fratelui ei și Bellei. Singurul lucru care ar fi putut să pună capăt

insistențelor lui John, fără să fie pusă ca însăși într-o lumină proastă, ar fi fost dacă Susie ar fi boicotat ieșirea invocând niște planuri făcute anterior. Aruncă înspre ea o privire rugătoare și spuse:

– Ești în regulă în legătură cu asta, Susie? Nu îți încurcă planurile?

Susie ori nu băgă de seamă rugămintea, ori o interpretă cu totul greșit, căci spuse:

– Firește că nu, trebuie să te duci cu James și cu prietenii tăi. Doar n-o să stai după babornița de mine toată ziua, nu? zise ea și îi zori pe ușă afară ca o cloșcă, ocupată fiind să-i împuie capul lui John despre cât de minunată era Cat și cum trebuia s-o răsfețe așa cum merita să fie răsfățată.

Cat se grăbi în jos pe scări pe urmele lui John, întâmpinată de chiotele Bellei, care se bucură la vederea ei.

– Hei! Ce-a durat atât? Cat fugi pe trotuar s-o îmbrățișeze pe Bella, care-i șopti la ureche: Trebuie să vorbesc cu tine despre seara trecută, dar va trebui să aștepte până când băieții ăștia o să termine de condus ca niște maniaci de la Formula Unu.

– Haide, Cat! John se instalase deja pe scaunul șoferului, bătând acum cu degetele în volan.

Pe când se întoarse, o auzi pe Bella spunându-i fratelui ei:

– E așa o scumpă, Jamie.

Fu un moment plăcut, având în vedere cât de lipsită de dragoste se simțise cu o seară în urmă. Ocupă scaunul din dreapta lăsat mult pe spate, iar John tură motorul, umplând strada cu duduitul lui răgușit.

– Te avertizez, sunt un șofer dat naibii, îi spuse John, apăsând pedala de accelerație și țâșnind înainte.

Viteza o băgă pe Cat în scaun, însă fu aproape imediat azvârlită în centura de siguranță când semaforul următor se făcu roșu, iar ei fură nevoiți să frâneze cu un scârțâit asurzitor.

Dat naibii era descrierea potrivită, se gândi ea, pe când continuară să meargă spre est, ieșind din oraș într-o succesiune de accelerări scurte și opriri bruște.

De câteva ori, Cat reuşi să arunce o privire în spate la fratele ei şi la Bella, care păreau să ţină pasul, deşi mergeau într-o manieră mai puţin violentă. John menţinu un monolog neobosit pe tot parcursul drumului, care nu necesita nimic mai mult din partea lui Cat decât un mormăit ocazional, ceea ce era mai mult decât potrivit, de vreme ce nu se simţea în stare să vorbească.

– Ador să merg cu capota lăsată. Vânt prin păr, soarele în faţă, ăsta-i sentimentul libertăţii.

„Gaze de eşapament şi praf în ochi", se gândi Cat.

– Aşteaptă numai până când o să intrăm pe autostradă şi atunci am să-ţi arăt de ce e în stare scumpetea asta. Frate-tău n-o să ne prindă în veci cu rabla aia pe care a închiriat-o.

Şi o ţinu tot aşa.

Pe când o luau pe London Road, John schimbă brusc subiectul:

– Bătrânu' Allen e evreu?

Catherine n-avea nici cea mai vagă idee de unde răsărise întrebarea, care avu rolul s-o cam neliniştească.

– Domnul Allen? Nu e chiar atât de bătrân. Şi nu cred că e evreu. Se duc la biserică de Crăciun. Dar ce contează asta? De ce întrebi?

– Eram doar curios. Scoase un hohot aspru de râs care semăna cu un lătrat. Se pricepe la finanţe ca un evreu. Încă se menţin în vârful piramidei când vine vorba despre afaceri, să ştii. Iar el a făcut o groază de bani de-a lungul anilor, nu?

– Cred că da. Au o căsuţă drăguţă în sat şi un apartament în Holland Park. Şi mereu pleacă în vacanţe exotice.

Nu se simţea nici o umbră de invidie în tonul vocii lui Cat, pur şi simplu afirma o stare de fapt.

– N-au copii, nu-i aşa?

– Nu au. Susie spune că nu şi-a dorit niciodată copii, dar uneori mă întreb dacă e adevărat.

– Dar sunt naşii tăi, nu?

Cat se încruntă şi se apucă de portieră pe când depăşeau în viteză o maşină.

– Nu, ne sunt doar prieteni de familie.

– Dar eşti specială pentru ei, nu? Altfel de ce te-ar fi luat cu ei la Edinburgh pentru o lună întreagă?

– Domnul Allen s-a gândit că o să-i ţin companie lui Susie cât e el la muncă.

– Eşti sigură că ai venit să-i ţii ei companie, nu lui?

Când Cat prinse înţelesul vorbelor lui John, se supără atât de tare, că ar fi sărit din maşină dacă aceasta ar fi stat pe loc.

– E foarte urât din partea ta să spui un asemenea lucru. Şi nu e deloc cum îţi închipui. E o idee revoltătoare. Nici măcar nu face glume porcoase. Este cu adevărat un bărbat foarte de treabă şi simpatic, şi nu-ţi permit să sugerezi altceva.

John mormăi, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de răspunsul ei.

– Am auzit că are probleme de sănătate.

– A suferit un atac de cord minor în primăvară, aşa că trebuie s-o ia mai uşor. De-asta a vrut să fie şi Susie aici toată luna – ca să stea cu ochii pe el.

– Dar încă le are cu băutura, nu? L-am văzut noaptea trecută la degustare de whisky, şi dădea pe gât cam mult pentru unul care se presupune că are probleme cu inima.

– Cred că asta e treaba lui, tu nu crezi la fel?

– Nu spun că e un lucru rău, făcu John. Să trăieşti în ţara asta este atât de al naibii de trist, încât chiar ai nevoie de ceva care să te înveselească.

– Da, am auzit că voi, studenţii, aveţi nevoie de multă înveselire. Tata spune că e şocant cât de mult bea generaţia voastră comparativ cu cea de pe vremea lui.

Asta era cea mai înţepătoare remarcă de care era Cat în stare.

John râse zgomotos.

– Generaţia nouă nu rezistă deloc la băutură, crede-mă. Când eram eu boboc, nu aveam nimic nici după două, trei sticle de vin fiecare, plus câteva pahare de coniac, şi asta într-o seară bună. Dar am auzit că ăştia de acum cad pe sub mese după o singură sticlă.

– Poate că nu sunt la fel de avuți ca tine și gașca ta, spuse Cat. Sau poate că se îmbătau de dinainte cu vodcă ieftină. James mi-a zis că așa fac cei din Newcastle.

El scutură din cap, cu milă.

– Atunci trebuie să găsească o modalitate de a face mai mulți bani, ca să bea chestii de calitate.

– Nu trebuie să fii un băutor înrăit ca să te simți bine. James abia dacă pune gura pe băutură.

John grohăi ca un porc. Dar răspunsul lui fu înăbușit de huruitul unui camion imens ce se oprise în dreptul lor la semafor. Cat rămase nelămurită cu privire la viața pe care o ducea fratele ei la Oxford.

De îndată ce se putură auzi din nou, John se lansă într-o explicație detaliată despre cât de nasoală era de fapt mașina închiriată de fratele ei.

– Pun pariu că nu are nici măcar controlul tehnic la zi, strigă el, pe când intrară pe autostrada cu două benzi, iar el apăsă pedala de accelerație.

Cat mijì ochii din cauza vântului usturător și își legă părul într-o coadă ca să nu-i mai biciuiască dureros fața. Abia dacă putea vedea vitezometrul, dar reuși să-și dea seama că depășiseră cu mult viteza legală.

Când ajunseră la North Berwick, înghețase și îi era greață. Nu fusese în viața ei mai fericită să vadă un loc de parcare.

– O să treacă un car de ani până când o să ajungă și Bella cu Jamie. Putem să comandăm băuturile până atunci, declară el, îndreptându-se deja spre intrarea localului unde el susținea că se prepara cel mai bun pește cu cartofi din East Lothian, potrivit spuselor șefului său din Londra.

Cat îl prinse din urmă la ușă și îl trase de mânecă.

– Nu mă întorc cu tine dacă bei, spuse ea pe un ton răzvrătit.

Buzele lui se curbară într-un rânjet.

– Și atunci, cum ai să te întorci?

– Cu James. El nu bea când e la volan și nici tu n-ar trebui.

El își lăsă capul într-o parte, rumegând spusele ei. Pentru prima oară, cuvintele altcuiva îi penetraseră carapacea groasă a stimei de sine.

– Pe toate lipitorile ticăloase, făcu el, dându-și ochii peste cap. În regulă, Domnișoara Facem Totul ca la Carte. O să rămân la apă minerală. Doar pentru tine. Dar să ții minte asta când o să-ți cer să-mi faci o favoare.

El intră cu pași mari în bar, neauzind-o pe ea spunând:

– Să respecți legea nu e o favoare.

Fără tragere de inimă, îl urmă înăuntru, unde îl găsi la bar, comandând două ape minerale.

– Dacă eu nu pot să beau, nici tu să nu bei, îi spuse el disprețuitor.

– Oricum am doar șaptesprezece ani, așa că legal nu pot să beau în nici un bar, spuse Cat, luându-și paharul și îndreptându-se către o masă de la fereastră.

Se rugă ca fratele ei să ajungă mai repede, căci nu știa cât mai putea să îndure conversația asta.

Partenerul ei era un lăudăros și un fanfaron, tot numai exagerare și emfază, hiperbole și teatru ieftin. Nimic din ce trăise Cat până atunci nu o pregătise pentru John Thorpe. Însăși familia ei era directă și banală până la plictiseală. Nici măcar soții Allen, care se învârteau totuși în cercuri mai elevate, nu se lăudau niciodată cu relațiile lor și nici nu se umflau în pene de față cu alții. Însă John era genul de om care nu recunoaște niciodată când greșește, a cărui fiecare anecdotă e mereu menită să-l pună într-o lumină bună, ale cărui talente și abilități nu suferă comparație. Cat era convinsă că ar fi trebuit să se minuneze de faptul că el o onora cu prezența lui.

Totul era cât se poate de derutant tocmai fiindcă se petrecuse pe neașteptate. Bella îi vorbise despre el cu atâta căldură, ridicându-i în slăvi simțul umorului și generozitatea. Cât despre James, bunul, inteligentul ei frate îi spusese că femeile îl găseau irezistibil. Nici unul nu băgase câtuși de puțin de seamă cât de obositor și de egocentric era discursul lui. Pentru o clipă, Cat se gândi că poate problema era la ea și la lipsa ei de experiență

în materie de socializare. Dar, când James și Bella li se alăturară în sfârșit, atmosfera se schimbă radical, iar Cat se trezi că se distrează cu adevărat.

Drumul le făcuse tuturor poftă de pește cu cartofi – excelent pregătit, așa cum le fusese recomandat –, și nu după multă vreme porniră din nou la drum, spre ușurarea lui Cat, care nu se gândea decât la programul lui Ellie Tilney din acea după-amiază. Strânse din dinți și suportă atât drumul de întoarcere, cât și pălăvrăgeala plină de tâmpenii a partenerului ei, visând cu ochii deschiși la cum avea să decurgă restul zilei.

Când se văzu înapoi pe Queen Street, Cat se simți obligată să-i invite sus pentru ceai și prăjiturele. Bella ieșise deja pe jumătate din mașină, când se uită la ceas și strigă:

– Uite cât e ceasul! Doamne, când s-a făcut așa târziu? E trecut de trei, iar mama are bilete la o piesă de la Summerhall la patru.

– Și pentru noi? întrebă fratele ei, sunând cam morocănos.

– Da, a reușit să pună mâna pe două returnate azi-dimineață. Bella ieși din mașină și o cuprinse pe Cat într-o îmbrățișare strânsă. E așa aiurea... Când o să am timp să vorbesc cu tine? Ce porcărie! Apoi o să mergem să luăm cina cu niște prieteni de familie. O să fie atât de plictisitor. Aș fi preferat de o mie de ori să stau cu tine.

Cat era prinsă între dorința de a sta la palavre cu prietena ei și dorința de a scăpa de toți, ca să se poată duce după Ellie Tilney.

– E în regulă, spuse ea. Susie are bilete pentru Festivalul Cărții pe diseară. Un scriitor de romane polițiste și un romancier de cărți istorice.

John își dădu ochii peste cap.

– Mai bine tu decât eu.

– Ne vedem mai târziu? îl întrebă Cat pe fratele ei.

Părând ușor rușinat, acesta răspunse:

– După cum a spus și Bella, mama ei a reușit să ne facă rost de bilete. Nu vreau s-o dezamăgesc, după ce s-a străduit atâta pentru mine.

– Şi s-ar putea să vină şi la cină, de vreme ce stă la noi, adăugă Bella. Aşa că ne vedem mâine, bine? Îi trimise două bezele lui Cat, una pentru fiecare obraz, apoi sări înapoi în maşină, făcându-i vesel cu mâna.

Cat fugi sus, amintindu-şi că nu avea timp decât să îşi pieptene părul după ce îi fusese ciufulit în vânt. Şi poate să-şi schimbe tricoul cu unul care să nu miroasă a gaze de eşapament.

Când dădu buzna înăuntru, se ciocni de Susie, care-i punea şalul pe umeraş.

– Oh, iată-te, făcu ea, talentul ei de a afirma evidentul rămânând neştirbit în ciuda expunerii la viaţa culturală din Edinburgh. Te-ai simţit bine?

Cat fusese învăţată să găsească mereu ceva plăcut de spus despre orice experienţă.

– Peştele cu cartofi a fost grozav.

– A spus Martha că aşa o să fie. Era încântată că aţi ieşit toţi patru.

Se duse în bucătărie, cu Cat pe urmele ei.

– Ai văzut-o pe doamna Thorpe în dimineaţa asta?

– Ne-am întâlnit la o cafea pe George Street. Şi am dat peste nimeni alţii decât Ellie şi Henry Tilney.

Luată prin surprindere, Cat spuse:

– Dar Ellie mi-a zis că avea bilete la teatru astăzi.

Susie încuviinţă din cap cu înţelepciune.

– Ai dreptate, aşa era. Dar mai ştii că toată lumea voia să vadă producţia sud-africană a piesei *Macbeth* din cadrul festivalului principal? S-a dovedit că cineva din familie îl cunoştea pe managerul trupei, astfel că au făcut rost de bilete pentru matineul de azi. Ellie a renunţat la biletele de la teatru şi a rămas să se ducă la *Macbeth* cu tatăl ei şi cu Henry.

– Oh!

– Am avut o discuţie atât de plăcută. Henry şi Ellie Sunt cu adevărat încântători. Îmi aduc aminte de tine şi James, atât de bine-crescuţi şi cu personalităţi atât de interesante. Ellie purta o rochie minunată, crem cu firişoare verzulii răsfirate peste tot. Părea desprinsă

din perioada regenței[1]. Este evident că fata are gusturi deosebite.

- Da, așa se pare.

- Era și prietena Marthei cu noi, Helen, iar ea ne-a povestit totul despre familia lor după ce au plecat Henry și Ellie.

Cat devenise nerăbdătoare.

- Ce-a spus?

- Locuiesc în Borders, în fosta mănăstire Northanger. Helen spune că locuiesc acolo încă de dinainte de bătălia de la Flodden[2], când o fi fost și asta. Și că sunt destul de înstăriți.

Susie umplu ceainicul și îl puse pe foc.

- Iar părinții lor sunt aici, la Edinburgh, cu ei?

Susie se încruntă.

- Să mă gândesc... Ce a spus Helen...? N-au cum să fie amândoi morți, altfel cine ar fi făcut rost de bilete... Cred că doar mama lor a murit. Da, sunt sigură că așa e, pentru că Helen a spus că Ellie a moștenit bijuteriile mamei ei. Să vedem, ce a mai zis...? A, da. Că se spune că mama lor a fost practic izolată în ultimii ani de dinainte de moarte. Susie îi aruncă o privire sugestivă lui Cat. Știm cu toții ce înseamnă asta, nu-i așa?

- Ce știm?

Susie ridică din sprâncene.

- Ei bine, nu e nici un motiv pentru care să nu afli, scumpa mea. Ai atât de puțină experiență de viață. Asta înseamnă uneori că... Își coborî vocea. ... Avea probleme mentale. Câteodată sunt rezultatul abuzului domestic. Fizic sau psihologic. Nu că Helen ar fi folosit exact cuvintele astea, dar citind printre rânduri...

---

[1] 1795-1837 - ultima parte a domniei regelui George al III-lea, continuată de fiul său, George al IV-lea, prințul regent, căruia îi urmează William al IV-lea (n.tr.)

[2] Conflict între regatul Angliei și cel al Scoției, desfășurat pe 9 septembrie 1513 între armatele invadatoare ale scoțienilor conduse de regele James al IV-lea, și cea engleză, aflată sub conducerea ducelui de Surrey; conflictul s-a încheiat cu victoria englezilor, fiind cea mai mare bătălie purtată între cele două regate. (n.tr.)

Cat, căreia îi lipsea abilitatea de a distinge bârfa speculativă de adevăr, luă informațiile aflate ca literă de lege.

- Asta nu sună prea bine. Cum rămâne cu celălalt frate, Freddie? Ai aflat ceva despre el?

Susie căzu pe gânduri.

- N-a spus nimic, nu cred. Dar oricum a fost o plăcere să-i întâlnim.

- Au întrebat de mine?

Abia își luase inima în dinți să pună întrebarea, însă trebuia cu orice preț să afle răspunsul. Susie își duse un deget la bărbie.

- Acum, că stau să mă gândesc... Nu, nu cred că au întrebat.

Descurajată, Cat nu mai întrebă nimic. Auzise destule, astfel că se scuză, se repezi în dormitor și se aruncă pe pat. Știind ce pierduse, o rodea sufletul și, cu cât se gândea mai mult la faptul că ratase întâlnirea cu frații Tilney, cu atât îl disprețuia mai mult pe John Thorpe, cu stupida lui mașină roșie sport. Se jură atunci că asta fusese ultima oară când îndurase vorbăria lui plicticoasă.

capitolul 10

A doua zi dimineață, Cat se duse la Festivalul Cărții cu soții Allen. Domnul Allen voia să asculte cum vorbesc niște economiști despre problemele lumii occidentale, astfel că ea și Susie avură timp să bea cafea și să mănânce biscuiți până când li se alăturară prietenii lor. Nici nu-și comandaseră bine băuturile și biscuiții, că sosi întreaga divizie feminină a familiei Thorpe, împreună cu James. Cat era încântată de absența lui John Thorpe, însă nu spuse nimic, ca nu cumva să se interpreteze că ar fi interesată de el. Și ca nu cumva cineva să îi dea mesaj și să-l cheme, iar întreaga ei dimineață să fie distrusă.

În vreme ce James se aşează la coadă ca să ia comenzile tuturor de băuturi calde şi reci, Bella îşi strecură un braţ pe după umerii lui Cat, plângându-se din cauza lungii lor despărţiri.

– În sfârşit! spuse ea, trăgându-şi scaunul mai aproape. Cum merge? Nu că e nevoie să mai întreb. Arăţi minunat! Ţi-ai făcut ceva la păr, nu-i aşa? Vai, încerci să te faci irezistibilă, deşi nimeni din Edinburgh n-o să aibă vreo şansă la tine, vrăjitoare ce eşti. Frate-meu e topit după tine şi evident la fel şi Henry Tilney, de vreme ce s-a întors ţintă la Edinburgh. Adică, uau! Mama spune că e absolut delicios. Trebuie să ne faci cunoştinţă, bine? Cu prima ocazie. Mor de nerăbdare să-l întâlnesc. E şi el pe aici în dimineaţa asta?

– Nu l-am văzut.

– Oh, fir-ar! N-o să-l întâlnesc niciodată pe armăsarul ăsta? A, da, îţi place noua mea pălărie? Mama o cunoaşte pe femeia asta, fiindcă îi tot face diverse, şi am pus-o să-mi facă pălăria după propriul design. Tare, nu? M-am gândit eu că cei din Edinburgh sunt mai interesaţi când vine vorba despre modă, tu nu? Deşi e cam plictisitor. Adică, având în vedere că sunt atât de creativi, hainele lor sunt, cum să spun, toate la fel. Chiar vorbeam cu Jamie în dimineaţa asta despre cât de mult ne-am plictisit de oraş şi cât de nerăbdători suntem să ne întoarcem la ţară. Serios, suntem pe aceeaşi lungime de undă, nici nu-ţi poţi închipui. Gândim la fel în toate privinţele. Chiar mă bucur că n-ai venit ieri cu noi, pentru că ne-ai fi făcut să ne simţim prost.

– De ce aş fi făcut asta?

Bella o ciupi de braţ.

– Pentru că ai fi încercat să ne stânjeneşti. Ne-ai fi tachinat, spunându-ne că suntem făcuţi unul pentru celălalt sau altă dulcegărie dintr-asta. M-ai fi făcut să fiu mai roşie ca tricoul pe care-l porţi.

– În nici un caz, protestă Cat. Eu nu sunt aşa. Plus că nici măcar nu mi-ar fi trecut prin minte.

– Ha! Te cunosc eu mai bine decât te cunoşti tu, domnişoară. Dar uite-l pe Jamie, s-a întors cu minunatele noastre cafele.

Gânguri la el în timp ce împărţea băuturile, brioşele şi biscuiţii şi îl puse să se aşeze lângă ea la masa aglomerată.

De îndată ce îşi goliră farfuriile şi îşi terminară băuturile, Bella îl luă de braţ pe James şi se ridică.

– E timpul ca noi să facem o plimbărică. Apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă: Vino şi tu, Cat, să vedem peste cine dăm. Jur că l-am văzut pe Stephen Fry mai devreme, lângă Cortul Autorilor.

Cat îi urmă pe cei doi, însă deveni curând limpede că nu fusese luată decât pe post de însoţitoare, ca să închidă gurile clevetitoare ale adulţilor. James şi Bella îşi tot şuşoteau unul altuia la ureche, aşa încât, şi dacă ar fi vrut s-o includă şi pe Cat în conversaţia lor, ea n-ar fi avut cu ce să contribuie la un subiect ce îi rămânea necunoscut. Şi, în plus, pasarela de lemn era prea îngustă ca să meargă confortabil toţi trei în linie, când mai erau acolo şi alţi iubitori de cărţi. Cat era pe punctul de a se scuza şi de a intra în librărie, când o zări pe Ellie Tilney ieşind din cortul principal.

Cat o luă direct pe iarbă şi îi făcu cu mâna lui Ellie, al cărei chip solemn se lumină tot într-un zâmbet.

– Bună, Ellie, spuse Cat. Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc. Tu?

– Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit ieri, am fost dusă cu de-a sila până în North Berwick pentru o porţie de peşte cu cartofi, mulţumită prietenului fratelui meu, care voia să se dea mare cu noua lui maşină.

– Ce obositor, spuse Ellie, potrivindu-şi pasul cu al lui Cat. Bărbaţii şi maşinile sunt reţeta plictiselii absolute.

– Susie mi-a spus că ai reuşit să faci rost de bilete la *Macbeth*, norocoaso.

Ellie încuviinţă din cap entuziasmată.

– A fost genial. Foarte sumbru şi sinistru. I-au jucat pe cei doi Macbeth ca şi cum ar fi fost invincibili, ca şi cum ar fi avut superputeri.

– Poftim? Ca niște vampiri sau ceva de genul ăsta?

– Exact așa. Deci a fost cu atât mai șocant când totul a început să se destrame, așa cum s-ar fi întâmplat dacă erau niște simpli muritori. Henry a vorbit întruna despre asta.

Până și rostirea numelui o făcu pe Cat să tresară.

– Henry e un dansator atât de bun.

Propoziția, total pe dinafara subiectului, îi ieșise din gură înainte să fie verificată de creier. Lucru care, evident, o surprinse și o amuză pe tovarășa ei.

– Așa o fi, spuse Ellie, zâmbind.

– Sper că nu s-a supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat seara trecută. Când idiotul de Johnny Thorpe s-a băgat între noi și nu ne-a lăsat să dansăm împreună. OK, îi spusesem că îi acord un dans, dar el a luat-o ca și cum ar fi fost partenerul meu pentru toată seara, ceea ce a fost o mare porcărie. Foarte nepoliticos. Încercă să se oprească din turuit, dar fără succes. Chiar mi-a părut bine să-l văd din nou pe Henry, am crezut că a plecat de tot.

– O, nu, când te-a întâlnit pe tine la cursul Fionei, tocmai venise să se asigure că locuința era pregătită pentru noi. Tatăl meu e foarte perfecționist, iar Henry a vrut să evite orice neînțelegere cu compania de închirieri și cu personalul.

Cat nu s-ar fi gândit niciodată la asta, fiind ceva atât de îndepărtat față de experiența de viață pe care o avea ea.

– În regulă. Deci cu cine l-am văzut dansând seara trecută după ce eu am fost târâtă pe ring de Johnny?

– Cu Miranda Tait-Brown. Mama ei și mama mea au fost la școală împreună. Îi cunoaștem pe cei din familia Tait-Brown de când ne-am născut.

– Trebuie să fi fost foarte încântată să aibă un dansator atât de bun drept partener. Și, înainte să se poată opri, întrebă: Ți se pare drăguță?

Ellie ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mi s-a părut niciodată.

– Atunci, Henry vine azi la Festivalul Cărții?

- Nu, e la Sărbătoarea Călăriei[1] cu tata.

- Sărbătoarea Călăriei? N-am auzit niciodată de asta.

- Cele mai multe orașe din Borders țin o ceremonie tradițională, când se duc până la granița ținutului ca să marcheze ceva legat de istoria lui. Este scuza perfectă ca un grup de bărbați să încalece pe cai, să colinde împrejurimile, după care să se îmbete criță. Poate că în trecut avea un rost, dar acum e o prostie. Ellie aruncă o privire înspre cortul cu cărți. Uite, ai un minut liber?

Indiferent de ce angajamente anterioare ar fi avut, Cat ar fi răspuns tot da. O urmă pe Ellie în librăria provizorie, unde noua ei prietenă luă o carte mare dintre cele care erau aranjate pe măsuțele de cafea și îi făcu semn lui Cat către una dintre canapelele înșirate peste tot în jurul lor. Se uită la cuprins și deschise cartea cam pe la jumătate, așezând-o în poală.

- Așa este Sărbătoarea Călăriei în Langholm, spuse ea, arătând către o fotografie impresionantă ce înfățișa un cvartet de bărbați cu pălării rotunde, mici și cu boruri largi, călărind de-a lungul unei străduțe înguste. Tipii ăștia sunt numiți stegari. Vezi, ei poartă stindardul.

Întoarse pagina, care dădu la iveală o casă impunătoare și fortificată pe fundalul unui cer la apus. Cat învățase destule cât stătuse la Edinburgh ca să priceapă că aceea era o combinație între stilul gotic și cel baronial scoțian. În prim-plan, un șir de călăreți îmbrăcați în stacojiu și cu pălării cu boruri largi tăiau fotografia într-o diagonală dramatică.

- Asta este mănăstirea Northanger, iar aceștia sunt călăreții noștri.

- Dumnezeule, spuse Cat, cu răsuflarea tăiată. Mănăstirea era raiul vampirilor. Decorul perfect pentru următoarea aventură din seria Harpiile din Hebride.

---

[1] În original, Common Riding, sărbătoare anuală care îi comemorează pe strămoșii localnicilor, care și-au riscat viețile să protejeze orașele și pe locuitorii acestora. Ceremonia este urmată de o slujbă religioasă, prilej pentru enoriași să se roage pentru protejarea și binecuvântarea ținutului lor. (n.tr.)

Îi spuse acest lucru, iar Ellie ridică din sprâncene, un zâmbet pieziș apărându-i în colțul gurii.

– Nu ești prima care spune asta. Dar nu e atât de mare pe cât pare. Are și câteva părți care sunt aproape moderne. Arătă către o siluetă din fruntea șirului de călăreți. Chipul îi era impenetrabil în lumina slabă a asfințitului, însă ținuta îi era dreaptă, iar trupul uscățiv contrasta puternic cu restul stegarilor din Langholm. El e tatăl meu. Nimic din tonul vocii ori din expresia feței nu-i trăda sentimentele pe care le avea față de tatăl ei. Se uită la ceas. O, Doamne, așa târziu s-a făcut? A rămas că iau prânzul cu verișoara mea în Cramond. Trebuie să plec. Azvârli cartea în poala lui Cat și sări în picioare. Mă bucur că te-am revăzut – vei fi la balul din Ținuturile Înalte mâine-seară?

– Da, ne vedem acolo?

– Cu siguranță. Ellie se aplecă și o îmbrățișă scurt pe Cat. Cat o urmări cu privirea cum se depărta, strângând cartea la piept și gândindu-se că nu prea știa cum ar putea ziua asta să devină mai bună.

Deși Annie Morland se chinuise să le convingă pe fiicele ei că preocupările legate de haine erau o risipă de timp și de energie, ar fi făcut mai bine dacă nu și-ar fi irosit propria energie. Căci, din clipa în care Ellie Tilney se despărțise de ea și până când Cat ajunse la balul din Ținuturile Înalte, nu se gândi la altceva decât la cum să arate cât mai bine ca să-l cucerească pe Henry Tilney. Dacă ar fi ascultat mai bine vorbele mamei ei, ar fi înțeles cât de puțină atenție acorda un bărbat croielii rochiei unei femei; sau, cel puțin, acei bărbați pentru care merita să-și dea osteneala ca să-i atragă. Nici un bărbat nu i-ar fi luat în seamă ținuta decât dacă ar fi scos prea multe la iveală; și nici o femeie nu ar fi fost fericită decât dacă găsea ceva de criticat. Cat mai avea încă de învățat că o avantaja mai mult să se îmbrace pe placul ei, decât să cedeze ispitei de a mulțumi gustul altuia, fie el real sau imaginar. În schimb, era convinsă că o alegere greșită

avea să-i distrugă şansele de a-l impresiona pe Henry, astfel că îşi petrecu întreaga zi analizându-şi garderoba.

Se hotărî într-un final asupra unei rochii simple, de un albastru-închis, dintr-un material mătăsos, care lucea şi făcea ape. Cat păşi în sala balului, fierbând de nerăbdare. Ochii îi fugeau de colo-colo, dornică să-l vadă pe Henry Tilney, dar la fel de dornică să-l zărească şi pe John Thorpe, ca să îl poată evita. Ştia că avea să fie norocoasă dacă Henry Tilney urma să se mai apropie de ea după felul în care se purtase John Thorpe, dar nu putea să nu spere că Ellie pusese o vorbă bună pentru ea. Vorba aceea bună ar fi fost irosită însă dacă ar fi fost monopolizată de cel cu care ea încerca acum din răsputeri să nu dea ochii.

Neliniştea aceasta era o senzaţie cu totul nouă pentru Cat. Nu umblase nimeni după ea în afara băieţilor din sat, care o făcuseră cam fără tragere de inimă şi care abia descopereau mecanismele curtării, experimentând într-o zonă de confort unde oricum nu prea conta. Ambele părţi înţeleseseră că acestea erau doar nişte flirturi făcute în joacă; pe lângă asta, Cat nu-l socotise pe nici unul dintre băieţii din vecini fie şi numai pentru o clipă demn de fanteziile ei. Dar acest sentiment care-i accelera pulsul şi care-i tăia respiraţia de fiecare dată când se gândea la Henry era ceva despre care doar citise în cărţi, fără să mai pună la socoteală groaza care-i strângea stomacul la gândul de a fi curtată de cineva pe care ajunsese să-l dispreţuiască din toată inima. N-avea nici cea mai vagă idee cum să se pună la adăpost de atenţia ce i se acorda şi era mult prea bine-crescută ca să-l trimită pur şi simplu la plimbare. Dar ştia destule cât să înţeleagă că, dacă-i spunea adevărul verde în faţă lui John, puteau exista repercusiuni neplăcute asupra iubitului ei frate şi asupra Bellei, cărora nu voia să le creeze cu nici un chip vreo neplăcere.

Grupul lor nici nu intrase bine în sala balului, că membrii familiei Thorpe le şi făcuseră cu mâna să li se alăture. Cat rămase la urmă, încercând să lase măcar o persoană să stea între ea şi John. Când el o salută

zgomotos, ea se prefăcu a nu-l auzi din pricina muzicii. Din fericire, fu curând trasă deoparte de Bella.

– Știu ce-o să spui, dar, sincer, am de gând să dansez cu Jamie până nu mai pot în seara asta. Nu-mi pasă de ce crede lumea, e așa un scump. Dar trebuie să ne acoperi. Va trebui să dansezi cu Johnny, ca să pară că ne distrăm împreună toți patru. Se uită în jur după fratele ei. La naiba, a plecat! Dar o să se întoarcă el într-un minut.

Tot ce-ar fi vrut să spună Cat ar fi rănit sentimentele prietenei ei, așa că nu zise nimic, ci doar rămase pe loc în vreme Bella și James se îndreptară către ringul de dans, resemnându-se, cu inima grea, că urma să aibă iar de îndurat turuitul ca de moară stricată al lui John Thorpe. Într-o încercare de a-i evita privirea, își scoase telefonul și se prefăcu absorbită de pagina ei de Facebook. Când o umbră se lăsă peste ecran, mai că îi fu prea teamă să-și ridice ochii. Dar, dacă n-ar fi făcut asta, ar fi ratat apariția încântătoare a lui Henry Tilney, care stătea aplecat spre ea, un zâmbet prietenos luminându-i ochii negri.

– Poți să stai departe de Facebook suficient cât să dansezi cu mine? întrebă el strengărește.

Deși visase la acest moment în fiecare clipă din zi, Cat nu fu pregătită pentru valul cald de încântare ce urmă cererii lui.

– Mi-ar plăcea, spuse, azvârlindu-și telefonul înapoi în geantă și luând brațul pe care el i-l oferise. Abia dacă-i venea să creadă ce noroc avea – nu numai că îl evitase pe John Thorpe, dar câștigase și o nouă ocazie de a-l cuceri pe Henry Tilney.

Dar nici nu ajunseră bine pe ringul de dans, că o voce cunoscută îi bubui în ureche:

– Hei, Cat, ce joc faci aici? Am crezut că se presupunea că dansăm împreună?

– Nu știu de unde ți-a venit ideea asta, de vreme ce nici nu m-ai întrebat.

„Blackjack, scumpule", își spuse în sinea ei.

– Ba te-am întrebat, zise el indignat. Te-am întrebat de cum ai intrat pe uşă.

– N-ai făcut aşa ceva, ripostă ea. Nu am vorbit cu tine toată seara.

– Fir-ar! Am venit aici doar pentru că se presupunea că eşti partenera mea. Aşa a rămas stabilit de seara trecută.

Zâmbind, Henry spuse împăciuitor:

– Deci care din două? Din seara asta sau din seara trecută? Nu eşti prea convingător.

John se zgâi la el.

– Îmi amintesc acum. Te-am întrebat când aşteptam la garderobă ca Andy Allen, să-ţi aducă haina.

– Era un şal, spuse Cat.

– Iar eu le-am zis tuturor că o să dansez cu cea mai frumoasă fată de la bal. Şi acum o să te vadă dansând cu el. O să par cel mai mare fraier.

– Nu-ţi face griji, n-o să se gândească în veci că la mine te refereai cu descrierea asta, răspunse Cat, făcându-i-se milă de el şi bătându-l uşor pe braţ.

– Cât despre descrierea făcută ţie..., zise Henry, atât de încet, încât numai Cat îl auzi, fiind nevoită să-şi înăbuşe un chicot.

– De ce-l preferi pe prăpăditul ăsta în locul meu? întrebă John, cu ochii scăpărându-i.

– Numele meu este Henry Tilney, spuse Henry. Şi-ţi sugerez să iei nişte lecţii de bună purtare înainte să i te mai adresezi lui Cat.

– Tilney? Nu-mi spune că eşti frăţiorul lui Freddie Tilney? mârâi John.

– De unde îl cunoşti pe fratele meu? Nu-mi pot închipui că are de-a face cu cineva atât de prost-crescut.

– Suntem prieteni vechi eu şi Freddie. Am fost ajutorul lui pe vremea când era la Fenners.

– Asta a fost acum mult timp. Ne dai voie?

Henry păşi lin între Cat şi John. Preţ de o clipă, ea se gândi că John avea să se încăpăţâneze, dar, când acesta se răsuci pe călcâie, pretinzând că fusese strigat de una

dintre surorile lui, înţelese că era genul de agresor care se retrăgea rapid când celălalt riposta.

– Mulţumesc, spuse Cat, întorcându-se către Henry.

– Foarte bine a făcut retrăgându-se, spuse Henry. Doar un idiot se pune cu un avocat când vine vorba despre un contract.

– Un contract?

– Noi doi am încheiat un contract de dans, dar el a încercat să pretindă că ar fi existat un contract încheiat anterior între tine şi el. Însă, când cererea i-a fost pusă la îndoială, ar fi trebuit să se retragă, fiindcă s-a dovedit că este un mincinos şi un trişor.

Răspunsul lui, care ar fi putut suna sec şi protocolar, fusese rostit cu umor, însoţit de un rânjet sardonic.

– Nu ştiam că a accepta un dans reprezintă un contract cu titlu obligatoriu, replică ea şi îi întoarse zâmbetul.

– Absolut. Se aseamănă mult cu cel de căsătorie, la o adică.

Cat râse din toată inima.

– Vorbeşti prostii acum.

– Ba deloc. Fidelitatea şi respectul reciproc stau deopotrivă la baza dansului şi a căsătoriei.

– Evident, la fel şi mişcările inteligente. Dar oamenii care se căsătoresc se presupune că rămân împreună pentru totdeauna. Pe când cei care dansează împreună nu fac decât să se învârtă prin cameră o oră sau două, apoi pleacă fiecare pe drumul lui.

– N-ai auzit despre divorţ, femeie?

– Am auzit eu de divorţ, dar nu e ceva de dorit în familia noastră. Vezi tu, tata e vicar.

– Tata e general, dar nici în familia noastră nu e de dorit. Preţ de o clipă, o umbră îi întunecă chipul. Odată ce devii un Tilney, nu mai ai scăpare.

– Asta este valabil şi pentru dans sau doar pentru căsătorie?

El râse.

– Acum m-ai prins. Dar, te rog, îmi îngădui privilegiul de a mă bucura de fidelitatea ta măcar pe ringul

de dans? Gata cu flirtatul şi cu fluturatul din gene la alţi bărbaţi?

Îşi coborî pleoapele ca şi cum ce spunea nu era neapărat în glumă. Cat oftă.

- Johnny Thorpe este şi prietenul fratelui meu. E aiurea să nu-l bag în seamă. Şi, în afară de el, nu cunosc pe nimeni din sala asta care să fi vrut să vorbească cu mine.

- Şi ăsta este singurul motiv? Că nu mai cunoşti pe nimeni?

Cat îşi întoarse privirea.

- Sincer, nici nu vreau să vorbesc cu altcineva.

- Asta mă face mult mai fericit.

O conduse spre ringul de dans, cu braţul petrecut pe după umerii ei.

- La ce s-a referit Johnny Thorpe când a spus că-l cunoaşte pe fratele tău? Că i-a fost ajutor? Cum adică? întrebă Cat.

- Freddie a învăţat la liceul Fenwick. Este unul dintre acele licee cu idei mult prea înfumurate şi care inventează nume stupide pentru orice. Ajutorul e un linguşitor. Un ţopârlan din anul întâi care face servicii celor din anii mai mari. Un soi de servitor. Freddie i-ar fi făcut viaţa un chin lui Thorpe, iar acestuia i-ar fi plăcut la nebunie, zise el, cu un dispreţ evident. Dar să nu ne irosim timpul vorbind despre idiotul ăla. Încă îţi place viaţa în Edinburgh? Nu te-ai plictisit?

- Nici pe departe. Este cel mai grozav loc în care am fost vreodată. Se întâmplă tot timpul atât de multe, sunt atâtea de făcut şi atâtea de văzut. Mi-era teamă că o să mă simt copleşită de atâta teatru, artă şi piese de comedie. Dar chiar mi-au plăcut.

- Şi totuşi, toate acestea vor dispărea precum ceaţa scoţiană de cum se va încheia festivalul. O să dea fuga înapoi la Londra. Pentru că Londra e buricul târgului, aşa cred ei. I-am auzit spunând că nu există politică în afara Londrei. Scoase un hohot de râs. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-şi închipuie ei că se face

la Holyrood[1]? Un cerc de dezbateri? Sunt atât de încrezuți și de înguști la minte, afurisiții! Vin aici ca să ne arate ce aventuroși sunt ei, vai, Doamne, transformă orașul într-o copie a Londrei pentru o lună, apoi își iau din nou tălpășița.

Rostise fiecare cuvânt cu un dispreț profund.

– Dacă au impresia că Edinburgh-ul e izolat, ar trebui să vină în sat la noi, în Dorset. Ar muri de plictiseală.

– Nu-ți place la țară?

– Îmi place la nebunie. Dar trebuie să recunosc că toate zilele sunt cam la fel. Nu e ca în Edinburgh. Sau ca în Londra, presupun. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să cunosc mai mulți oameni ca aceia pe care i-am întâlnit aici. Stau în bucătăria lui Susie și cam la atâta se rezumă compania intelectuală de care am parte.

– Biata de tine! Cel puțin, acum o să poți să-i distrezi povestindu-le despre aventurile tale culturale din Edinburgh.

Cat oftă.

– Ba nu. O să-i plictisesc de moarte cu subiectul ăsta. Deja surorile mele m-au amenințat că o să-mi lipească gura cu superglue.

– Mmm, trebuie să fie niște fete încântătoare, din ce-mi spui.

– Sunt amuzante. Mi-aș dori să fie și ele aici cu mine. Le-ar fi plăcut la nebunie.

În acea notă melancolică, orchestra începu să cânte acordurile dansului *Strip the Willow*, iar toate posibilitățile unei conversații fură amânate. La un moment dat, pe când erau în toiul dansului, iar Cat se străduia să-și recapete suflul, zări un bărbat înalt cu chip palid apropiindu-se de Henry și șoptindu-i ceva la ureche. Henry îi răspunse numaidecât. Bărbatul purta o tunică stacojie, decorată cu medalii, și pantaloni cu model ecosez și era incredibil de chipeș, în ciuda părului argintiu de la tâmple și a trăsăturilor oarecum uscățive.

[1] Palatul Holyrood, reședința oficială a monarhului Marii Britanii în Scoția (n.tr.)

Părul i se revărsa pe spate, pornind dintr-o cărare pe mijloc, același stil pe care-l observase la Ellie mai devreme. Dădu din cap înspre Henry, apoi dispăru în mulțimea ce mărginea ringul de dans. Cat încercă să-i surprindă fața în oglinzile lungi înșirate de-a lungul unui perete din sala de bal, însă nu apucă, pierzându-i urma. „Ca și cum ar fi un vampir", se gândi ea, străbătută de un fior de amuzament.

Când cei doi ajunseră din nou împreună, Henry spuse:

– Acela era tatăl meu. Bărbatul care mi-a vorbit.

Însă dansul îi separă încă o dată, înainte ca ea să poată răspunde. Rămaseră pe ring și pentru următoarele dansuri, un *Canadian Barn Dance* și un *Eightsome Reel*, dar își recunoscură în cele din urmă înfrângerea când fu anunțat un *Virginia Reel*[1]. Cat și Henry dădură peste Ellie în camera cu răcoritoare și se prăbușiră pe canapea lângă ea.

– Sunt frânt, spuse Henry. Cat a scos untul din mine.

– Plângăciosule, făcu soră-sa. Tocmai am dansat trei dansuri cu Sandy Baird și sunt proaspătă ca un trandafir.

– Serios? Pariu că o să te resimți dimineață.

Ellie râse.

– Asta e o provocare? Să-ți spun cum facem: haideți să facem mâine un urcuș pe Arthur's Seat[2]. Așa o să se aleagă grâul de neghină. Ce părere ai, Cat?

Cat nu-și putea închipui cum avea să se simtă de dimineață, însă nu voia să rateze nici o ocazie de a petrece timp cu Henry.

– Mie îmi sună bine.

– În regulă. Venim să te luăm la prânz. S-a făcut?

Henry fu și el de acord.

– S-a făcut.

---

[1] Dans popular scoțian care se dansează în perechi, pe muzică ritmică (n.tr.)

[2] Cel mai înalt vârf al lanțului muntos din Edinburgh, cu o altitudine de 251 m (n.tr.)

Cat încuviinţă din cap, dar, înainte să poată adăuga ceva, domnul Allen apăru chiar lângă ea.

– Cat, Susie nu se simte prea bine, aşa că am s-o duc acasă. E în regulă dacă te întorci singură?

Cat sări în picioare.

– Vin cu voi. Se întoarse apoi către prietenii ei. Mai bine mă duc şi eu, pentru cazul în care pot să-i fiu de folos în vreun fel lui Susie. A avut atâta grijă de mine de când suntem aici. Ne vedem mâine la prânz, bine?

– Asta dacă nu o să plouă, spuse Ellie.

Pe când îl urma pe domnul Allen afară din încăpere, Cat nici nu se gândi la durerea resimţită de picioarele ei obosite. Pe dinăuntru, simţea că zburda. La urma urmelor, îşi spuse în sinea ei, dansul abia începuse.

capitolul 11

În următoarea dimineaţă, Cat fu atât de absorbită de starea vremii, încât abia dacă reuşi să se concentreze cât să-şi mănânce micul dejun. O pâclă deasă înghiţise podul Forth, învăluind oraşul într-o ceaţă subţire, prin care soarele se vedea la fel de palid ca un nimbus care se străduia din răsputeri să facă impresie. Susie, care-şi petrecuse mare parte din noapte chinuită de probleme gastrointestinale, stătea ghemuită într-un fotoliu lângă fereastră, sorbind plăpând din ceaiul rooibos şi înfiorându-se.

– Dacă s-ar risipi ceaţa asta, ar fi o zi chiar frumoasă, spuse ea cu glas slab.

– Iar dacă s-ar aduna mai mulţi nori, ar fi o zi chiar oribilă, remarcă domnul Allen de după ziar. Este cum este.

Pe la unsprezece, stropi de ploaie începură să apară la fereastră. Amărâtă, Cat spuse:

– Vine ploaia.

– Mi-era teamă de asta, spuse Susie.

– Doar burniţează, poate se opreşte înainte de prânz.

– N-o să vezi nimic sus pe Arthur's Seat pe ceaţa asta, interveni domnul Allen. Ca să nu mai spun că o să fie plin de noroi.

– Nu mă deranjează puţin noroi, spuse Cat.

– Adevărat, o aprobă Susie cu patos.

– Şi măcar am haine potrivite pentru ieşitul pe vreme rea. Oh, dar ce păcat! Oamenii îşi scot umbrelele. A început şi mai tare. Şi eu care eram convinsă că o să fie o zi frumoasă până la urmă.

Cat se aruncă deznădăjduită pe un fotoliu, îmbufnată din pricina ploii.

– N-o să fie nimeni la Festivalul Cărţii în dimineaţa asta, spuse Susie.

– În afară de cei cu bilete, comentă soţul ei.

– M-am referit că n-o să fie oameni cu care să vorbesc, nu pe care să-i ascult, lămuri Susie.

– Cam aşa ceva.

Picăturile de ploaie deveniră mai mari, mai iuţi, iar limbile ceasului se mişcau cu neîndurare. Veni şi ora prânzului, dar ploaia tot nu se oprise.

– Nu cred că mai plecaţi nicăieri astăzi, spuse domnul Allen, îmbrăcându-şi haina de ploaie şi îndreptându-se către uşă. Mă duc la Stand pentru o comedie de după-amiază. Ne vedem mai târziu.

Cu o expresie posacă întipărită pe chip, Cat privea cum picăturile de ploaie se scurg de-a lungul ferestrei.

– Îi mai dau un sfert de oră, anunţă ea. Adică, nu e vreo furtună din aia cu tunete şi ploi musonice cum au avut în *Bansheele din Berneray*. Cerul se poate înseninа din clipă în clipă.

De parcă i-ar fi dat ascultare, norii începură să se împrăştie, iar ploaia să se domolească. La douăsprezece şi jumătate, o rază de soare o luă pe Cat prin surprindere. Cerul începu să se înseninеze şi, chiar sub ochii ei, petice de albastru se iveau de pretutindeni printre nori, întâlnindu-se treptat cu altele şi formând noi porţiuni mari şi limpezi. Zece minute mai târziu, nu mai rămăsese nici o îndoială că se instala o după-amiază senină.

– Am ştiut că o să se însenineze, spuse Susie cu îngâmfare. Problema e dacă s-a înseninat destul de repede pentru cei doi Tilney.

Sau dacă nu se înseninase prea mult, se întrebă Cat, verificându-şi telefonul să vadă dacă avea vreun mesaj care să explice întârzierea prietenilor ei. Nu-şi putea scoate din minte discuţia pe care o avusese cu Bella, când glumiseră că Henry ar fi vampir. Potrivit lecturilor ei, cerurile înnorate mai erau cum mai erau, dar un soare puternic şi strălucitor ieşea complet din discuţie. Scuturâ din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge asemenea gânduri care-i înceţoşau mintea. La urma urmelor, dacă asta erau Henry şi Ellie, s-ar fi trezit cu ei la uşă, plini de încântare, când ploua mai zdravăn.

Încă o dată, Cat se duse la fereastră şi se uită înspre stradă, tocmai la timp ca să vadă aceleaşi două decapotabile care-şi făcuseră apariţia acolo şi cu o zi în urmă.

– Sunt Bella şi James. Şi Johnny Thorpe. Trebuie să fi venit la noi. Dar nu pot să plec cu ei, nu-i aşa? Ellie şi Henry ar putea totuşi să apară.

Glasul lui John Thorpe ajunse sus înaintea lui, reverberând pe casa scării.

– Cat! Hai odată, fato! Am oprit pe staţionare interzisă, pentru numele lui Dumnezeu! strigă el pe când urca. Deschise uşa şi oftă teatral: În sfârşit. Ia-ţi haina, mergem la Glasgow! Îşi vârî capul înăuntru: Neaţa, doamnă A.

– La Glasgow? Dar nu e la kilometri depărtare? Cam în cealaltă parte a ţării?

– Ai văzut ce viteză prind roţile astea. O să ajungem acolo într-o clipită. Haide, fato!

– Plus că aştept nişte prieteni. Trebuie să sosească din clipa în clipă.

– O să înţeleagă. N-ai în fiecare zi aşa o ocazie senzaţională să te plimbi până la Glasgow. O să fie o zi grozavă! Eu şi Jamie am avut ideea asta genială la micul dejun, doar că am crezut că n-o s-o putem pune în aplicare planul din cauza vremii. Dar a ieşit soarele – făcu

un gest expansiv, ca şi cum el trebuia să primească laudele pentru îmbunătăţirea vremii.

– Iar eu m-am înţeles cu nişte prieteni să ieşim, spuse Cat pe un ton categoric.

O expresie vicleană se strecură pe faţa lui.

– Şi dacă am trece pe la un castel bântuit?

Nici că ar fi găsit o modalitate mai bună să străpungă apărarea lui Cat. Dezgustul ce-l simţea pentru el pieri pe dată la auzul unei asemenea posibilităţi.

– Un castel bântuit?

El încuviinţă din cap triumfător:

– Castelul Linlithgow. Un dom al plăcerilor în ruine care a aparţinut casei Stewart. Locul de naştere al Mariei, regina Scoţiei. Apoi adăugă pe voce gravă, sepulcrală: Se spune că este bântuit de mama ei, Maria de Guise.

– Şi are turnuri şi galerii lungi şi parapete?

John încuviinţă din cap.

– Tot ce îţi poţi dori de la o ruină regală.

Cat scoase un geamăt de plăcere.

– Sună divin. Dar nu pot merge, serios că nu pot.

În acel moment, Bella urcă scările şi i se alătură fratelui ei.

– Nu poţi merge? Eşti nebună? Este bântuită, Cat, pentru numele lui Dumnezeu! Bântuită!

Cat o privi peste umăr pe Susie, atât pentru susţinere, cât şi ca să evite contactul vizual cu Bella.

– Mi-am făcut planuri cu Ellie Tilney şi cu fratele ei să urcăm pe Arthur's Seat. Trebuiau să fie aici la ora prânzului, dar a plouat, aşa că trebuie să sosească din minut în minut.

Fiindcă se uita în altă parte, nu văzu expresia de bucurie răutăcioasă care se strecurase pe chipul lui John.

– Henry Tilney? Fratele mai mic al lui Freddie Tilney? Tipul cu care ai dansat seara trecută?

Cat se întoarse din nou spre el. Îşi ridică bărbia.

– Chiar el.

John râse.

– O să stai mult şi bine dacă te aştepţi să apară astăzi, spuse el. Tocmai l-am văzut îndreptându-se spre staţia Haymarket cu o blondă foarte arătoasă. Aveau amândoi câte un rucsac în spate, ca şi cum aveau să fie plecaţi toată ziua. Aş spune că tu eşti ultima lui grijă.

Văzând expresia îndurerată a lui Cat, Bella adăugă:

– Ellie probabil a considerat că e prea mult noroi ca să urce pe deal. E cam pretenţioasă, Cat. Cel puţin, eu aşa o văd. Ar fi putut măcar să-ţi dea un mesaj, nu să te lase cu ochii în soare. Hai cu noi, o să ne distrăm de minune la Linlithgow şi la Glasgow. O să fie atât de tare, exact ca într-o poveste din Harpiile din Hebride.

– Ce crezi, Susie? Să mă duc?

Susie ridică din umeri.

– Tu hotărăşti. Dar Bella are dreptate într-o privinţă: Ellie ar fi putut să-ţi lase un mesaj.

Astfel, rămaseră înţeleşi. Cat, pe de altă parte, oscila între plăcerea pierdută şi plăcerea anticipată. În ciuda tendinţei ei firesti de a crede numai ce-i mai bun despre oameni, nu reuşi să-şi înăbuşe o umbră de enervare la adresa lui Ellie şi a faptului că o lăsaseră baltă fără ca măcar să o anunţe.

Porniră pe străzile pietruite dintre Queen Street şi Ainslie Place, cu maşina trepidând atât de puternic, încât Cat se temu sincer pentru dinţii ei. După ce intrară pe Queensferry Road, în scârţâit de roţi, John opri brusc la lumina roşie a semaforului şi spuse:

– Cine e fata aia?

– Care fată?

Arătă cu degetul mare peste umărul lui.

– Blondă, acolo, la semafor. Ne făcea cu mâna, şi sunt al naibii de sigur că o ştiu de undeva.

Cat se răsuci în scaunul ei la timp ca să-i vadă pe Ellie Tilney şi pe fratele ei traversând pe trecerea de pietoni din spatele lor, amândoi îmbrăcaţi pentru drumeţie cu pelerine de ploaie, pantaloni impermeabili şi bocanci.

– Trage pe dreapta, idi... Fu cât pe ce să-l facă idiot, însă se opri la timp. Sunt fraţii Tilney, Henry şi Ellie. Trebuie să mă duc după ei. Opreşte!

Însă semaforul se făcu verde, iar John acceleră nebunește.

– Ți se pare, spuse el, gonind peste podul Dean de parcă ar fi fost hăituit de câinii iadului.

– Aceia erau frații Tilney, John. Pun pariu că mergeau să mă ia. Te rog, du-mă înapoi.

– Prea târziu, spuse el. Am alte planuri.

Scoasă acum din fire și nedumerită de atitudinea lui, Cat spuse:

– De ce m-ai mințit? De ce mi-ai spus că Henry se ducea la stația Haymarket dacă, evident, nu era așa? Acum mă cred, probabil, cea mai nepoliticoasă ființă de pe planetă, să trec cu mașina pe lângă ei, când stabiliserăm să ne întâlnim. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

– Doamne, Cat, a fost doar o greșeală nevinovată, protestă el când ajunseră la următorul semafor. Liniștește-te, bine? Dacă tot ești așa supărată, dă-i un mesaj prietenei tale și spune-i că ai primit o ofertă mai bună.

Dacă s-ar fi putut gândi la un mesaj care să-i transmită lui Ellie acea combinație de furie, umilire și regret pe care o simțea, Cat ar fi făcut întocmai. Dar nuanțele nu puteau fi redate într-un SMS, iar Cat știa că nu avea sens să încerce să explice complicata neînțelegere într-un asemenea mesaj. Nu putea decât să spere că avea să se ivească prilejul de a-i explica lui Ellie față în față întreaga tărășenie. Și mai bine mai devreme decât mai târziu.

În vreme ce ea chibzuia la toate astea, lăsaseră cu mult în urmă orașul și înaintau acum cu viteză de-a lungul autostrăzii, înspre Linlithgow și Stirling. Tocmai trecuseră de intrarea pe podul Forth, când John începu să înjure și să gesticuleze spre oglinda retrovizoare.

– Ce s-a întâmplat? Cat se luptă cu vântul și reuși să se întoarcă. Pe banda de urgență, la distanță tot mai mare, văzu o priveliște îngrozitoare. Din mașina închiriată a fratelui ei ieșea fum. Chiar în timp ce privea, James și Bella se depărtau de mașină urcând panta înverzită de alături.

– Dumnezeule mare! Trebuie să întorci, nu putem să-i lăsăm aşa!

– Cum naiba vrei să întorc? Sunt pe o afurisită de autostradă!

– Du-te până la următoarea ieşire şi te întorci.

Cum rămâne cu excursia noastră?

– Dă-o încolo, trebuie să ne întoarcem şi să-i ajutăm pe James şi pe Bella. Maşina ar putea exploda, pentru numele lui Dumnezeu!

Mai că-i venea să-l pocnească, atât de furioasă şi de înspăimântată era.

John bodogăni, dar, la următoarea ieşire, trase pe dreapta şi făcu întocmai cum ceruse ea.

– A naibii maşină afurisită! ţipă el, pe când făcea cale întoarsă.

În cinci minute, ajunseră în spatele Spitfire-ului, care părea să se fi oprit din tuşit şi din scuipat fum. Se urcară pe costişă după ceilalţi. Bella îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Cat şi spuse:

– Slavă Domnului că v-aţi întors după noi!

– Doar nu era să vă lăsăm la nevoie, spuse John, umflându-se în pene, ignorând privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncase Cat. Pentru asta sunt prietenii. Şi fraţii, evident.

– Eşti un prieten adevărat, îi spuse James. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără voi. Nu am numărul de la asistenţa rutieră.

Se părea că nici John nu-l avea. Ar fi putut rămâne acolo mult şi bine dacă nu ar fi fost Cat. În anterioara lor excursie la North Berwick, se chinuise cu atâta înverşunare să nu fie atentă la drum, încât memorase fiecare detaliu de la bordul maşinii, inclusiv abţibildul cu numărul de urgenţă de la serviciul de asistenţă rutieră. Când John sună şi explică situaţia, cei de la asistenţa rutieră spuseră, cam fără tragere de inimă, că aveau să vină să-i ajute. Cat bănuia că era mai simplu să accepte decât să şi-l pună în cap pe John Thorpe, care i-ar fi scos din minţi pe toţi membrii companiei până când ar fi obţinut răspunsul dorit.

Cu toate acestea, era deja după-amiază târziu când micul lor convoi se puse din nou în mişcare.

- Prea târziu să mai mergem la Linlithgow, fir-ar să fie! se plânse John.

- Sau la Glasgow, spuse Bella. Nu uita, trebuie să ajungem la seara caritabilă de poker a mamei.

Aşa că se întoarseră la Edinburgh.

- Dacă frate-tău ar fi avut o maşină decentă, am fi petrecut o zi pe cinste, se văită John. Nu economiseşti nimic dacă nu ai un motor bun.

- Dar trebuie şi să-ţi permiţi un asemenea motor.

- Şi de ce mă rog să nu-şi permită?

- Pentru că nu are destui bani?

Cat ştia că vorbea cam răstit, dar nu-i păsa. În plus, îşi dăduse seama că John Thorpe era aşa imun la insulte, că oricum nu observa.

- Şi cine e de vină pentru asta? Dacă este vreun defect pe care nu-l înghit, acela e să fii strâns la pungă. Ţine de datoria unui bărbat să-şi cheltuiască banii şi să menţină economia în mişcare, nu să adune la saltea ca un zgârcit. Iar banii n-au fost niciodată mai ieftini. Tună şi fulgeră pe tonul ăsta o vreme, însă Cat nu-l mai băgă în seamă. Întrecuse de mult limita răbdării ei.

Întorşi pe Queen Street, cei doi fraţi Thorpe şi James se invitară sus la un ceai. Înainte ca ea să apuce măcar să pună ceainicul pe foc, Susie şi ieşi din dormitorul ei, înfăşurată într-un chimono de mătase.

- Te-ai întors, spuse ea, gata să afirme incontestabilul, ca de obicei.

- Lucrurile nu au ieşit cum am plănuit, spuse James ruşinat. E vina mea, Susie.

- Ce păcat! Ai fi făcut mai bine dacă rămâneai, Cat. Pentru că i-ai ratat pe Ellie şi pe Henry. Au venit la nici zece minute după ce ai plecat. Le părea atât de rău de întârziere, dar se pare că generalul a avut nişte invitaţi la cafeaua de dimineaţă, iar ei au fost nevoiţi să-i întâmpine şi să facă o vreme conversaţie. Foarte plictisitor, a spus Ellie. Dar se pare că, atunci când generalul te pune să sari, sari.

- N-a putut să-mi dea un mesaj? întrebă Cat.

- A încercat, dar, când v-aţi dat numerele de telefon aseară, a greşit o cifră la al tău. Aşa că mesajul ei a ajuns la o străină, care s-a enervat şi i-a trimis înapoi un mesaj foarte nepoliticos. Biata Ellie, părea îngrozită.

Bella scoase un sunet care exprima deopotrivă neîncredere şi dispreţ.

- Deci, vezi, Cat, n-ai de ce să te simţi prost. Până la urmă, a fost numai vina lui Ellie. Ea le-a dat pe toate peste cap. Eu nu i-aş fi făcut aşa ceva unei prietene niciodată, nici dacă asta ar fi însemnat să mă cert cu mama. Şi nici James, nu, scumpule? Nu ţi-ai lăsa niciodată baltă un prieten.

Aceasta fu ironia finală. Deşi Bella insistă ca ea să li se alăture, Cat nu regretă să-i vadă pe cei trei plecând la seara lor de poker. Presupunea că o fi avut la viaţa ei o zi şi mai dezamăgitoare decât asta, dar nu şi-o aducea aminte.

capitolul 12

Cat ura ca oamenii să gândească rău despre ea; era atât de tulburată la gândul că, fără voia ei, îi supărase pe fraţii Tilney, încât îşi petrecu o bună parte a nopţii într-o agitată stare de trezie, făcându-şi scenarii despre cum să le explice vâltoarea în care fusese prinsă. La micul dejun, abia dacă putu înghiţi ceva, mulţumindu-se cu puţină pâine prăjită şi cu câteva guri de ceai.

- Este prea devreme să trec pe la cei doi Tilney? întrebă ea, când limbile ceasului se târâră în dreptul orei nouă.

- Eu nu ţi-aş mulţumi de vizită la ora asta, spuse domnul Allen din spatele ziarului şi al ceştii cu cafea.

- Ai şi tu dreptate, Andrew, dar oamenii au bilete la evenimente din cadrul festivalului care se ţin dimineaţa devreme. Sunt şi evenimente care încep înainte de zece, dacă îţi vine să crezi, spuse Susie. Fireşte, dacă nu sunt

matinali, n-au să privească cu ochi buni o vizită la o asemenea oră.

Îi ţineau fără doar şi poate morală despre cât de important era ca tinerii să asculte de cei mai în vârstă ca ei, se gândi Cat revoltată. Dar ce trebuia să înţeleagă când ei îi dădeau nişte sfaturi total opuse? Îşi termină de băut ceaiul şi se ridică.

– Mă duc la Ainslie Place, anunţă ea. Am să trec pe lângă casă să văd dacă este vreun semn de viaţă. Şi decid atunci dacă bat la uşă sau aştept.

Domnul Allen bombăni:

– Ce fată chibzuită!

Deşi cerul era acoperit de nori străvezii, lui Cat nu i se păru că stătea să plouă, aşa că hotărî să parcurgă pe jos scurta distanţă până la casa închiriată a familiei Tilney, fără haină. Porni la drum cu pas iute, însă încetini când ajunse în apropiere de Ainslie Place, o serie de clădiri elegante în stil georgian, cu grădini private în mijloc. Într-o parte erau imobile înalte de cinci etaje, împărţite pe apartamente. Însă familia Tilney închiriase pe partea care oferea o vedere mai bună spre grădini. Şi nu doar un singur apartament, ci o casă întreagă, pentru toată luna august. Cat învăţase destule din discuţiile din Edinburgh ca să priceapă că locuinţa aia costa o sumă exorbitantă. Însă acest lucru nu-i stârni câtuşi de puţin invidia; era mai mult decât mulţumită de apartamentul ei şi încă şi mai fericită că se afla în Edinburgh.

Cat făcu primul pas prin faţa casei familiei Tilney, privind pe furiş înspre ferestre. Toate perdelele păreau să fie trase, şi nu reuşi să zărească nici o lumină aprinsă prin muselina care acoperea ferestrele de la parter. Se vedea limpede că era activitate în casă. Merse până la colţ, apoi coti pe strada lăturalnică. Se opri, trase adânc aer în piept până când fluturii din stomac i se liniştiră, după care porni înapoi spre uşa din faţă a familiei Tilney. Făcu o pauză scurtă, apoi lovi cu ciocănelul de alamă şi ascultă sunetul îndepărtat al soneriei.

Se scurse o clipă prelungă înainte ca uşa să fie deschisă larg, fără zgomot, iar în prag să se ivească o siluetă

uscăţivă, palidă, cu un păr cenuşiu tuns la perfecţie. Părea să poarte haine ce semănau – dar nu erau – cu o uniformă militară.

– Te pot ajuta cu ceva? spuse el, pe un ton tăios şi cu un accent inconfundabil scoţian.

Cat schiţă un zâmbet slab.

– O caut pe Ellie Tilney, spuse ea.

El o cercetă de sus până jos.

– Şi cine să-i spun că o caută?

– Cat Morland. Prietena ei, Cat. Catherine. Este acasă?

– Cred că da. Mă duc să văd. Iar uşa îi fu închisă tranşant în nas. Cat ştia prea bine că nu era familiarizată cu obiceiurile celor bogaţi şi influenţi, dar nu-şi putu înfrâna gândul că până şi în satul Dorset găseai oameni mai manieraţi. Rămase în prag, încercând să nu arate de parcă ar fi venit să-i convingă pe locatari să-şi schimbe furnizorul de energie electrică. După ceea ce păru o veşnicie, uşa se deschise din nou. Îmi pare rău, spuse bărbatul. M-am înşelat. Domnişoara Eleanor nu este acasă. Am să-i transmit că ai căutat-o.

Înainte să poată spune şi Cat ceva, uşa se închise la loc. Nu-şi putea aduce aminte când se mai simţise atât de umilită. O tratase că pe ceva cu totul neînsemnat. Şi, ca şi cum asta nu ar fi fost destul de rău, nici măcar nu era sigură că dădea crezare spuselor acelui om. Coborî încet treptele, aruncând o privire piezişă înspre perdelele trase de la sufragerie, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Ellie să apară la fereastră pentru a se asigura că într-adevăr plecase.

Cat mergea abătută pe stradă, cu capul plecat, resemnată. Când dădu colţul înspre Queen Street, se aplecă peste balustradă şi privi lung înapoi, dincolo de curba străzii, ca şi cum ar fi încercat să-i cheme pe fraţii Tilney la ea. Ca răspuns la dorinţa ei, uşa se deschise larg, iar generalul Tilney coborî treptele casei. Privi înapoi şi spuse ceva răstit. Spre dezamăgirea lui Cat, Ellie ieşi în fugă din casă şi îl prinse din urmă pe tatăl ei, în vreme ce acesta o lua în susul străzii, departe de Cat.

Deznădăjduită, Cat nu avu de ales decât să se îndrepte spre apartamentul soților Allen. Fusese umilită – nu, înjosită – destul și își pierduse cu desăvârșire pofta pentru cultură. În ciuda strădaniilor lui Susie de a o lua cu ea la Festivalul Cărții, Cat stărui să fie lăsată acasă, înfuriată pe sine, dar și mai înfuriată pe John Thorpe și pe insistențele acestuia. Nici măcar nu-i venea să intre pe Facebook sau pe Twitter, fiindcă nu avea energia de a minți, nici neobrăzarea de a spune adevărul. Își dădu seama că, deși inițial o văzuse pe Ellie Tilney doar ca pe un mijloc de a ajunge la fratele ei, ajunsese în scurt timp s-o placă pe fată pentru cine era ea. Gândul că îi pierduse prietenia era o lovitură la fel de crudă ca șansa ratată de a deveni – să îndrăznească numai s-o spună? – iubita lui Henry.

Când Susie se întoarse acasă după-amiaza târziu, încărcată cu pungi de cumpărături și doldora de bârfe care pentru Cat nu însemnau nimic la cât era de amărâtă, insistă ca tânăra să intre la duș și să se pregătească pentru ieșirea de seară la un spectacol de balet. Cat se împotrivi la început, dar, treptat, își dădu seama că petrecuse suficient timp jelind, fără nici o distracție; în plus, nu văzuse niciodată un spectacol adecvat de balet, cu toate că era destul de sigură că dansul era o formă de artă al cărei limbaj îl înțelegea.

– Și nu știi niciodată pe cine întâlnești, în plus, făcu Susie, prinzând-o în laț.

Datorită relațiilor domnului Allen făcuseră rost de o lojă, motiv pentru care Cat fusese foarte entuziasmată – asta până când află că Susie o invitase și pe Martha Thorpe să stea cu ei. Din fericire, numai Jess și Claire fuseseră dispuse să vină; James și Bella își făcuseră rost de bilete la înregistrarea unei comedii radiofonice BBC, pe care o considerau mai pe gustul lor decât dansul modern.

– Johnny e undeva prin preajmă, spuse Martha nesigură. Nu-i place baletul, dar este înnebunit după socializare.

Cat nu spuse nimic, recunoscătoare însă că John nu avea să li se alăture. Profită din plin de lojă, aplecându-se peste balustrada îmbrăcată în mătase ca să studieze publicul. Îşi spuse că se uita după oameni, dar în adâncul inimii ştia că voia să-i zărească pe fraţii Tilney. Însă, oricât de atent cercetă publicul, nu reuşi să vadă pe nici unul din cei doi. Poate că nu-i interesa baletul. La urma urmelor, nu era o atracţie promiţătoare pentru un general şi fiul său avocat. Dezamăgită, se lăsă pe spătar şi fu absorbită de reprezentaţie, pe care o găsi aproape la fel de captivantă pe cât sperase.

În pauză, soţii Allen şi doamna Thorpe se duseră la bar. Însă Cat rămase pe loc, preferând să-şi continue cercetarea amănunţită a spectatorilor. Chiar şi fără fraţii Tilney, i se părea o activitate interesantă. Dar când cortina se ridică pentru cel de-al doilea act, atenţia îi fu captată de o mişcare în loja opusă lojei lor. Părea să aibă loc o reorganizare a locurilor. Cat urmărea forfota cu coada ochiului, dar reuşi să distingă silueta inconfundabilă a lui Henry Tilney, care privea atent la spectacolul de pe scenă.

Cat nu mai văzu nimic din restul reprezentaţiei. Nu-şi mai dezlipea ochii de la Henry, dorindu-şi ca el să-şi întoarcă odată capul. Însă el era imun la presupusele ei puteri telepatice, căci privirea nu i se abătu o clipă de la dansatori.

În cele din urmă, când avu loc o scurtă schimbare de decor, el aruncă o privire prin jur. Ridică din sprâncene când o zări pe Cat şi o salută aproape imperceptibil din cap. Pentru Cat, acest lucru era mai rău decât dacă n-ar fi văzut-o deloc. Îşi dorea să fi avut curajul să părăsească loja şi să dea ocol galeriei, ca să-i explice ce se întâmplase cu o zi în urmă. Nu-i trecuse niciodată prin cap că reacţia lui Henry putea fi privită drept un răspuns exagerat la o greşeală nevinovată. Cat era hotărâtă să poarte povara întregii vine. Unii ar putea crede că se folosea de prilej ca să se umilească în faţa lui, însă trebuie amintit că fusese crescută într-o familie unde noţiunea de soţie supusă era onorată cel puţin verbal.

Când aplauzele se stinseră, iar luminile fură aprinse, în loja de vizavi nu mai era nici urmă de Henry. Cat presupuse că plecase de îndată ce se ridicase cortina, ca să evite să dea ochii cu ea, la fel cum procedase şi sora lui în acea dimineaţă. Dar se înşelase. Înainte să apuce să iasă din lojă, se auzi un ciocănit în uşa pe care domnul Allen o deschise şi în pragul căreia se ivi Henry, care o întâmpină pe Susie cu o politeţe rece:

- V-am văzut că stăteaţi vizavi şi m-am gândit să vin să vă salut, spuse el.

Făcu un gest scurt din cap în direcţia lui Cat, în ochii lui negri citindu-se reţinerea.

- Henry! Mulţumesc lui Dumnezeu că ai trecut pe la noi. Trebuie să vă vorbesc neapărat ţie şi lui Ellie. Probabil aţi crezut ieri că sunt cea mai prost-crescută fiinţă de pe toată planeta, dar nu a fost vina mea, nu, Susie? Mi-au spus că aţi plecat cu altcineva. Johnny mi-a zis că v-a văzut la staţia Haymarket, şi trecuse deja o oră de când ar fi trebuit să veniţi, iar el m-a încolţit şi n-am avut cum să refuz. Sincer îţi spun că aş fi preferat să-mi petrec timpul cu tine şi cu Ellie, nu-ţi poţi închipui ce zi am avut...

- Cat, îl striveşti pe bietul Henry de perete, spuse Susie.

- E în regulă, Susie, e foarte aglomerat aici, răspunse Henry, un zâmbet mult mai natural luminându-i chipul pe când stăteau la fel de apropiaţi ca doi parteneri prinşi într-un tango mai degrabă decât într-o horă. Ea putea să-i simtă căldura trupului şi mirosul masculin al pielii. Însă ochii lui erau de un negru de nepătruns. Măcar te-ai uitat în urmă şi ne-ai făcut cu mâna când ai trecut pe lângă noi pe Queensferry Street.

Cat rămase ca trăsnită de această nouă neînţelegere.

- Ba nu, dimpotrivă. Adică, m-am uitat în urmă, dar eram şocată, nu bucuroasă. L-am implorat pe Johnny să oprească şi să mă lase să cobor. I-am spus asta de cum v-am văzut. Dacă ar fi făcut cum i-am cerut, în loc să accelereze ca un apucat, aş fi fugit după voi şi ne-am

fi putut vedea împreună de planul nostru. N-aş vrea să vă supăr pe tine şi pe Ellie pentru nimic în lume.

Pledoaria ei fierbinte ar fi înmuiat şi o inimă mai dură decât a lui Henry Tilney. Acesta scuturâ cu indulgenţă din cap şi spuse:

– Ellie avea dreptate. A susţinut că nu ne-ai fi lăsat baltă voit. Şi, la urma urmelor, şi noi întârziaserăm groaznic de mult. Ellie s-a simţit vinovată pentru că a trecut în telefon numărul greşit. Nici nu şi-a dat seama prima oară. A trimis vreo trei sau patru mesaje, până când femeia care le primea şi-a pierdut răbdarea. Chicoti. De fapt, a fost chiar amuzant.

– Nu spune că Ellie nu s-a supărat, pentru că ştiu că aşa a fost. Bărbatul care a răspuns la uşa voastră...

– Era Calman. A fost ordonanţa tatălui meu în armată, iar acum e şoferul şi omul bun la toate în casă.

– Calman, repetă ea, refuzând să se lase întreruptă, mi-a spus că sora ta nu era acasă. Iar apoi, peste nici cinci minute, ea a ieşit împreună cu tatăl tău. Ce vrea să însemne asta dacă nu că era supărată?

– Ellie mi-a spus despre asta. Era îngrozită de faptul că ai fi putut s-o vezi plecând. Dar se ducea la o expoziţie privată cu tata, iar el urăşte să nu fie punctual. Dacă te-ar fi primit, el s-ar fi înfuriat. Dacă ar fi fost şi ea aici cu noi, ţi-ar fi spus cât de rău îi pare. Dar tata e cel care comandă în casă.

– Deci ne-am înţeles că nu Ellie a fost nepoliticoasă cu mine. Dar tu, da.

El se încruntă.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Te-ai uitat aşa urât la mine din loja ta.

– Dacă m-am uitat urât era din cauza dansului, nu a ta. Uite-mă aici! Crezi că m-aş fi deranjat să vin dacă aş fi fost supărat pe tine?

Trebuia să-i dea dreptate în privinţa asta.

– Deci ne-am împăcat cu toţii?

El zâmbi.

– Categoric. Deci când mergem în faimoasa noastră plimbare?

- Mâine?

El făcu o grimasă.

- La meteo au spus că mâine o să fie soare şi cald. Urăsc să mă cațăr pe dealuri când e cald, mă trec toate năduşelile. Las' pe mine, aranjăm noi cumva, eu şi Ellie. Făcură schimb de numere de telefon, fiind amândoi atenți să introducă în agendă şirul corect de cifre. Îți dau mesaj, mai spuse el şi plecă, la fel de brusc pe cât sosise.

Între timp, Martha Thorpe deschisese coşul de picnic pe care îl adusese cu ea şi împărțise tuturor aperitive reci şi doze de Pimm's.

- Doar o mică tratație, spuse ea. Am putea foarte bine să profităm la maximum de lojă, cât timp se împrăştie mulțimea.

Cat îi aruncă o privire lui Susie. Deşi mezinele familiei Thorpe se năpustiseră deja asupra dozelor de Pimm's, Cat ştia că nu ar trebui să bea în public, fiindcă era minoră. Berea cu limonadă şi ghimbir de care se bucura uneori la prânzul de duminică era ceva permis, însă nu voia să le cauzeze probleme soților Allen.

- Dă-i bătaie, Cat, o îndemnă domnul Allen. N-are alcool nici cât să amețească un bebeluş. N-am să te spun dacă nici tu nu mă spui, adăugă el, dăruindu-i zâmbetul lui fermecător, pe care el îl folosea ca să-i convingă pe oameni să se angreneze în proiecte de milioane de lire. Ai lămurit lucrurile cu tânărul Henry?

Cat încuviință din cap.

- Aşa cred. Ca prin vis, se duse înspre marginea lojei şi se uită de jur împrejurul teatrului aproape gol. Spre surprinderea ei, în spatele sălii îl zări pe John Thorpe adâncit în conversație cu nimeni altul decât generalul Tilney. După felul cum se uita în sus spre loja soților Allen, nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva ea era subiectul conversației lor, cu toate că nu-şi imagina de ce ar fi fost. Cat nu se considera într-atât de interesantă.

Se întoarse şi îşi îngădui să fie atrasă în conversație de Jess şi Claire Thorpe, deşi contribuia prea puțin

la discuția lor despre meritele relative ale câștigătorilor emisiunilor TV. Pe când Martha strângea resturile picnicului lor spontan, o altă siluetă masculină se ivi în pragul ușii. Aceasta era însă mai puțin bine-venită. John Thorpe bătu cu degetul în ceasul său:

- Haideți, doamnelor, ne așteaptă gin de băut la Pleasance.

În ciuda celor mai iscusite strădanii ale ei, Cat nu reuși să evite hotărâta tovărășie a lui John pe când coborau scările.

- Te-am văzut vorbind cu generalul Tilney, spuse ea, încercând să scoată ce era mai bun dintr-o situație urâtă.

- Grozav tip. În formă, activ. Arată la fel de tânăr ca fiii lui.

- Cum de-l cunoști pe general?

- Cum de-l cunosc pe general? Îi aruncă o privire neîncrezătoare. Am spus aseară: am fost ajutorul lui Freddie Tilney la Fenners. Ne-a dus pe câțiva la mănăstirea Northanger în vacanța de Paște. Atunci l-am întâlnit pe general. Și, recent, ne-am întâlnit la masa de cărți, spuse el, fără să rateze prilejul de a se lăuda. Am jucat poker, asta am făcut ultima oară. În centrul Londrei. L-am ușurat de câteva parale, jucând cinstit, iar el mi le-a dat fără să clipească. Bogat ca un evreu, așa se spune. Și aparent un adevărat gurmand. Nu că am reușit vreodată să obțin o invitație la cină. Dar e doar o chestiune de timp. Mai ales că te crede așa o bucățică.

- Pe mine? Ați vorbit despre mine?

- Cum să nu?! Crede că ești cea mai drăguță fată din oraș. Și ce îți imaginezi că i-am răspuns eu? Își coborî vocea și îi șopti la ureche: Bine ochit, generale, și eu cred la fel. Așa că am impresia că invitația la cină este doar o chestiune de timp.

Cat era prea ocupată să se gândească la părerea generalului despre ea ca să mai bage de seamă aerul de posesivitate al lui John Thorpe. El continuă în aceeași manieră menită să flateze, însă ea nu-l băgă în seamă, după cum se obișnuise deja să facă. Tot ce conta pentru

Cat era că problemele ei cu fraţii Tilney se rezolvaseră. Şi, după câte se părea, şi generalul o plăcea.

Înainte să se culce, se felicită pentru felul în care dresese lucrurile. Gata cu tristeţea şi cu amărăciunea! Redevenise fata veselă şi optimistă.

Totul se rezolvase.

capitolul 13

După cum prevăzuse Henry, dimineaţa următoare prevestea o zi ce avea să pună oraşul Edinburgh în cea mai bună lumină. Soarele încălzea pavajul cenuşiu care altminteri ar fi arătat sumbru, iar verdeaţa copacilor şi a grădinilor private contrasta încântător cu cenuşiul. Era, neîndoielnic, genul de zi în care Henry nu ar fi fost încântat să urce povârnişul dealului.

Însă Cat nu era nici pe departe descurajată. Se gândea cu drag la evenimentele petrecute cu o seară în urmă, fericită că în curând avea să-l revadă pe Henry. Nimic nu putea să-i strice buna dispoziţie, aşa că o însoţi pe Susie la Festivalul Cărţii cu o nerăbdare plină de voioşie. Aveau o mulţime de bilete pentru evenimentele din acea zi, printre care se număra şi scriitorul preferat al mamei ei în materie de gastronomie. Cat pusese bani deoparte ca să-i cumpere ultima carte de bucate apărută şi stătuse la coadă o jumătate de oră în soare ca să-i obţină autograful.

Spre sfârşitul după-amiezii, primi un mesaj de la Ellie:

Unde eşti?
La fest. cărţii. Tu?
Abia am ajuns acas. Ne vdm la fest. în 10?
OK. La intrarea în cortul principal.

Când Ellie ajunse, arătând minunat cu o pălărie cu boruri largi, avură un moment de şovăire înainte să se îmbrăţişeze şi să se sărute pe obraz.

– Mi-a explicat Henry totul, spuse Ellie.

Cat râse.

– Şi mie mi-a explicat Henry. Ar trebui să intre în diplomaţie.

– Ha! N-ai mai spune asta dacă l-ai auzi cum vorbeşte despre oamenii care-l deranjează la muncă.

– Mă bucur aşa mult că am lămurit situaţia.

– Şi eu. Hai să mergem să mâncăm o îngheţată, mă prăjesc aici. Şi, astfel, se luară de braţ şi se aşezară la rând. După ce fură servite, se aşezară pe iarbă şi savurară plăcerea senzuală a vaniliei răcoroase pe o zi caniculară.

– Henry spune că mâine s-ar putea să fie mai rece, zise Ellie. Crede că am putea să urcăm mâine pe Arthur's Seat. Ce zici? Mai eşti dispusă?

Cat încuviinţă din cap cu entuziasm.

– Clar. Henry are dreptate, ar fi fost un chin să urcăm pe căldura asta. Cât de devreme vreţi să pornim la drum?

– Luăm maşina şi venim la tine pe la nouă. Este în regulă?

– E perfect. Îşi termină de mâncat îngheţata şi se întinse cu faţa în sus pe iarbă. Nu m-am mai simţit aşa bine în viaţa mea.

– Nu ţi-e dor de ai tăi?

– Puţin. Dar nu mi-e dor să fiu în Piddle Valley, unde nu se întâmplă niciodată nimic.

Ellie pufni în râs.

– De fiecare dată când spui asta, mă faci să râd. Piddle Valley, auzi tu!

– Într-adevăr, mănăstirea Northanger sună mult mai grandios, spuse Cat cu jind.

– Ai să vii în vizită, cât de curând.

Înainte să mai facă şi alte planuri, o voce familiară îi bubui în urechi.

– Aici eraţi! A spus Susie că trebuie să fiţi pe undeva prin preajmă. Te-am căutat prin tot locul ăsta afurisit, Cat.

John Thorpe se profilă deasupra ei, blocând soarele.

Cat se ridică într-un cot. Fratele ei şi Bella stăteau lângă John, uitându-se în jos la ea.

– Nu e ca şi cum m-aş fi ascuns, mormăi ea.

Ellie se ridică.

– Ne vedem la librărie, spuse şi se îndepărtă.

Cat ar fi vrut să poată face şi ea acelaşi lucru.

– Am reprogramat plimbarea până la Linlithgow şi Glasgow pentru mâine, spuse Bella.

Lui Cat îi stătu inima în loc.

– Dar maşina lui James... Cu siguranţă n-are cum să fie gata de drum, nu?

Era ultima ei speranţă.

– E în regulă, răspunse fratele ei. Se spărsese un furtun de la radiator. A părut mult mai grav decât era în realitate.

– Nu pot să merg, spuse Cat, luând taurul de coarne. Din acelaşi motiv pentru care nu puteam nici data trecută – tocmai am stabilit cu Ellie să mergem mâine la plimbare.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Cat! Poţi să te duci la plimbare în orice altă zi, stărui Bella. Sunt convinsă că Ellie n-o să se supere dacă schimbaţi ziua.

– Putem să mergem la Glasgow în orice altă zi.

– Ba nu putem, interveni John. E posibil să fiu chemat înapoi la Londra. Treburi urgente. Şi o să se aleagă praful de excursia noastră. Mâine pot clar. Dar după...

Făcu un gest care indica nesiguranţă.

– Trebuie să vii, Cat, nu mă dezamăgi, se pisici Bella.

– Nu. Deja am dat-o în bară cu Ellie o dată, nu am s-o fac şi a doua oară.

– Spune-i că ai uitat că aveai deja stabilit altceva.

– Nu vreau să mint, Bella.

Bella îşi ţuguie buzele.

– Eşti cea mai bună prietenă a mea, Cat. Abia dacă am apucat să te văd în ultimele zile. Te cunosc bine, eşti dulce şi bună. Chiar vrei să mă faci să sufăr în lipsa ta? Ştiu cât urăşti să-ţi laşi baltă prietenii.

– Şi Ellie e prietena mea, şi nici pe ea nu vreau s-o las baltă.

Bella își dădu capul pe spate, părul revărsându-i-se peste umeri.

– Aha, deci asta este. Ellie Tilney este noua ta prietenă, nu? Deși n-o cunoști de mai mult de cinci minute, eu nu mai fac nici cât o ceapă degerată pentru tine. Ellie în sus, Ellie în jos, iar Bella se poate duce învârtindu-se.

– O iei pe arătură, Bella.

Exagerarea protestelor prietenei sale o făcu pe Cat să se simtă prost.

Buza de jos a Bellei începu să tremure, iar fata se agăță de brațul lui Jamie.

– Nu pot să mă abțin dacă țin atât de mult la cei dragi mie. Devin foarte geloasă când mă văd dată la o parte pentru o străină. Dar numai pentru că țin atât de mult la tine și pentru că mi-ai lipsit.

Cat se simțea din ce în ce mai stânjenită în fața instabilității emoționale a Bellei. Era ceva cu totul străin de obiceiurile familiei ei. Firește că își respectau unul altuia stările emoționale, însă nu s-ar fi gândit niciodată să și le manifeste în felul acesta în public. Tocmai era pe punctul de a sublinia că motivul pentru care se văzuseră atât de puțin era că familia Thorpe pusese monopol pe fratele ei, când Bella își scoase un șervețel și începu să-și șteargă ochii.

Era prea mult pentru James, care izbucni:

– Uite ce-ai făcut, Cat. Bella plânge, și totul doar pentru că tu nu vrei să-ți petreci o zi cu noi. Trebuia să fie o distracție, iar tu ai stricat totul. Cred că nu-ți prieste statul cu soții Allen.

Cat se ridică, uimită din cale-afară. Fratele ei nu mai luase niciodată partea altcuiva în defavoarea ei, și era un șoc pentru ea să constate cât de mult se schimbaseră relațiile dintre ei.

– Sunt exact aceeași persoană dintotdeauna. Cea care se ține de cuvânt.

Bella își duse o mână la piept și suspină.

– Atunci, asta e. Dacă nu vine Cat, nu merg nici eu. Nu vreau să fiu singura fată printre băieți.

– Atunci ia-o pe Claire sau pe Jess, îi spuse Cat, în încercarea de a fi împăciuitoare.

– A, superb, izbucni John. Chiar crezi că am venit la Edinburgh ca să-mi scot surorile în oraş şi să arăt ca ultimul fraier? Nu, mulţumesc. Dacă tu nu mergi, nu merg nici eu. În primul rând, compania ta era singurul motiv pentru care voiam să mă duc.

– De parcă mi-ar păsa, bombăni Cat în barbă.

– Nu-mi vine să cred cât de încăpăţânată eşti, făcu James. Iar eu care îi spuneam Bellei cât de bună eşti şi ce frumos te porţi tot timpul cu mine şi cu surorile noastre.

– N-are nimic de-a face cu bunătatea. Ci cu a-i trata corect pe oameni. În indignarea ei, Cat nu băgă de seamă că John se îndrepta încet spre librărie. Nu e tot timpul uşor, dar încerc să fac ceea ce trebuie.

Bella se îmbufnă.

– Nu e mare lucru când consideri că ceea ce trebuie coincide cu ceea ce vrei.

Cat simţi un junghi în inimă din cauza nedreptăţii acestei afirmaţii, şi continuară să se certe, până când John apăru între ei, frecându-şi mâinile cu satisfacţie.

– Ne-am înţeles atunci. Mâine plecăm la Glasgow, cu conştiinţa împăcată. M-am dus la Ellie şi i-am prezentat scuzele.

– Ce-ai făcut?

– I-am spus că tu m-ai trimis, fiindcă tocmai ţi-ai amintit că acceptaseşi deja să vii cu noi mâine la Linlithgow şi că va trebui să amânaţi plimbarea pentru următoarea zi. Ea a zis că e în regulă din partea ei. Deci ne-am aranjat.

Tristeţea Bellei pieri pe dată, iar James păru uşurat.

– Eşti atât de deştept, Johnny. Iar acum, iubita mea, totul o să iasă perfect. Nu mai ai nici o obligaţie, iar noi o să avem parte de o zi pe cinste.

– Ba nu, n-o să se întâmple asta, spuse Cat. Cum îndrăzneşti, Johnny? Cine te-a făcut secretara mea personală? N-ai nici un drept să-mi minţi prietena în halul ăsta! Mă duc după Ellie chiar acum.

Însă Bella o apucă de braţ.

– Nu fi prostuţă, Cat!

Iar James îi blocă enervat calea.

– De ce eşti aşa dificilă? Johnny a aranjat totul, ai putea să fii măcar puţin recunoscătoare.

– Recunoscătoare? M-a făcut completamente – completamente – de *rahat!*

James făcu un pas în spate de uimire. Nu o auzise până acum pe Cat să vorbească aşa în public. Poate că părea rebelă şi băieţoasă la suprafaţă, însă îi purta tatălui lor prea mult respect ca să-l facă de ruşine cu un limbaj nepotrivit, pe care alţii l-ar putea auzi şi judeca.

– Nimeni nu o să creadă asta, spuse el, nesigur.

– Ba da, ea. Mă duc s-o găsesc pe Ellie şi să-i spun adevărul.

– Nu are nici un rost. A plecat acasă, adăugă şi John cu fermitate.

– Atunci mă duc după ea. Încotro o fi plecat, mă duc după ea. Văd că mă obosesc degeaba să vorbesc cu voi. Şi ce fel de om eşti tu? Crezi că pot fi convinsă mai uşor dacă mă păcăleşti?

Rostind aceste cuvinte, se smulse din strânsoarea Bellei şi trecu vijelios pe lângă ceilalţi. John dădu să meargă după ea, însă James îl prinse de braţ.

– Las-o să plece! Nu poţi să vorbeşti cu ea când e aşa, spuse el.

– E încăpăţânată ca...

Însă John nu izbuti să găsească o comparaţie potrivită pentru mulţimea venită la Festivalul Cărţii, care deja se zgâia la ei.

Între timp, Cat îşi croia drum printre puzderia de trupuri ce hoinăreau prin soare. Când ajunse în sfârşit la stradă, nu văzu nici urmă de Ellie. Fugi până la colţ şi se opri ca să respire, neştiind dacă să meargă înainte, în josul dealului, şi să facă la stânga sau să o taie drept de-a lungul pieţei şi să intre pe Glenfinlas Street. N-avea nici cea mai mică idee care rută fusese aleasă de prietena ei, însă bănui că aceea din urmă, de vreme ce era mai liniştită şi mai umbroasă. Îşi luă călcâiele la spinare în ciuda

dogorelii, hotărâtă s-o prindă din urmă pe Ellie înainte ca aceasta să ajungă acasă.

Însă Ellie trebuie să fi mers tare iute, căci Cat o văzu abia după ce dădu colțul pe strada ce ducea la Ainslie Place. Ajunsese aproape de intrarea în casă. Pornind cu o viteză de care nici nu se știa în stare, Cat sprintă de-a lungul străzii, sări treptele din față și, înainte să chibzuiască măcar o clipă, se strecură înăuntru pe lângă Calman tocmai când acesta închidea ușa.

– Scuze, îngăimă ea, îndreptându-se către ușa deschisă din stânga, care bănuia că avea să o ducă în salon. Ellie se răsuci pe călcâie și o privi consternată, în vreme ce tatăl și fratele ei ridicară surprinși privirea de la jocul de șah pe care îl jucau lângă fereastră. Cu răsuflarea tăiată și cu nervii încă și mai zdruncinați, Cat schiță o grimasă stângace pe care numai cineva care o iubea ar fi putut să o numească un zâmbet.

– M-am grăbit să te prind din urmă... să lămuresc prostia, greșeala. Nu i-am promis niciodată lui Johnny Thorpe așa ceva. De cum a adus vorba, am refuzat, am zis că am aranjat ceva cu tine – scuze, nu i-am dat ocazia lui Calman să...

– Bună, Cat, spuse Henry, ridicându-se. Ce bine îmi pare să te văd.

– Bună, Henry. Am vrut s-o prind din urmă pe Ellie pentru că idiotul îngâmfat de Johnny Thorpe s-a găsit el să-i servească o droaie de minciuni sfruntate. Așa a făcut, nu, Ellie?

Ellie nu părea să știe ce să răspundă.

– Mi-a spus că ai făcut o greșeală în ceea ce privește ziua de mâine. Că le-ai promis că-ți vei petrece ziua de mâine cu el, Jamie și Bella și că nu vei mai putea să urci cu mine și cu Henry pe deal.

– Cat făcu un gest impacientat din mâini.

– Știam eu! Sincer, Ellie, este o abureală totală. O minciună. N-am făcut asemenea planuri. El vrea să mă duc cu ei în plimbarea asta stupidă ca să se poată da mare cu mașina lui șmecheră, din nou. Sunt hotărâtă

să merg mâine cu tine şi cu Henry, nu la Glasgow sau la Linlithgow cu idiotul ăla.

- Ei bine, asta e destul de evident, spuse Henry.

- Îmi pare rău, se pare că las o urmă de confuzie pe oriunde trec, spuse Cat.

Generalul Tilney se ridică şi se apropie de ei.

- Aşa se întâmplă când eşti o tânără atât de atrăgătoare, spuse el. Replica asta, venind de la oricine altcineva, ar fi părut deplasată sau necuviincioasă. Însă, rostită pe tonul sec al generalului, era cu neputinţă să te facă să te simţi jignită. Eleanor, nu mă prezinţi prietenei tale?

Ellie îşi lăsă capul într-o parte.

- Tată, aceasta e Catherine Morland, din Dorset, care a venit în Edinburgh pentru festival împreună cu prietenii ei, soţii Allen.

Era ciudat de formală, însă la fel părea să fie şi atmosfera din casă, căci generalul întâmpină prezentarea cu o plecăciune scurtă.

- O plăcere, spuse el. Îi aruncă lui Ellie o privire tăioasă. Dar nu aţi venit împreună. De ce nu a condus-o Calman înăuntru pe domnişoara Morland? La ce s-o fi gândind? Noi nu obişnuim să dăm buzna aşa prin camere în această casă.

- Greşeala mea, spuse Cat, ducându-şi o mână la piept. Am fost incredibil de nepoliticoasă. Am trecut în fugă drept pe lângă el. Bietul om nu a avut nici o şansă. Şi, vă rog, generale, spuneţi-mi Cat. Aşa face toată lumea.

El zâmbi.

- Vino şi stai cu noi! Calman o să ne aducă ceai şi prăjiturele, e ora potrivită. Făcu un semn din cap către Ellie, care se repezi afară din cameră, iar pe Cat o pofti să se aşeze pe canapeaua de lângă uriaşul şemineu de marmură. Acum, că-l vedea aşa de aproape, putea să observe că trăsăturile lui aduceau foarte mult cu ale fiului. Numai pielea îi era împânzită de riduri fine, ca şi cum şi-ar fi petrecut ani buni afară, pe toate felurile de vreme. Dar pentru că părul îi era de un castaniu-deschis, care ascunde firele argintii, arată încă incredibil

de tânăr. „Ca un vampir de două sute de ani", îi şopti la ureche lui Cat îngeraşul năstrușnic de pe umăr. Însă acelaşi îngeraş băgă de seamă că deasupra elaboratului şemineu se întrezărea o urmă vagă, ca şi cum oglinda imensă pe care te-ai fi aşteptat s-o găseşti acolo fusese îndepărtată temporar.

Ceaiul de după-amiază fu adus în scurt timp, iar Cat rămase impresionată de abundenţa ofertei până la punctul în care nici nu mai observă că tovarăşii ei abia dacă gustaseră câte ceva. În schimb, conversau cu toţii cu o asemenea lejeritate, încât ai fi zis că se cunosc de ani întregi. Generalul rămase la fel de formal şi oarecum rezervat, însă nu se dădea în lături să contribuie la discuţie atunci când intervenţia era una pertinentă. În cele din urmă, se ridică şi se scuză că era nevoit să plece.

– Trebuie să dau nişte telefoane, spuse el. Dar am fi foarte bucuroşi dacă ai rămâne la cină.

Cat era consternată şi surprinsă.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea. Dar ştiu că doamna Allen are bilete la un concert în seara asta, şi nu vreau să o las baltă. Se ridică. De fapt, cred că ar trebui să mă duc acasă. A fost o după-amiază încântătoare. Vă mulţumesc.

– Ne vedem mâine-dimineaţă pe la nouă, îi aminti Henry.

– Te conduc până la uşă, îi spuse generalul. O luă de braţ pe când ieşeau din salon. Ai pasul uşor ca al unei dansatoare înnăscute, îi spuse el pe când deschidea uşa din faţă. Mi-am dat seama de asta de când te-am văzut dansând cu Henry.

Era cireaşa de pe tort: să fie complimentată de un bărbat atât de eminent precum generalul. Cat porni fericită pe Queen Street, observându-şi uşurinţa din mers de care până atunci nu fusese conştientă. Ce mai după-amiază, plină de suişuri şi coborâşuri. Ura faptul că îi supărase pe James şi pe Bella, însă fusese hotărâtă să procedeze cum era corect. Şi asta era decizia corectă, în ciuda sugestiei zeflemitoare a Bellei cum că nu încerca decât să-şi justifice ceea ce avea de gând oricum să facă. Dacă era cineva egoist, se gândi Cat, Bella era aceea. Îşi

verifică telefonul şi descoperi, cum era de aşteptat, vreo jumătate de duzină de mesaje de la Bella, care încerca s-o convingă să se răzgândească, plus vreo două în care se plângea de intransigenţa ei.

Când se întoarse, îi găsi pe soţii Allen stând amândoi la fereastră şi sorbind vin alb şi îi amuză la cină cu păţaniile ei.

– Din câte văd eu, cred că ai făcut alegerea corectă, spuse domnul Allen. Să baţi drumurile în decapotabile ţipătoare pare să transmită mesajul greşit despre genul de fată care eşti, Cat.

– Ai dreptate, spuse şi Susie. Nu cred că tatăl tău ar fi fost de acord. Mult mai potrivit este să mergi la o plimbare liniştită cu fraţii Tilney. Sunt dintr-o familie atât de bună, din toate punctele de vedere. Tocmai genul de tineri în compania cărora le-ar plăcea părinţilor tăi să te ştie, Cat.

În general, afirmaţia ar fi fost tocmai opusul unei recomandări în cazul unui adolescent. Însă Cat era atât de absorbită în admiraţia ei pentru familia Tilney, încât nici posibila aprobare din partea părinţilor ei nu ar fi putut-o deturna.

capitolul 14

În dimineaţa următoare, Cat fierbea de nelinişte. Vremea era frumoasă; un strat subţire de nori ţinea soarele la distanţă, făcând să fie o zi perfectă pentru urcatul pe deal. Dar asta o făcea perfectă şi pentru o plimbare cu maşina până la Glasgow cu capota lăsată. De vreme ce Bella nu renunţase s-o bombardeze cu mesaje chiar şi după miezul nopţii, Cat nu era câtuşi de puţin convinsă că n-avea să se trezească astăzi cu ei la uşă pentru o ultimă încercare de a o ţine departe de fraţii Tilney.

Însă ceasul bătu ora nouă, iar statul de veghe la fereastră o răsplăti pe Cat cu apariţia unui Mercedes din care coborî Ellie. Cat îşi luă rucsacul şi goni în josul

scărilor, întâlnind-o pe Ellie la jumătatea drumului. Se îmbrățișară și umplură casa scării cu exclamații vesele și tinerești.

Henry era la volanul Mercedesului, și, deși Cat se temu pentru o clipă că avea să îndure o altă demonstrație de condus bărbătesc extrem, neliniștea ei se dovedi neîntemeiată. Henry conducea ca o persoană în deplinătatea facultăților mintale, așa că pasagerii săi puteau să schimbe remarci care să nu cuprindă și țipete de groază.

Parcarea din Queen's Drive era aproape goală, ceea ce era numai bine pentru plimbarea lor.

– Urăsc aglomerația când plec să mă plimb, spuse Ellie. Sfidează însăși rațiunea de a ieși din oraș, dacă potecile dealului sunt la fel de ticsite ca Princes Street.

– Dacă nu-ți place aglomerația, ar trebui să eviți să te duci în Dorset în vacanțele școlare, spuse Cat cu patos. Încă de când au botezat-o Jurassic Coast, e asaltată de băieței care scotocesc după fosile de dinozaur. În timp ce restul membrilor familiei lor umplu plajele cu toate catrafusele de vacanță specifice celor din clasa mijlocie. Paravânturi și grătare portabile. Afurisitele de bile pentru crichetul pe plajă. Nici nu ai loc să treci printre scaunele pliante, plăcile de surf și costumele de baie care sunt puse la uscat.

– Faci ca totul să pară încântător, o tachină Henry pe când porniră să urce pe poteca principală ce înainta printre doi bolovani.

– Chiar este încântător. Dar nu când sosesc hoardele de turiști. Veniți și voi în vizită, să vă convingeți cu ochii voștri. Coasta este într-adevăr spectaculoasă.

– Dar Piddle Valley cum e? chicoti Ellie. Râul Piddle este un șuvoi puternic sau mai degrabă o prelingere amărâtă?

– Ha, ha, ha! făcu sarcastic Cat. Este un râu micuț și neînsemnat, dar peisajul este exact ca pe cutiile cu bomboane de ciocolată englezești.

– Va trebui să venim și să vedem cu ochii noștri, spuse Henry.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă, păstrându-și energia pentru urcușul abrupt, care îi duse în vârful dealului Salisbury Crags, cu vederea lui panoramică asupra orașului, dincolo de care se zăreau marea Fifth of Forth și dealurile din Fife. Se opriră să-și tragă răsuflarea, iar Henry se folosi de prilej ca să-i spună lui Cat ceva despre istoria de trei sute cincizeci de milioane de ani a acelui peisaj vulcanic.

- Este uimitor ceva atât de sălbatic și totuși atât de aproape de centrul orașului. Când mă întorc cu spatele la oraș și mă uit în sus, la vârf, mă simt de parcă aș fi în inima Ținuturilor Înalte, spuse Cat.

- Ador să fiu aici sus, spuse și Ellie. De fiecare dată când suntem în Edinburgh, încerc să mă furișez și să urc dealul, chiar dacă nu am timp să ajung mai departe de atât.

- Am citit cărțile din seria Harpiile din Hebride și, cumva, peisajul ăsta face cărțile să pară mai autentice, spuse Cat. Îi aruncă o privire piezișă lui Henry: Presupun că nu citești cărți de genul ăsta, nu-i așa?

- De ce ai crede una ca asta?

- Pentru că nu sunt suficient de bune pentru cineva ca tine?

- Urăsc snobismul literar, Cat. Oricine care nu se poate bucura de o poveste bine scrisă este vai de capul lui. Am citit toate cărțile lui Morag Fraser - Ellie mi le-a dat acum vreo doi ani. Chiar te țin în priză și sunt cu adevărat înfricoșătoare. Cunosc niște tipi care ar spune că sunt niște cărți siropoase, pentru fete, dar asta doar pentru că nu au pus niciodată mâna pe una ca s-o citească.

- Nu minte, Cat, spuse Ellie. Când a ajuns prin poștă și ultimul volum, eu eram în oraș cu prietenii, iar el a deschis coletul. Când m-am întors pe seară, l-am găsit ghemuit în fotoliu, prins cu totul în poveste. A trebuit să aștept s-o termine ca să pot să citesc și eu cartea comandată.

- Sunt un hoț nerușinat, recunoscu Henry. Dar nu credeam că Ellie avea să se întoarcă atât de repede.

Am crezut că puteam s-o termin până dimineaţă, apoi s-o împachetez la loc, iar ea nici nu şi-ar fi dat seama. Deci acum ai o părere mai bună despre gusturile mele în materie de cărţi?

Cat râse plină de încântare.

- N-o să-mi mai fie niciodată ruşine că citesc Harpiile. Fratele meu urăşte tot ce este ficţiune, aşa că am presupus că aşa fac toţi băieţii.

- Cred că este adevărat când se zice că femeile citesc mai multe romane decât bărbaţii. Cu siguranţă cumpără mai multe ori împrumută de la biblioteci. Dar poate pentru că fraţii, iubiţii sau soţii lor nu pot fi deranjaţi să le ia pentru ele. La fel şi cu mâncarea, continuă Ellie. Încep să se plângă de cum rămâne goală cămara şi nu au cina gata pe masă, dar nu vor să vină la supermarket cu noi. Se aşteaptă pur şi simplu ca mâncarea să apară din senin. Poate că la fel se întâmplă şi în cazul romanelor.

- Voi, fetelor, aveţi aşa o părere proastă despre noi, bărbaţii, încât mă mir că mai vreţi să ieşiţi cu noi, spuse Henry, pornind în susul povârnişului.

- Ei bine, mi se pare foarte tare că-ţi plac cărţile din seria asta, spuse Cat, alăturându-i-se.

- Tare? mormăi Henry. Ce vrea să însemne asta? Drăguţ? La modă?

- Henry, încetează! Cat nu e sora ta, ca să fii atât de sarcastic cu ea, se plânse Ellie. Aşa-i place să mai facă pe pedantul, mereu mă judecă în privinţa limbajului. Tata spune că are o scuză, că e dintr-o generaţie diferită, dar Henry nu-i decât un membru cu normă întreagă în brigada ciudaţilor.

- Ce e în neregulă cu „tare"? Nu contează cel mai mult ca oamenii să te înţeleagă? Şi toată lumea înţelege sensul lui „tare", pledă Cat.

- Foarte adevărat. Aceasta este o zi tare, iar noi am plecat într-o plimbare foarte tare, iar voi două sunteţi nişte fete foarte tari. Omule, e un cuvânt atât de tare. Lucru sigur, munceşte din greu să-şi câştige existenţa. Cândva, tare obişnuia să denote consistenţa unui obiect. Dar acum a făcut ca jumătate din limbajul descriptiv

să devină redundant. Nimeni nu se mai gândește de două ori înainte să deschidă gura. Totul e „tare", spuse el, folosindu-și degetele ca să mimeze niște ghilimele în aer.

Cat râse.

- Chestia cu ghilimelele în aer, Henry, nu este deloc tare.

- Da, Henry, nu ești deloc tare. În timp ce noi suntem întruchiparea a ceea ce înseamnă tare. Deci, Cat, ce-ți mai place să citești, în afară de cărțile lui Morgan Fraser?

- Îmi plac romanele care mă poartă în lumea lor. Când eram mică, adoram seriile *Harry Potter* și *Cronicile din Narnia*. Dar acum citesc de toate. Ultima carte pe care am citit-o înainte să plec a fost *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde*. Iar în mașină, în drum spre voi, am ascultat *Dracula*.

- Versiunea originală? Uau, n-am reușit niciodată s-o duc până la capăt.

- E grozavă. Oamenii strâmbă din nas când aud despre vampiri, dar eu cred că sunt incredibili. Sunt curajoși și hotărâți. Pot fi adevărați eroi, pentru că mereu sunt depășiți numeric. Și sunt atât de pasionali, adăugă Cat cu entuziasm.

- O, da, știu. Trăiesc la limită. Și n-ai cum să nu te îndrăgostești de ei.

- Mmm, făcu Cat visătoare. Ador toate astea. Totuși, cu un singur gen de carte nu mă pot împăca nicicum: sobrele cărți de istorie. Cred că istoria ar putea fi mult mai interesantă dacă ar fi atât despre cele nevăzute, cât și despre cele văzute.

Mergând în spatele lor, Henry scutură din cap amuzat.

- Aș vrea să știu ce vrei să spui prin asta, zise el cu un oftat. Istoria ne învață cine suntem.

Cat se întoarse cu fața la el, continuând să meargă cu spatele.

– Atunci, de ce trebuie să fie atât de plictisitoare? Câteodată am impresia că istoricii se apucă să scrie cărți cu intenția precisă de a tortura copiii.

– Și nu asta e menirea copiilor? Să fie torturați de cei mai în vârstă și mai buni ca ei? Cum altfel să ne mai distrăm și noi? făcu Henry. Dar, Cat, serios acum, doar nu crezi că asta fac istoricii, nu? Trebuie să recunoști că sunt acolo ca să ne învețe. Sau crezi poate că învățatul și tortura sunt unul și același lucru?

– S-a pornit, bombăni Ellie.

De-acum, se apropiau de ultimul urcuș abrupt care ducea spre vârf.

– Cunosc expresia de pe fața mamei când încerca să ne bage cu forța informații în capetele noastre seci. Și am fost subiectul acestei încercări prea multă vreme încât să-mi dau seama că tortura și învățatul pot fi sinonime.

– Dar, dacă nu ai fi avut parte de acea tortură, nu ai fi învățat să citești. Gândește-te de câtă plăcere te-ai bucurat în toți acești ani ca urmare a acelei scurte torturi. Gândește-te: dacă nu ai fi fost forțată să înduri acele lungi ore de chin, Morag Fraser s-ar fi chinuit în zadar. Își întinse brațele ca și cum nu mai era posibil nici un comentariu contradictoriu. Ghem, set și meci.

– Ți-am spus eu, odată ce se pornește, n-ai cum să-l mai oprești. Ar putea să te convingă și că negrul e alb, spuse Ellie.

– Tocmai de-asta sunt un avocat atât de bun.

Din nou, rămaseră tăcuți, în vreme ce își continuau urcușul. În cele din urmă, cu răsuflarea tăiată și scăldați în sudoare, ajunseră în vârf și se opriră în loc cu mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete suflul și să admire priveliștea magnifică. Atunci, Henry se ridică și făcu un cadru cu palmele.

– Asta ar face o secvență de deschidere numai bună pentru un film. Pornești de aici, mărești treptat imaginea, te apropii din ce în ce mai mult de o zonă din oraș, apoi de o clădire, apoi de o fereastră, apoi de o singură cameră.

Ellie i se alătură în ceea ce părea a fi un joc pe care obişnuiau să-l joace.

– Iar în cameră... un vampir.

Henry scoase un oftat.

– Cu tine, mereu e vorba despre vampiri. Ce-ai zice de un zombi, de dragul variaţiei?

– Sau de un ucigaş care-şi plănuieşte următoarea crimă, spuse Cat, disperată să contribuie la rându-i.

– Poate. Dar uitaţi-vă la încadrarea asta! Dacă ai monta camera chiar aici şi ai coborî imaginea de-a lungul acoperişurilor, ar putea ieşi ceva cu adevărat dramatic.

– Iar acum ai aflat secretul ascuns al lui Henry, spuse Ellie. Îşi doreşte să fie regizor de film, nu un plicticos de avocat. Dar tata nici nu vrea să audă.

– Trebuie să faci tot ce-ţi spune tatăl tău? întrebă Cat. Tata nu se impune mai niciodată, pentru că ştie că, în general, nici măcar nu-l ascultăm.

Henry îşi încleştă maxilarul.

– Tata este de părere că cine locuieşte sub acoperişul lui trebuie să joace după regulile făcute de el. Am vrut să merg la Facultatea de Regie, dar a refuzat din capul locului să mă susţină. Aşa că am intrat la Drept. Totuşi, nu am renunţat la visurile mele. Încă am planuri.

Era limpede că nu-şi dorea să mai vorbească despre asta, iar Cat se aşeză pe un bolovan şi îşi scoase un pachet de biscuiţi din rucsac. Îi servi şi pe ei, încercând să găsească un nou subiect de conversaţie.

– Am auzit că în Londra se pune la cale ceva cu adevărat şocant.

Ellie păru mirată.

– Ce anume?

– Nu sunt sigură. Ştiu doar că o să fie mai şocant şi mai înfricoşător decât tot ce am văzut noi până acum.

Ellie făcu ochii mari şi îl prinse de braţ pe fratele ei.

– Vai, Doamne! De unde ai auzit asta?

– Am primit un mesaj de la un cunoscut. Era link-ul unui videoclip. Părea filmat cu o cameră portabilă într-o pivniţă. Tipul vorbea despre crimă, răpire de copii şi monştri invadând străzile.

Ellie scânci.

– În Londra? Dumnezeule, cum de poţi fi atât de calmă? A apărut la ştiri? Poliţia face ceva în privinţa asta?

Henry se forţă să nu zâmbească.

– Nici cât negru sub unghie. Trebuie să se petreacă mai întâi crima şi răpirea, altfel ce dovezi ar avea poliţia că s-au întâmplat?

Cat îşi dădu atunci seama că Ellie nu înţelesese despre ce vorbea.

– Ellie, nu...

– Cat nu vorbeşte despre ceva real, nu?

– Nu, este un serial TV. Au făcut clipurile astea virale de promovare, care arată ca şi cum ar fi reportaje din subterane, dar nu sunt decât trailere pentru o nouă serie de pe Channel 4.

Văzând nedumerirea surorii lui, Henry râse, dar nu fără blândeţe.

– Scumpa de tine, El! Ai aşa o imaginaţie, încât ai putea să scrii tu însăţi chestii din astea. Un singur cuvânt de la tine, Cat, şi ea deja îşi imagina o gloată de mii de oameni năvălind în Hyde Park, Banca Angliei atacată, Trezoreria bombardată, străzile Londrei pline de sânge şi toate astea în timp ce zombii mărşăluiau înspre Parlament. Dar nu te teme, dragă soră, o să pornim cu tancul nostru Whitehall Road, ca să-i salvăm pe prim-ministru şi cabinetul lui.

Ellie îi trase un pumn în braţ, iar Henry mimă că-l doare, sărind în lături.

– Nu e chiar nătângă, Cat. Serios. Şi chiar am o părere foarte bună despre inteligenţa femeilor. Cred că înţelegeţi mult mai bine comportamentul uman decât bărbaţii şi că aplicaţi această înţelegere în cele mai subtile moduri. Suntem ca lutul în mâinile voastre.

– Vezi? făcu Ellie. Nici un compliment nu poate face fără să glumească.

– Să glumesc? *Moi?* Niciodată.

– O, mai taci, Henry. Mi-o doresc pe Cat ca prietenă, aşa că n-o speria. Dacă te mai prosteşti, te împing de pe Salisbury Crags de te rostogoleşti până jos.

El scoase limba la ea.

– Iar eu o să-mi iau zborul cu aripile mele de vampir şi o să te aştept acolo.

Inima lui Cat tresări. Atitudinea lui Henry era atât de poznaşă, încât se chinuise întreaga dimineaţă să-şi dea seama dacă vorbea sau nu serios. Şi iată-l acum vorbind despre vampiri. Oare doar glumea sau nu era decât o bravadă înşelătoare menită să abată suspiciunile de la adevărata sa natură? Cu cât petrecea mai mult timp cu fraţii Tilney, cu atât mai bine se simţea. Să aibă asta legătură cu propriile sentimente sau cu purtarea lor? Şi, dacă avea legătură cu purtarea lor, comportamentul lor era în mod deliberat neliniştitor?

Din dorinţa de a schimba subiectul, Cat se legă de fratele despre care pomenise Henry mai înainte.

– Vorbiţi-mi despre viteazul căpitan Tilney, le ceru ea.

Ellie şi Henry schimbară o privire.

– E cu vreo şase ani mai mare decât mine, răspunse Henry. A fost trimis la internat înainte ca eu să mi-l mai amintesc măcar. Am mers şi la şcoli diferite, aşa că nu am fost niciodată prea apropiaţi. De fapt, nu avem prea multe în comun.

– Tata zice că este un bun soldat, potrivit celor spuse de ofiţerii în subordinea cărora se află. A fost de două ori detaşat în Afganistan, iar acum tocmai s-a întors în permisie. Nu îl vedem prea des pe la Northanger, adăugă Ellie. Cred că ne găseşte puţin cam plictisitori, bănuiesc.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Henry o întrebă pe Cat ce filme mai văzuse în ultima vreme. Era un subiect mult mai confortabil pentru toată lumea, aşa că turuiră pe tot drumul până la vulcanul stins, vorbind cu însufleţire despre filmele şi serialele TV pe care le adorau ori le urau. Din fericire, se părea că fraţii Tilney şi Cat aveau aceleaşi gusturi, lucru care îi întări şi mai mult convingerea că exista deja o legătură specială între ei.

Plăcerea acelei excursii fu sporită de faptul că, în loc s-o lase în Queen Street, Henry lăsă maşina în garaj

şi se întoarseră toţi trei la apartamentul soţilor Allen, unde Susie se agita de colo-colo, servindu-i cu sushi, brânzeturi şi chutney de fructe, pe care îl cumpărase de dimineaţă de la cel mai bun magazin cu delicatese peste care dăduse în Rose Street. Plimbarea le făcuse poftă de mâncare, astfel că se năpustiră asupra mesei îmbelşugate de parcă n-ar fi pus nimic în gură de zile întregi.

– Ne răsfeţi cum nu se poate, Susie, spuse Henry. Cred că eşti invidioasă că am făcut aşa o figură frumoasă pe ringul de dans şi vrei să ne mai îngreunezi. Ori asta, ori eşti canibală în secret, iar acum încerci să ne îngraşi pentru tocană.

– Scuză-l pe fratele meu, Susie, spuse Ellie istovită. Nu poate fi deloc serios.

Susie, care rămăsese uimită la auzul cuvintelor lui Henry, zâmbi nesigură.

– Sunt convinsă că nu are intenţii rele.

– Nu paria pe asta, bombăni Ellie către Cat. Apoi spuse din nou cu voce tare: Susie, ne întrebam dacă ai putea să te lipseşti de Cat mâine-seară. Ne-ar plăcea să vină la noi la cină.

Erau nişte veşti grozave pentru Cat, care trecu printr-un moment de delicioasă aşteptare înainte ca Susie să răspundă că nu era nici o problemă, fiindcă ştia pe cineva care ar fi fost foarte bucuros să vină în locul lui Cat la seara franţuzească de cântece folk tradiţionale. Prin urmare, chiar dacă fraţii Tilney plecară imediat după prânz, Cat nu se simţi foarte dezamăgită, de vreme ce aveau să se revadă cât de curând.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, avu şi mai multe motive să creadă că norocul i se schimbase. Stătea la coadă cu Susie ca să intre la un spectacol la teatrul de comedie Stand, când se întâlniră cu Jess Thorpe şi cu două prietene de-ale ei.

– Hei, Cat, spuse Jess. Ce faci?

– Hei, Jess. Până la urmă, Bella şi Johnny s-au mai dus la Glasgow?

Jess își dădu ochii peste cap în ceea ce părea a fi gestul pe care familia Thorpe îl folosea pentru absolut orice.

– Au plecat foarte devreme, cam pe la opt. Au trezit toată casa. Fratele tău cu Bella și Johnny, care a luat-o pe Claire. Cât de jalnic este... să fii nevoit să-ți iei sora la plimbare?

– Da, dar e bine pentru Bella să aibă o tovarășă de drum.

– Crezi? Când Jamie e prin preajmă, Bella zici că e surdă și oarbă la tot ce se petrece cu noi, ceilalți. Dar Claire a vrut să meargă. Pentru un castel bântuit sau ceva de genul ăsta.

– Ție nu ți-ar fi plăcut?

Jess se prefăcu a-și băga două degete pe gât.

– Nu, mulțumesc. Cum le-am spus și lui Em și lui Soph, aici de față, mai degrabă mi-aș băga ace în ochi decât să-mi petrec ziua într-un castel plicticos, în ruine.

Din fericire, Cat fu scutită de restul conversației, pentru că ușa se deschise, permițându-le accesul înăuntru. Dar era bucuroasă că își continuaseră planul cu Glasgow. Spera sincer să nu se fi întâmplat nimic cu mașina lui James și că se distraseră la fel de bine pe cât o făcuse și ea. Astfel, poate că James și Bella aveau să-i ierte absența până la întoarcere.

O fată poate tot timpul să spere.

capitolul 15

Cat se trezi cu un mesaj de la Bella care părea să sugereze că speranțele ei fuseseră întemeiate.

Scz că ne-am certat. Doar pt că țin așa mult la tine. Iartă-mă, OK? Te implor, vino la prânz la noi. Trebe să-ți vb, veşti mari. Pup

Cum nu răspunse în primele cinci minute, veni un al doilea mesaj:

Te rog, avem CORNURI CU CIOCOLATĂ, știu că vrei. Abia aștept să te văd. Pup

OK. Pe curând

Cat nu voia să fie neprietenoasă și nici nu voia să se poarte de parcă ar fi recunoscut în mod indirect că greșise. Își dorea să revină la relația de prietenie pe care ea și Bella o avuseseră la început. Astfel că era dispusă să accepte ramura de măslin pe care Bella i-o întindea. La urma urmelor, Cat își dădea seama că era posibil ca reacția ei să fi fost puțin cam prea dură. Chiar dacă avusese dreptate, își aminti în sinea ei.

Când Cat ajunse la apartamentul familiei Thorpe, nu era nici urmă de Bella. Jess și Claire erau în sufragerie, periindu-și una alteia părul lung ca o pereche de urangutani.

– E la duș, spuse Jess.

– Te-ai simțit bine ieri? o întrebă Cat pe Claire.

Aceasta făcu întocmai ce era de așteptat: își dădu ochii peste cap.

– Nu că nu te-ai fi prins deja. Am fost la nu știu ce mall, o pierdere totală de vreme, pentru că eu și Bella suntem complet falite. După care Johnny a insistat să mergem la un club ca să luăm prânzul, unde era plin de bărbați la costume și de fosile. N-aveai ce să mănânci care să nu fie măcar pe jumătate un animal mort. Adică, Dumnezeule, nu m-am mai plictisit în halul ăsta din generală. În drum spre casă, a început să plouă. Afurisita de capotă de la minunata mașină a lui Johnny era înțepenită, așa că m-am udat leoarcă. Este o minune că n-am făcut pneumonie. Fii fericită că ai scăpat de belea!

– Cum rămâne cu Linlithgow? Ți-a plăcut măcar castelul bântuit?

Claire se uită la ea ca și cum nu era în toate mințile.

– Castel bântuit? Despre ce vorbești?

– Când Bella a încercat să mă convingă să merg cu ei, mi-a promis că o să ne oprim pe drum și la Linlithgow Palace.

Claire ridică din umeri.

– Mie nu mi-a zis nimeni de nici un castel bântuit. Și, oricum, de ce aș vrea să văd un castel bântuit? Scârbos!

Înainte să aibă Cat șansa s-o lămurească în privința nebuniei cu fantomele, Bella năvăli în încăpere, cu un prosop înfășurat în jurul capului.

– Oh, Cat, ai venit! Își îmbrățișă prietena. Ai ghicit, nu-i așa? Un singur cuvânt din partea mea, și ți-ai dat seama de tot, așa-i, deșteaptă mică?

Cat nu avea habar ce voia să spună Bella.

– Serios, Bella, nu știu despre ce vorbești.

Bella îi dădu un ghiont prietenesc.

– E în regulă, poți să recunoști acum. Secretul meu este în siguranță cu tine, numai că acum nici nu mai e un secret.

Secretul ei fusese într-adevăr în siguranță cu Cat, care nici acum nu își dădea seama ce anume se presupunea că știa deja.

– Chiar nu...

– Am văzut cum ne priveai. Cu zâmbetul ăla atotștiutor al tău, Cat. Jur că ai știut înainte să știu eu însămi. Evident, ești atât de apropiată de fratele tău, încât știi și ce simte.

Introducerea în discuție a fratelui ei făcu puțină lumină în mintea lui Cat.

– Vrei să spui... tu și James? Sunteți împreună?

Bella scoase un hohot de râs.

– Nu te preface că nu știai. Sincer, e atât de frumos, încât trebuie să fie obișnuit ca femeile să se arunce la picioarele lui.

Cat era conștientă de numeroasele calități ale fratelui ei, însă niciodată nu-l considerase chipeș. În ochii ei, era amabil, dar nimic mai mult. Nu frumos, cum i se părea Henry Tilney.

– Dacă spui tu, făcu ea. Mi-e foarte greu să-mi închipui pe oricine îndrăgostit de fratele meu, ținând cont

că îl cunosc de când m-am născut şi că l-am văzut în atâtea situaţii care sunt total opuse romantismului.

Bella chicoti.

– Eşti atâââât de rea, Cat Morland. Pentru că Jamie este un dulce. Îmi doresc doar să simt că îl merit. Cât despre mama şi tatăl tău, ei ce-o să creadă? O să zică ceva de genul: „Nu e destul de bună pentru tine, Jamie."

În primul rând, se gândi Cat, nu i-ar fi spus Jamie nici în ruptul capului. Şi nici nu se aştepta ca ei să fie îndeajuns de nesăbuiţi încât să exprime altceva decât o părere bună în legătură cu prietena fiului lor.

– Nu ei decid cu cine vrea James să iasă.

Bella îşi duse o mână la gură.

– O, Doamne, făcu ea. Ai rămas cu un pas în urmă, scumpo. E mai mult decât iubitul meu, Cat, e logodnicul meu.

Mărturisirea o dădu pe Cat complet peste cap. Chestia cu iubit/iubită nu era mare lucru. Oamenii se combină şi se despart tot timpul. Dar logodna ducea lucrurile la un cu totul alt nivel. Era o treabă de proporţii monumentale, un angajament uriaş, un lucru pe care numai adulţii îl făceau. Cat era sigură că acesta avea să fie un moment pe care să-l ţină minte toată viaţa, momentul în care primul membru Morland din generaţia ei păşea cu adevărat în lumea adulţilor. O cuprinse pe Bella în braţe şi izbucni:

– O să fii cumnata mea!

– Ştiu! Iar tu o să-mi fii domnişoară de onoare. O să-mi fii mult mai dragă şi mai apropiată decât Jess şi Claire.

– Ce să zic, mulţumesc mult, bombăni Jess. Vino, Claire, ştim când nu suntem dorite.

Ieşiră degrabă din cameră, iar Bella spuse:

– Exact ce-ţi spuneam. Sunt doar nişte fetiţe prostuţe, nu ca mine sau ca tine. Îţi zic eu, Cat, cât de curând, o să simţi ca şi cum am făcut parte dintotdeauna din minunata voastră familie.

Nu era prima oară când Bella împingea lucrurile prea departe, făcând-o pe Cat să nu se simtă confortabil. Totuşi continuă:

– Tu şi Jamie sunteţi la fel. Din prima clipă în care te-am văzut, am ştiut că o să fim cele mai bune prietene. Aşa sunt eu – am instinct pentru aşa ceva. Îmi dau seama de la prima vedere. La fel mi s-a întâmplat şi cu Jamie. De cum a intrat pe uşă cu Johnny, mi-am pierdut capul. Am ştiut că el este alesul. Pot să-ţi spun chiar şi cu ce eram îmbrăcată. Cu blugii mei strâmţi şi negri de la Harvey Nicks şi cu bluza fucsia cu decolteu de la H&M. Adică, dacă aş fi ştiut că mă întâlneam cu dragostea vieţii mele, m-aş fi îmbrăcat şi eu mai elegant, dar, scumpul de el, m-a văzut pe mine aşa cum sunt, dincolo de hainele mele prăpădite. E atât de sensibil.

Acum, Cat înţelegea cu adevărat puterea dragostei. Nici măcar mama ei, care putea fi incredibil de oarbă la defectele copiilor ei, nu l-ar fi acuzat pe James de sensibilitate. Din fericire, Bella nu avea nevoie de încurajări din partea lui Cat ca să-şi continue drumul pe poteca amintirilor.

– Stăteam ca pe ace când a venit prima oară la noi acasă, pentru că Tiggy Andrews era prin preajmă, iar ea era ca scoasă din cutie. Cred că îl place pe Johnny. Dar arată atât de bine, încât eram convinsă că Jamie o să spună: „Uau, ea e aleasa" Oh, Doamne, aceea a fost prima noapte de nesomn pe care mi-a dat-o fratele tău. Făcu o pauză şi îi oferi un zâmbet pisicos. Dar nu şi ultima.

– Deci unde e James? întrebă Cat, disperată să abată discuţia de la un subiect care se temea că avea cât de repede să devină o sursă de stânjeneală.

– Face duş. S-a hotărât să meargă direct la Dorset să le dea personal de veste părinţilor voştri. Numai Dumnezeu ştie ce o să spună.

– O să fie în regulă. Nu se opun niciodată dragostei adevărate. O să fie încântaţi că James este fericit. Dar tu nu te duci cu el?

Bella scutură din cap.

– Mai bine să se obişnuiască mai întâi cu ideea. Adică, nu e ca şi cum aş putea contribui cu altceva în afară de prezenţa mea minunată. Jamie ar fi putut să aleagă orice fată ar fi vrut. El trebuie să-i convingă că eu sunt aleasa, ca să-l poată ierta pentru că a adus asemenea făptură modestă în familia voastră.

– Bella, ne judeci greşit. Părinţilor mei nu le-ar trece nicicând prin cap aşa ceva.

Bella o bătu uşor pe braţ pe prietena ei, apoi îi dărui un zâmbet compătimitor.

– Doar pentru că tu nu ai gândi niciodată aşa, nu înseamnă că ceilalţi nu ar face-o. Mi-aş dori ca situaţia să fie diferită. Dacă eu aş fi milionară şi aş conduce lumea, Cat, tot Jamie ar fi numărul unu pentru mine.

Cat se gândi că acesta era tocmai genul de lucru pe care prietena siropoasă i l-ar spune eroinei din romanele ei – ca Gabrielle Xenei. Şi, precum Xena, ea ar fi toleranţă de dragul prietenei ei.

– Nu-ţi face griji de ce o să zică mama şi tata. Cum să nu fie încântaţi de tine?

– Asta aşa e, răspunse Bella. Nu e ca şi cum aş fi una dintre scorpiile alea lacome şi pretenţioase. Serios, un venit modest m-ar face fericită, atâta vreme cât sunt cu Jamie. O căsuţă în Chelsea ne-ar fi de-ajuns. Sau fie şi un apartament, dacă ar avea vedere la Tamisa.

„Consilierea în materie de design interior trebuie că se plăteşte mai bine decât a pretins Bella, de vreme ce şi-a pus în gând să aibă o casă în Chelsea", se gândi Cat.

– Chelsea? Dar James este în Newcastle.

Bella făcu un gest expeditiv din mână.

– Asta e doar pentru o vreme. Peste şase luni, o să se poată muta la un birou din Londra, ştiu eu. Dar va trebui să luăm ceva suficient de mare ca să poţi veni şi tu în vizită, fiindcă altfel o să-mi fie prea dor de tine. Oh, dar asta e în zadar. Nu pot să-mi fac planuri dacă nu ştiu sigur ce o să spună părinţii tăi. Jamie zice că, dacă prinde trenul de dimineaţă, o să ajungă în Dorset diseară şi o să-mi trimită mesaj de cum are un răspuns.

I-am spus să nu mă sune, pentru că mergem la teatru diseară, şi n-aş putea rezista tentaţiei de a-i răspunde. Iar asta ar fi stânjenitor. Scoase un oftat din adâncul inimii, apoi se mai înveseli: Apoi o să ne putem duce să ne uităm după rochii de mireasă şi de domnişoară de onoare pentru tine. Şi presupun că va trebui să le iau şi pe Jess şi pe Claire, că altfel o să se smiorcăie până n-o să mai poată.

Chiar atunci, James intră în cameră, cu părul ciufulit şi ud şi cu un sac de voiaj în mână.

– Ai primit veştile, surioară?

O trase pe Bella lângă el cu braţul liber şi zâmbi larg.

Cat îi oferi un zâmbet radios, fără să-şi ascundă încântarea.

– Nu trebuie să-ţi spun cât sunt de bucuroasă. Transmite-le salutări mamei, tatei şi fetelor din partea mea.

– Aşa am să fac. James îi dădu drumul Bellei şi se uită la ceas. Trebuie să plec, altfel pierd trenul.

– Nu pot suporta, se plânse Bella. Nici nu suntem de mult timp împreună şi deja trebuie să ne despărţim.

James afişă o expresie chinuită.

– N-am ce face, trebuie să le spun personal mamei şi tatei, aşa e corect.

– Ştiu, ştiu, fericirea noastră depinde de ajutorul lor. Hai, du-te, Jamie, n-o mai lungi, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

El reuşi în cele din urmă să plece, lăsând-o pe Cat uşor încurcată cu privire la ajutorul pe care părinţii lor ar fi putut să-l dea acestei relaţii. Dar nu apucă să descifreze înţelesul cuvintelor Bellei, fiindcă nici nu ieşi James bine pe uşă, că Martha şi Johnny dădură buzna înăuntru, încărcaţi cu pungi de la Valvona & Crolla.

– Masa festivă, anunţă Martha, scoţând pe masă produse de patiserie şi brânzeturi, pâine şi salamuri, biscuiţi şi fructe.

Atrase de vreun al şaselea simţ pentru bunătăţi, Jess şi Claire îşi făcură din nou apariţia, năpustindu-se asupra mâncărurilor ca nişte lăcuste hămesite.

– Dragă Cat, începu Martha, ne bucurăm atât de mult că tu şi James faceţi de-acum parte din familia noastră. Am simţit că eşti una de-a noastră încă din prima zi când te-am întâlnit.

– Iar frate-tău este un prieten al naibii de bun, spuse John. E uimitor că Bella a reuşit să pună mâna pe o partidă atât de bună. Ne aşteaptă vremuri bune, Cat, acum că familia ta se uneşte cu a mea. Îi făcu insinuant cu ochiul, dar ea nu observă, căci atenţia îi era îndreptată în totalitate asupra unei ciabatta cu măsline şi asupra unei felii de brânză de Taleggio.

După ce îşi puseră burţile la cale, lui Cat îi fu imposibil să plece, pentru că Bella avea nevoie de cineva căruia să-i împărtăşească viitorul ei închipuit alături de Jamie. Avea să stârnească invidia tuturor pe Facebook, notificările de pe Twitter aveau să plesnească de invidie şi urma să aibă un inel de logodnă care să-i uimească pe toţi din North London. Cat încercă să se sustragă după vreo două ore, sugerând că poate fratele ei ar putea să-i povestească mai multe de pe vremea când el şi James erau la Oxford. John, care tocmai se întorsese în sufragerie după o absenţă de o oră, pufni.

– Nu cred că lui i-ar conveni asta, spuse. Şi nici Bellei, dacă mă gândesc mai bine.

– Răule, făcu Bella. Eşti gata de plecare?

Cat îşi ciuli urechile. Gata de plecare? Era oare posibil ca duşmanul ei nemărturisit să plece?

– Te întorci la Londra?

El oftă.

– Cineva trebuie să aducă bani în casă, Cat. Nu putem să hoinărim cu toţii săptămâni întregi prin Edinburgh ca Andy Allen.

– Stai aşa! Să-ţi aduc eşantioanele pentru perdelele Camillei Osborne, spuse Martha. Bella, vino şi ajută-mă să le aleg.

Lăsată singură cu John – situaţie care-i plăcea cel mai puţin de când venise la Edinburgh –, Cat se strădui să găsească ceva de spus. N-ar fi trebuit să-şi bată capul, pentru că John Thorpe ura golurile.

– Ei bine, ne luăm la revedere pentru moment, Cat. Dar nu pentru mult timp. Chestia cu căsătoria asta o să ne facă drumurile să ni se mai intersecteze. Ce crezi despre asta, ai? Despre Jamie şi Bella? Nu-i rău, aşa-i?

– Cred că e chiar destul de bine.

– Deci nu eşti una dintre feministele alea care cred că mariajul este unealta malefică şi abuzivă a patriarhatului? Mă bucur să aud asta. Şi o să fii domnişoara de onoare a Bellei, nu?

– Da, ea mi-a cerut-o.

El traversă încăperea până la fereastră şi privi în jos, la stradă.

– Iar eu o să fiu cavalerul lui Jamie, n-am nici o îndoială în privinţa asta. Îi aruncă o privire piezişă. Poate că o să sfârşim ca într-un vechi clişeu din filme, nu?

„Nu în viaţa asta", se gândi Cat.

– Cât o să-ţi ia drumul până la Londra?

– Majoritatea oamenilor fac cel puţin opt ore, dar eu o să scot şase sau chiar mai puţin.

– Sunt sigură că aşa ai să faci. Cat se ridică. Trebuie să plec acum, iau cina la familia Tilney şi trebuie să mă pregătesc.

– Nu poţi să mai aştepţi până plec? Adică... vreau să spun că-mi place să vorbesc cu tine şi n-am să te mai văd o vreme. Şi simt că va mai trece mult timp până când voi fi din nou în tovărăşia ta.

Părea să aştepte ceva, întocmai ca un căţeluş care aude zăngănitul zgărzii.

– Atunci nu sta atât de mult, spuse ea, încercând să pară cât mai expeditivă posibil.

El zâmbi.

– Ce drăguţ din partea ta! Dar aşa eşti tu, drăguţă. Uimitor de drăguţă. Nu cunosc pe nimeni mai drăguţă ca tine. De fapt, nu cunosc pe nimeni care să-ţi semene.

– Nu pot să cred ce puţină lume cunoşti, Johnny. Oricum, trebuie să plec acum.

Făcu un pas către uşă, însă el se grăbi să-i taie calea.

– Poate o să-ţi fac o vizită în Piddle Valley.

– Mama şi tata o să te primească foarte bine, spuse ea, la fel de calmă ca un râu primăvara.

– Sper că şi tu ai să faci la fel.

Ea ridică din umeri.

– Suntem o familie foarte ospitalieră.

El râse.

– Aveam eu presentimentul că aşa sunteţi. Nu cer mai mult de la viaţă decât să fiu în preajma familiei şi a prietenilor. Iar tu vei face parte din familie cât de curând. Mă bucur să aud că eşti de aceeaşi părere. Dar, pe de altă parte, am impresia că împărtăşim aceleaşi idei în multe privinţe.

– Aşa crezi? Nu sunt sigură că ştiu îndeajuns cât să-mi dau cu părerea.

– Bine spus. Sunt de acord cu tine în privinţa asta. De ce să-ţi încarci mintea cu chestii care nu te interesează? Aşa fac eu la muncă. Nu-mi irosesc niciodată timpul cu un lucru decât dacă îmi aduce ceva în schimb. Nu-ţi complica viaţa, corect? O fată drăguţă, o casă confortabilă şi un motor bun e tot ce-mi pot dori. Cui îi pasă dacă e bogată sau nu, atâta vreme cât mă face fericit?

– Ei bine, sunt de acord cu tine în privinţa asta. Tot ce contează este să ai îndeajuns cât să te descurci. Urăsc ideea că banii şi dragostea fac casă bună împreună. Cunosc oameni care nici nu ar ieşi cu cineva a cărui familie locuieşte într-o casă închiriată. Asta e dovadă de snobism de cea mai joasă speţă. Iar când vine vorba despre căsătoriile pentru bani, mi se par culmea prostiei. Ar trebui să te căsătoreşti din dragoste sau deloc. Ca Jamie şi Bella. Se uită din nou la ceas. O, Doamne, uite cât e ceasul! Chiar trebuie să plec, Johnny. Se dădu un pas în lături şi ajunse la uşă.

– Cum rămâne cu Piddle Valley? Când să vin?

– Vorbeşte cu Jamie, îi spuse ea peste umăr în timp ce încerca să scape, fără să-şi dea seama că el era atât de obtuz încât interpretase exact pe dos încercarea ei de a-l descuraja. Iar orice dorinţă a ei de a rememora acea conversaţie fu înăbuşită de remarcabila descoperire că soţii Allen nu fură câtuşi de puţin surprinşi de veste.

– Bănuiam eu că pun ceva la cale, spuse Susie. Puteam să-mi dau seama după felul cum se uitau unul la celălalt.

Domnul Allen chicoti.

– Puteam să-mi dau seama după faptul că prefera să se înghesuie în cămăruţa aia cu Johnny Thorpe decât să vină să stea aici la noi. Ei bine, Martha trebuie să fie tare uşurată că Bella s-a aranjat cu o partidă atât de bună.

– Şi pentru Cat trebuie să fie nemaipomenit să o aibă atât de aproape pe Bella. Cât de minunat pentru voi toţi să vă bucuraţi de aşa o familie nouă şi numeroasă, adăugă Susie.

Avea dreptate, se gândi Cat. Ar fi fost meschin din partea ei să creadă altceva doar din cauza lui Johnny Thorpe. Şi nu avea timp de pierdut cu meschinării.

capitolul 16

Speranţa este deseori duşmanul plăcerii: avem aşteptări atât de mari, încât dezamăgirea este inevitabilă. La fel i se întâmplă şi lui Cat când merse la cină la familia Tilney. Nu se putea pronunţa în nici o privinţă. Deşi toţi trei tăcură când Calman o conduse în sufragerie, generalul o primi călduros şi fu impecabil de politicos. Atât Ellie, cât şi Henry fură mai formali la primire decât s-ar fi aşteptat ea, iar familiaritatea care se instalase între ei în timpul plimbării părea să se fi evaporat.

Gândindu-se la acest lucru mai târziu, Cat nu-şi putu înfrâna senzaţia de dezamăgire. Venise hotărâtă să se simtă bine şi plecase simţindu-se nemulţumită. Se aşteptase ca relaţia dintre ea şi Ellie să se închege şi mai mult, însă nu se întâmplase aşa. Sperase ca intimitatea unei seri în familie să permită relaţiei dintre ea şi Henry să înflorească, însă el nu fusese niciodată mai tăcut şi mai retras în tovărăşia ei. În ciuda amabilităţilor constante şi a complimentelor generalului Tilney, în ciuda cinei delicioase pe care le-o servise Calman, în ciuda fascinaţiei

de a vedea stilul de trai al familiei Tilney, plecarea din casa lor fu resimțită ca o ușurare.

Nu pricepea nimic. Nu avea cum să fie vina generalului Tilney. Acesta fusese fermecător și amuzant, evitând cu desăvârșire să vorbească despre reușitele sale militare. Putea să-și dea seama de la cine moștenise Henry întâițișarea și manierele alese. Oricum, nu generalul stricase atmosfera din acea seară. Nu putea spera decât că lipsa de vioiciune din partea lui Ellie și a lui Henry era una dintre cauze. Și poate că și ea fusese copleșită de splendoarea decorurilor și de complexitatea meniului, care includea ceviche de somon și rață în sânge, atât de puțin gătită încât mai că s-ar fi așteptat să măcăne.

Era încă devreme când plecă de la Ainslie Palace, așa că-i dădu un mesaj Bellei ca s-o întrebe unde era și dacă primise vești de la James.

La bar Traverse, nimic, vino aici!

Prin urmare, Cat traversă în grabă West End până la barul cu pricina, unde o găsi pe Bella înghesuită într-un colț, cu un pahar de vin roșu în față.

– Nici un afurisit de cuvânt de la el, o întâmpină ea pe Cat. Trebuia să ajungă în Dorchester acum trei ore.

– Probabil așteaptă momentul potrivit, îi spuse Cat. Nu-l grăbi! Întreabă-mă cum a fost seara mea la familia Tilney.

Bella oftă.

– Nu-mi spune. Henry a fost chiar și mai minunat decât de obicei.

– Nu chiar. Cat îi expuse Bellei pe scurt dezamăgirile serii, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, gata să fie compătimită.

Din nefericire, fu dezamăgită pentru a doua oară în acea seară.

– Știam eu, răspunse Bella. Niște înfumurați. Au impresia că sunt speciali. Sincer, nici nu știu de ce le-ai permis să te trateze așa. Mereu mi s-a părut că Ellie e o snoabă fără pereche.

- N-am spus niciodată asta, Bella, protestă Cat.

- Nu-i lua apărarea, Cat. Nu când te-a tratat ca pe un străin în propria casă. Cât despre Henry, care s-a purtat de parcă ar fi fost topit după tine... Să nu-ţi adreseze un cuvânt toată seara?

- Poate că nu se simţea bine.

- Nu te mai amăgi, Cat. Are toane, n-o să-ţi dai niciodată seama cum urmează să reacţioneze. Nu este ca fraţii noştri. S-a jucat cu tine şi te-a dus de nas. Într-un minut se poartă de parcă soarele ţi-ar răsări din dos, în următorul se poartă de parcă nici n-ai exista. Eu nu pot să-mi bat joc de oameni în halul ăsta. Ar trebui să iei o decizie şi să rămâi la ea. Urăsc când oamenii nu sunt loiali. Henry ar trebui să ia nişte lecţii de la Johnny, care e complet loial celor la care ţine.

- Nu cred că intenţia lui este să mă joace pe degete, spuse Cat.

Dar, înainte să continue conversaţia, telefonul Bellei bipăi anunţând un nou mesaj.

- E de la Jamie, spuse ea piţigăiat. Închise ochii şi ţinu telefonul la o lungime de braţ. Nu pot să mă uit, spune-mi ce zice, Cat.

Cat mijì ochii la ecran.

- „Mama şi tata încântaţi la culme", citi ea. „Ne susţin 100%. Sun mâine." Vezi, ţi-am spus eu că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Bella scoase un chiot, întorcând înspre ea mai multe capete de la bar.

- Ce tareeeeee! O să fie perfect! O îmbrăţişă pe Cat atât de strâns, încât o durură coastele. Acum trebuie să ieşim şi să sărbătorim. E o petrecere la Roxburghe dată de un tip care lucrează pentru firma lui Johnny. Suntem invitate. Bella începu să-şi strângă eşarfa şi geanta. Dar, te avertizez, o să fiu o companie teribilă, pentru că inima mea este în Dorset. Cât despre dansat, va trebui să găseşti pe altcineva cu care să rupi ringul, fiindcă eu îmi păstrez toate dansurile pentru viitorul meu soţ. Scoase un suspin lung şi adânc, care o făcu să se cutremure toată. Cât de minunat sună asta! Viitorul meu soţ...

Oricum, ştii şi tu cum e. Când eşti atât de îndrăgostită ca mine, străluceşti, iar toţi tipii vor şi ei puţin din strălucirea aia. Însă eu nu-mi împart strălucirea cu nimeni în afară de Jamie.

Petrecerea se ţinea în două camere mari de la etaj. Într-una era barul, o tejghea oarecum goală cu un şir de mese şi scaune unde oamenii stăteau, discutau sau se relaxau. În cealaltă, un DJ stătea cocoşat deasupra echipamentului său, ritmurile muzicii bubuind. Ringul era pe jumătate gol, dar aceia care dansau se aruncau în vâltoarea mişcărilor cu tot avântul.

Bella ocupă o masă, iar Cat luă două Red Bulls; era târziu, şi amândouă aveau nevoie de imboldul cofeinei. Nici nu se aşeză bine, că trei tineri se împleticiră înăuntru. Cat clipi des, căci primul dintre cei trei semăna cu o versiune mai umflată a lui Henry Tilney. Totul la el era cumva mai mare: era mai înalt, cu un maxilar mai puternic, cu umerii mai laţi, cu pieptul mai pronunţat, cu picioarele mai lungi. Şi, cu siguranţă, şi vocea lui era mai răsunătoare.

– Adu-i înăuntru, Charlie, le spuse el celui de-al treilea membru al grupului.

– O, Doamne, făcu Bella. Spune-mi că ăla nu este Henry în costumul Omului de Fier.

– Trebuie să fie fratele lui, Freddie. Ellie a spus că a venit acasă în permisie din Afganistan.

Era, se gândi ea, atrăgător într-un sens mult mai grosolan decât fratele lui şi cu siguranţă mult mai gălăgios. Însă avea aceiaşi ochi negri de nedescifrat şi aceeaşi piele palidă, cu toate că în obraji se vedeau două pete de un roşu aprins. Părul blond şi ondulat, specific familiei Tilney, era dat pe spate, nu purtat cu cărare. Şi deja îl lua pe prietenul lui, Charlie, peste picior, fie şi numai pentru că se gândea să danseze.

– Cum? Când e atâta băutură? făcu el. Cât de curând, Charlie, o să ne găsim şi nişte fete frumoase. Toate fetele drăguţe se dau în vânt după soldaţi. Aruncă o privire

prin încăpere, ţintuindu-i pe toţi în loc cu un zâmbet seducător şi făcându-le cu ochiul.

Aproape neobservat, Henry se strecurase în spatele lui Freddie şi al prietenilor săi. Cat începu să înţeleagă de ce Henry nu prea avusese chef de mâncare, ştiind că gălăgiosul, frumosul şi curajosul lui frate era în oraş. Ar da pe oricine peste cap.

Văzându-le pe Cat şi pe Bella, Henry le făcu cu mâna şi porni direct spre ele.

– Ce surpriză plăcută, spuse el. Nu mă aşteptam să te mai văd în seara asta, Cat. Iar tu, Bella, arăţi deosebit de radioasă.

– Asta pentru că tocmai s-a logodit cu fratele meu.

– Serios? Felicitări! Dar el unde este? Dacă eu aş fi fost logodnicul tău, Bella, nu te-aş mai fi scăpat din ochi.

– Oh, Henry, eşti aşa un linguşitor, răspunse Bella făcând pe timida, critica de mai devreme adusă lui Henry fiind aparent dată uitării. S-a întors la Dorset ca să le dea părinţilor lui vestea cea mare.

Chiar atunci, Freddie se trânti pe cel de-al patrulea scaun rămas liber de la masa lor. Avea ceva periculos în privire, ca şi cum din clipă în clipă avea să-şi lepede aparenţele de om civilizat. Cat se gândi că o mulţime de fete ar găsi întunecimea aceea incitantă, însă nu era şi cazul ei. Îl prefera de departe pe fratele mai domesticit.

– Henry, câine ce eşti! făcu Freddie. Ai de gând să le păstrezi pe fetele astea superbe numai pentru tine? Cine sunt aceste năluci ale drăgălăşeniei?

Şovăind, Henry făcu prezentările. Când auzi că Bella era proaspăt logodită, Freddie făcu ochii mari, cu o expresie de prefăcută inocenţă.

– Prin urmare, ai nevoie de cineva care să te însoţească, Bella. Cineva care să te protejeze de toţi acei prădători afurisiţi care abia aşteaptă să te fure de la logodnicul tău. Şi să profite de tine. Haide, vino şi dansează cu mine! Am eu grijă de ea pentru fratele tău, mai adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Cat.

– Uau, spuse Cat, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans fără un cuvânt de protest din partea Bellei. Fratele tău e o forţă a naturii.

– Mmm.

– Dar drăguţ din partea lui să se gândească la Bella, care e singură şi nefericită în lipsa lui James, în vreme ce toţi ceilalţi se distrează de minune.

Henry scoase un sunet care se voia un hohot de râs, fără a fi totuşi.

– Trebuie să fie nemaipomenit în căpşorul tău, unde atribui tuturor cele mai bune intenţii.

– Ce vrei să spui?

– N-ai pic de cinism în tine, Cat. Nu gândeşti niciodată ceva rău despre cineva. Nu toată lumea este bine intenţionată, dar tu insişti să vezi numai partea bună.

– Nu te înţeleg.

– Atunci, am un avantaj în faţa ta, pentru că eu te înţeleg perfect.

Cat chicoti ironic.

– Da, cum să nu. Pentru că nu pot vorbi destul de bine cât să fiu obscură şi ininteligibilă.

De data aceasta, Henry râse din toată inima.

– Satira perfectă la adresa pretenţiozităţii moderne. Bine spus.

– Dar zi-mi unde vrei să ajungi!

– Nu vreau să ne certăm, aşa că mai bine îmi ţin gura.

– N-o să ne certăm, îţi promit. Spune-mi doar la ce te-ai referit.

El se gândi preţ de câteva momente, apoi ridică din umeri.

– Este tipic ţie să iei de bune cuvintele fratelui meu. Să crezi că a vorbit serios când i-a cerut să danseze cu el ca s-o protejeze şi s-o înveselească. Eu, unul, îl cunosc destul de bine cât să ştiu că ăsta era ultimul lucru la care se gândea. Ceea ce se dovedeşte, dacă mai era nevoie de vreo dovadă, că eşti persoana cea mai bună la suflet din tot oraşul ăsta.

Cat se făcu stacojie la faţă.

– Mă faci să roşesc, spuse ea. Dar uite cum stă treaba: Bella era atât de hotărâtă să nu danseze cu nimeni altcineva, fiindcă e atât de îndrăgostită de James, încât numai bunătatea a reuşit să-i zădărnicească hotărârea. Iar ea ştie că Freddie e fratele tău, aşa că are încredere în el.

– Asta s-ar putea să fie prima ei greşeală, spuse el rânjind. Freddie a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru fetele frumoase. Şi se pare că şi ele pentru el. De cum am intrat şi v-am văzut, am ştiut că o să ţâşnească încoace ca din puşcă. Şi, oricât de fermă era hotărârea Bellei, ştiam că avea să se topească sub căldura farmecelor fratelui meu.

– Cred că vezi prea multe într-un simplu gest de bunătate, Henry. Bella este complet devotată lui James. Şi este o tânără care ştie ce vrea.

El îşi ridică mâinile într-un gest de renunţare.

– Dacă spui tu. Dar, pe de altă parte, oamenii care ştiu ce vor sunt şi încăpăţânaţi. Secretul e să ştii când să renunţi. Şi poate că ăsta este şi secretul Bellei. Ştie când să dea înapoi.

– Ceea ce e un lucru bun. Deci, Henry, ai de gând să rămâi aici toată noaptea şi să pălăvrăgeşti sau ai de gând să mă înveseleşti pe ringul de dans? Sau va trebui să iau vreun prieten de-al lui Freddie ca să-l fac să-şi mişte poponeţul?

Henry se cutremură.

– N-aş putea să-ţi fac una ca asta. Şi astfel, urmară muzica până în camera de alături şi se avântară în rotiri haotice cu toată energia şi pasiunea care fuseseră până atunci dedicate paşilor stricţi din dansurile populare scoţiene. Totuşi, Cat reuşi să observe că Bella şi Freddie se bucurau din plin de muzică, dansând poate puţin cam prea aproape faţă de cum ar fi făcut Cat dacă ar fi fost în locul Bellei.

Era trecut de miezul nopţii când Cat şi Bella plecară de la petrecere. Ambii fraţi Tilney se oferiseră să le conducă acasă, însă fetele refuzaseră.

– Mergem pe jos până la apartamentul soților Allen, iar de acolo o să chemăm un taxi pentru Bella, insistase Cat.

Vorbele lui Henry o făcuseră să fie mai circumspectă la fratele lui, mai ales că acesta consumase cel puțin patru beri și două pahare de whisky – asta din câte putuse ea să numere. Băutura, știa ea, putea să estompeze granițele și să-i facă pe oameni să se poarte în moduri de care mai pe urmă s-ar fi rușinat. Mai bine să evite această posibilitate.

Braț la braț, cele două fete mergeau agale de-a lungul străzii, picioarele durându-le de la atâta dans.

– Sunt ruptă, se plânse Bella.

– E numai vina ta. Ai spus că n-o să dansezi.

– Mi s-a făcut milă de el. Nu uita, Freddie a fost în Afganistan, riscându-și viața, nu ca fratele lui, cutreierând sălile de bal. Are nevoie să fie înveselit. Și a fost atât de drăguț din partea lui să fie îngrijorat că aș putea să mă simt singură fără Jamie.

– Nu știu cât de încântat ar fi James de asta, spuse Cat, încercând să aibă un ton dezaprobator și tern.

Bella țâțâi.

– Jamie n-ar vrea să stau abătută. Oricum, simt că mi-am făcut datoria față de trupe în seara asta. Ajutorul meu personal pentru eroii de război. Bietul băiat a avut parte de un tur de forță și avea nevoie să se detașeze puțin. Și, de îndată ce a început să danseze cu mine, n-a mai vrut cu altcineva. Când mă duceam să stau jos, el venea după mine și mă tot bătea la cap.

– Trebuie să te fi simțit flatată.

– Să știi că da. În fine, tu de ce te plângi? Cum eu eram ocupată cu Freddie, tu ai putut dansa cu Henry toată seara. Este un dansator excelent, nu-i așa? Mult mai stilat decât fratele lui. Foarte hetero-flexibil! zise chicotind.

Cat nu se simțea câtuși de puțin în largul ei să continue firul acelei discuții, nefiind oricum sigură ce însemna cu adevărat, dar destul de convinsă că nu îi putea aduce vreo alinare.

– Presupun că şi conversaţia cu el e mai interesantă.

Bella mormăi.

– Nu glumeşti deloc. Freddie n-are pic de modestie. E plin de sine, la fel ca restul familiei Tilney.

– Dar asta nu ne-a împiedicat totuşi să ne simţim bine.

Bella o strânse de braţ.

– A făcut să treacă timpul. Fiindcă mor de nerăbdare să vorbesc mâine cu Jamie şi să aud ce-au spus părinţii tăi. Stau ca pe ace!

capitolul 17

După cum rămăsese stabilit, la prima oră a dimineţii, Cat şi Susie se întâlniră cu Bella şi Martha la Festivalul Cărţii la o cafea şi cornuri. Amândouă fetele purtau balerini, plângându-se încă de dureri de picioare după aventurile lor pe tocuri de pe ringul de dans din seara precedentă. Bella se mai văita şi că nu dormise.

– Sunt atât de disperată să aud întreaga poveste de la Jamie, încât abia am putut să închid un ochi, spuse ea.

– Ciudat, făcu Martha. Pentru că, atunci când m-am dus la baie în puterea nopţii, am auzit pe cineva sforăind de răsuna tot dormitorul.

– Ha, ha, pufni Bella.

Cat era la al doilea croasant când sună telefonul Bellei. Aceasta sări în picioare şi fugi pe iarbă spre un loc mai izolat. Cat îşi urmări cu privirea prietena cum se plimba de colo-colo, cu mâna liberă prin păr, cu fruntea în pământ şi cu o expresie încruntată pe chip. Apoi se întoarse cu spatele la ele şi se duse după statuia ecvestră din mijlocul zonei unde era organizat festivalul, astfel încât să fie complet ascunsă vederii.

Când îşi făcu în cele din urmă apariţia, Bella era palidă, cu excepţia celor două pete foarte roşii din obraji. Nu era deloc, constată Cat, o înfăţişare care s-o avantajeze. Bella se trânti pe scaun şi îşi stoarse ultimele picături din latte-ul ei rece.

– Ei bine, începu ea, măcar acum știm cum stau lucrurile.

– Și cum stau lucrurile mai exact? o întrebă Martha.

– Deci Jamie le-a spus părinților, iar ei au fost încântați. Dar tocmai primiseră o scrisoare de la un prieten din facultate al domnului Morland, care este avocat în York și care i-a oferit lui Jamie un post la firma lui. „Jamie, trebuie să glumești!" am zis eu. „York! Adică Yorkshire? Asta este în nord, pentru numele lui Dumnezeu!" Apoi el recunoaște că n-a primit nici un răspuns pentru posturile la care a aplicat în Londra și că tatăl lui i-a spus că ar fi nebun să refuze, fiindcă e concurență mare pe piață. Plus că, i-a mai spus tatăl lui, dacă acceptă oferta din York, are să-l ajute cu un împrumut pentru casă, fiindcă își pot permite în cazul acesta, prețurile la case fiind mai mici acolo, pentru că, da, e tocmai hăt în nord și nimeni nu vrea să locuiască acolo. Bella făcu o pauză ca să respire. Tonul vocii îi era tern și plat, dar până și Cat își dădu seama că nu la fel erau și cuvintele ei.

– Cred că este foarte bine pentru Jamie și foarte generos din partea părinților voștri, Cat. Aș vrea să fac și eu același lucru, dar, firește, eu sunt doar o biată văduvă. Mă aștept ca domnul Morland să facă încă și mai multe pentru tine când o să te așezi la casa ta, căci îmi pare un om minunat, din tot ce mi-a spus Jamie, comentă Martha.

– Mă îndoiesc, răspunse Cat. E un simplu vicar.

Și Martha, și Bella îi aruncară o privire uimită, însă Bella continuă neabătută:

– Aici vine partea proastă. Jamie crede că ar trebui să mai așteptăm vreo doi ani până să ne căsătorim, fiindcă nu vede cum o să poată să ne întrețină pe amândoi până când nu se pune pe picioare. Chiar și cu puținul pe care îl aduc eu.

– Asta chiar că mă surprinde, spuse Martha. Nu e ca și cum ai cheltui mult. Nu ești una dintre fetele alea care au dorințe după dorințe.

Bella oftă.

– Nu mă gândesc la mine, ci la bietul Jamie, care trebuie să lucreze din greu ca să câştige suficient cât să se descurce. Numai la el mă gândesc. Eu pot să trăiesc cu minimumul necesar.

Martha bătu uşor mâna fiicei ei.

– Aşa eşti tu. Atât de altruistă! Mare păcat că singura răsplată care ţi se dă este afecţiunea şi respectul celorlalţi. Dacă toată dragostea asta s-ar transforma în bani, tu şi Jamie aţi fi milionari. Sincer să-ţi spun, sunt sigură că, atunci când soţii Morland o să te întâlnească, tatăl lui Jamie o să găsească numaidecât o cale să vă ajute să fiţi împreună.

Bella îi aruncă lui Cat o privire greu de descifrat.

– Fiecare are dreptul să facă întocmai ce doreşte cu banii lui.

Cat nu mai ştia ce să spună ca să limpezească situaţia familiei sale. Se uită la Susie pentru ajutor, însă aceasta privea intens în ceaşca ei de cafea.

– Sunt uimită că tata a oferit atât de mult, spuse ea. Sincer, mereu ne-a spus cât se poate de clar că trebuie să ne croim singuri drumul în lume.

– Dragă, scumpa mea Cat, oftă Bella din nou. Nu lipsa banilor mă scoate pe mine din sărite – ştii că îi disprețuiesc pe oamenii care sunt obsedaţi de bani. Ci aşteptarea. Doi ani? Aş fugi şi mâine cu Jamie, naiba să-i ia de bani! Dar este evident că tatăl tău l-a convins că trebuie să fie grijuliu şi să pună deoparte înainte să ne putem căsători. Să pună deoparte pentru ce? Aş trăi cu Jamie în orice condiţii.

– Fireşte că aşa ai face, întări Martha. Ţi se citeşte iubirea în privire. Fireşte că ai fi fericită în orice condiţii.

– Totuşi, nu cred că ar fi uşor pentru James să-şi pregătească toate cazurile într-un loc cu condiţii de trai modeste, spuse Cat neîncrezătoare. Nu ai putea să-ţi iei un job mai bine plătit între timp? Voia să creadă că Bellei nu-i păsa decât de întârziere, însă ceva în sinea ei îi spunea că îi păsa mai mult decât ar fi vrut să recunoască de pierderea vieţii pline de farmec din Chelsea la care visase.

Bella şi Martha îi aruncară amândouă o privire goală.

– Dar ce o să se facă mama fără mine?

– Exact, sări şi Martha. Bella este nepreţuită pentru mine. Şi ne place să lucrăm împreună. Găseşti aşa rar o slujbă care chiar să-ţi placă, iar asta valorează chiar mai mult decât banii.

– Presupun că aşa este, zise Cat cu îndoială, mustrându-se pentru gândurile pe care le avusese în privinţa prietenei ei.

Se duse la librărie, lăsându-le pe Bella şi pe Martha să analizeze problema după pofta inimii, în vreme ce ea avea să îşi îndrepte atenţia la programul autorilor invitaţi în acea zi. Acolo o găsi Ellie Tilney, cu nasul într-o carte de poezii.

– Bună, Cat. Ce citeşti?

– William Letford. Cat îi arătă. Ziua repară acoperişurile, şi e chiar arătos. Dar partea cea mai bună este că poeziile lui sunt vioaie şi pline de viaţă.

– Ce nebunie! Ascultă, Cat, am nişte veşti cam proaste.

Cat simţea că fusese deja pusă la încercare suficient pentru o singură zi, dar se forţă să zâmbească.

– Ce s-a întâmplat?

– Mâine plecăm din oraş. Ellie părea pe punctul să izbucnească în plâns. Tata trebuia să se întâlnească cu vreo doi prieteni de-ai lui, dar n-au reuşit să vină. La vreme au anunţat câteva zile de căldură dogoritoare, iar el urăşte să fie în oraş când e cald şi înăbuşitor, aşa că a hotărât să ne întoarcem la Northanger mâine-dimineaţă.

Cat nu mai avea nici puterea, nici voinţa să-şi ascundă dezamăgirea. Nu suporta gândul că nu avea să-l mai vadă pe Henry.

– O, nu, Ellie, se plânse ea. Abia aşteptam să mai petrec timp cu tine şi cu Henry.

– Şi noi voiam acelaşi lucru. Aşa că, mă întrebam... ştiu că e complet nepotrivit şi foarte din scurt...

– Aici erai, Eleanor. Accentul inconfundabil al generalului Tilney întrerupse încercarea fiicei lui de a-şi duce până la capăt propunerea. V-am căutat peste tot,

fetelor. Deci ce a spus, Eleanor? Să te felicit pentru că ne-ai făcut tuturor o bucurie?

– De fapt, n-am apucat s-o întreb, tată, pentru că exact acum ai şi venit.

Generalul scutură din cap cu nerăbdare.

– Dacă vrei să faci ceva, fă-o singur, nu te baza niciodată pe copiii tăi, Catherine. Ţine minte asta pentru mai târziu. Acum, uite care e treaba. A reuşit Eleanor să-ţi aducă la cunoştinţă faptul că mâine plecăm din Edinburgh? Când Cat încuviinţă din cap, el continuă: Da? Bun, pentru că ar mai fi ceva. Ştii, Catherine, în fiecare an încerc să mă conving că o să fie diferit – că o să mă bucur de spectacolele la care o să mă duc, că o să am parte de conversaţii pline de duh şi că nu o să mă înconjor de bufoni. Şi în fiecare an îmi dau seama că m-am înşelat. Îi dărui un zâmbet trist. Îmi dau seama însă că acest lucru nu este valabil pentru voi, tinerii, dar oraşul ăsta începe să mă obosească. Plus că prefer să fiu la Northanger când e cald. Singurul lucru care ar putea îmbunătăţi perspectivele ar fi dacă te-aş putea convinge să renunţi la nesfârşitele plăceri oferite de festival – ridică dintr-o sprânceană şi îşi întoarse ochii înspre cer – şi să ne faci tuturor bucuria de a ne însoţi la Northanger.

Ellie o prinse de mână pe prietena ei.

– Te rog, spune da.

Generalul puse o mână pe umărul fiicei lui.

– Ştiu că umila noastră casă o să ţi se pară modestă, dar ne vom strădui din răsputeri să te facem să te simţi confortabil. Nu vor fi galerii şi teatre care să te distreze, dar nici idioţi care să te enerveze cu părerile lor sau spectacole groaznice la care să regreţi că te-ai dus de cum s-au stins luminile în sală. Îi oferi cel mai încântător zâmbet al lui. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să te bucuri de vizită.

Cat abia putea să-şi creadă urechilor. Nici în cele mai elaborate fantezii ale ei nu-şi imaginase că avea să fie invitată acasă la Henry, şi pe deasupra şi ca oaspete de onoare. Se abţinea cu greu să nu înceapă să chicotească

şi să-şi exprime recunoştinţa şi încântarea. Îi venea să salte şi să ţopăie prin librărie, spunându-le străinilor care treceau pe acolo despre această neaşteptată şi măgulitoare întorsătură de situaţie. Nu era doar o vorbă aruncată în vânt, ci o dorinţă stăruitoare ca ea să li se alăture. Oferea atâtea posibilităţi fascinante, incitante, romantice, dar şi o doză de sinistru şi de necunoscut. Cumva, Cat reuşi să se stăpânească şi să spună simplu:

– Este foarte frumos din partea dumneavoastră şi mi-ar plăcea să vin. Dar trebuie să vorbesc cu părinţii mei. Şi cu domnul şi doamna Allen, desigur.

Generalul făcu un gest expeditiv cu mâna.

– Am vorbit cu doamna Allen când te căutam. Şi deşi, evident, regretă că trebuie să se lipsească de compania ta, este perfect de acord să ne însoţeşti. Prin urmare, consider că totul este *fait accompli*.

„Ce accent franţuzesc divin", se gândi Cat, pe când îşi scotea telefonul din buzunar.

– Chiar şi aşa, răspunse ea. Tot trebuie să-i întreb pe mama şi pe tata.

Preţ de o clipă, o expresie de neplăcere se strecură pe chipul generalului, însă bărbatul îi oferi un zâmbet rigid.

– Eu şi Eleanor o să aruncăm o privire la secţiunea de istorie până când tu...

Flutură din mână, indicând acţiunea de a compune un mesaj mamei ei.

Ellie Tilney vrea să mă duc să stau cu ei la mănăstirea Northanger pt câteva zile. Susie e OK. Tu? Te rog, spune da! Pup

Ar fi fost mai uşor de explicat dacă i-ar fi spus că Ellie o invitase. Nu voia că Annie să creadă că era ceva ciudat la mijloc. Cu atât mai puţin dacă Northanger s-ar fi dovedit paradisul vampirilor, aşa cum îşi imagina ea.

Se aşeză pe braţul unei canapele, stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea. Din fericire pentru unghiile ei, mama îi trimise răspunsul aproape imediat.

James spune că e o fată încântătoare. Dacă Susie e OK cu asta, şi eu la fel. Nu profita de ospitalitatea lor, nu sta mai mult decât e nevoie şi trimite-mi poze! Am căutat-o pe Google şi arată nemaipomenit! Distracţie plăcută! Ne e dor de tine. Pupici. Apropo, abia aşteptăm s-o cunoaştem pe Bella: James spune că sunteţi cele mai bune prietene, ceea ce e grozav pentru el.

Cat aproape că se împiedică în propriile picioare, atât de nerăbdătoare era să le transmită veştile generalului şi lui Ellie.

- Splendid, spuse generalul Tilney. Nici nu mă aşteptam să obiecteze după ce doamna Allen ne-a dat aprobarea dumneaei. Bun. Ei bine, voi, fetelor, rămâne să puneţi la cale detaliile.

Le bătu pe ambele fete pe umeri şi ieşi cu paşi mari din cort.

- Sunt atât de entuziasmată, spuse Ellie. Aproape că nu vine nimeni niciodată la noi. De obicei, pe tata îl enervează prietenii mei, aşa că nu e prea dornic să-i aglomereze casa, după cum se exprimă chiar el. Dar pe tine chiar te place.

- Nu poţi fi mai entuziasmată decât sunt eu! Sunt încântată până peste cap că voi sta într-o mănăstire veche adevărată. Şi încă împreună cu prietenii mei. O îmbrăţişă pe Ellie, şi începură să se rotească. Asta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când Susie m-a invitat să vin cu ei la Edinburgh. Ellie, n-ai idee cât de palpitant e totul faţă de viaţa mea obişnuită!

Făcură numaidecât aranjamentele pentru a doua zi, după care Ellie se grăbi să se întâlnească cu Henry la un cerc de poezie. Cat făcu o faţă lungă.

- Mai bine tu decât eu.

Ellie rânji.

- Mergem doar pentru că unul dintre poeţi este un vechi prieten din şcoală de-al lui Henry. Ne vedem mâine. Dar am să-ţi trimit un mesaj când am ocazia.

Cat se trânti pe unul dintre fotoliile plasate strategic prin librărie pentru cititorii înfocaţi, care-şi tociseră

picioarele pe trotuarele din Edinburgh. Era cea mai fericită persoană din lume. Toate constelațiile se aliniaseră în favoarea ei. În primul rând, avea uimitoarea ocazie de a fi aici, mulțumită soților Allen. Văzuse piese de teatru care îi tăiaseră literalmente răsuflarea și comedii care o făcuseră să râdă până când nu mai putuse respira și ascultase autori ale căror cuvinte îi însuflețiseră și cele mai triste zile. Învățase să danseze și își pusese în practică noile tehnici. Își făcuse prieteni și fusese prezentă la ascensiunea fratelui ei spre adevărata lume a adulților. Și mai făcuse ceva – da, trebuia s-o recunoască: se îndrăgostise. Iar acum era oaspetele de vază al generalului, ceea ce însemna că avea să fie în preajma băiatului viselor ei pe toată perioada ședерii la mănăstirea Northanger.

Iar asta era cireașa de pe tort. Pasiunea lui Cat pentru arhitectura ambientală venea imediat după pasiunea ei pentru Henry. Imaginația ei fusese dintotdeauna doldora de creneluri și contraforți, de parapete și de arcade, de încăperi ascunse și de pasaje secrete. Cu mult înainte să pună ochii pe Henry, acestea fuseseră obiectul fanteziilor ei. Părinții ei erau membri ai Trustului Național și ai Patrimoniului Englez, iar acele tururi ale castelelor, mănăstirilor și caselor de nobili îi deschiseseră apetitul pentru o explorare și mai amănunțită, dincolo de coarda roșie care-i oprea accesul. Iar acum acest lucru îi era la îndemână. Deja se putea vedea: înfiorată de-a lungul coridoarelor lungi și umede, încântată în celulele strâmte cu pervazuri înalte, înfricoșată în capela în ruine.

Cat fu oarecum mirată că generalul descrisese o asemenea comoară ca fiind „modestă". Era fermecată de lipsa lui de aroganță cu privire la calitatea casei sale. Era o umilință surprinzătoare la care nu s-ar fi așteptat, judecând după aparenta încredere în sine în legătură cu restul aspectelor din viața lui. Își dorea ca Ellie să fie prin preajmă, ca să-i ceară mai multe detalii referitoare la casă. Când fusese construită? Cum ajunsese în proprietatea familiei Tilney? Existau

legende şi poveşti stranii? Imaginile pe care la găsise pe Google promiteau o distracţie pe cinste şi mai mult decât atât. Dar avea oare să fie la fel de înfiorătoare şi în realitate? Cu siguranţă, în prezenţa lui Ellie şi a lui Henry, indiferent de cât de înfricoşătoare ar fi fost, avea să fie în siguranţă.

Pentru moment, nu putea decât să facă speculaţii. Dar, nu peste mult timp, urma să aibă ocazia să savureze fiecare aspect al mănăstirii Northanger în persoană. Era hotărâtă să facă întocmai acest lucru. Oricât de terifiant avea să fie, nimic nu avea să-i vină de hac lui Cat Morland.

capitolul 18

În ciuda fixaţiei cu privire la propriul viitor, Bella fu conştientă de schimbarea dispoziţiei lui Cat când aceasta se întoarse la masa lor de afară, de lângă cortul principal.

- Arăţi ca mâţa care a lins smântână, spuse ea. Deci să înţeleg că generalul a dat de tine până la urmă? Presupun că ai acceptat, nu? Presupun că mâine porneşti la drum spre mănăstirea Northanger?

Era greu să îi ignori dispreţul.

- Habar n-aveam că se întorc atât de curând, răspunse Cat, hotărâtă să nu o lase pe Bella să-i strice buna dispoziţie. Ca să nu mai spun că nici nu mă gândeam să mă cheme la ei. Cât noroc să am?

- Destul de mult pentru o singură persoană. Eu o să rămân aici, în Edinburgh, cu Jess şi Claire pe cap. Aş putea foarte bine să mă şi sinucid, spuse ea îmbufnată.

- Dar James se întoarce, nu? Cel puţin până când va trebui să se ducă înapoi la muncă.

- Scumpul de Jamie! Bella îşi smulse privirea de pe programul evenimentelor festivalului şi, preţ de o clipă, îşi înălţă ochii spre ceruri. Mi-e aşa dor de el.

- De-asta nu-ţi poţi lua ochii de la oamenii care intră? Crezi că o să vină pe furiş şi o să-ţi facă vreo surpriză?

Bella oftă.

– Sincer, Cat, nici pe departe. Faci să pară de parcă vreau să fiu agățată de brațul lui non-stop. Ar fi de-a dreptul îngrozitor să fim împreună tot timpul. Toți ar râde pe la spate pe seama noastră. Este sănătos pentru o relație să petreci și un timp despărțiți, să știi. Ascultă la mine, un tip ca Henry Tilney s-ar plictisi destul de repede dacă tu ai fi singura companie pe care ar avea-o. Deci nu. Nu mă uit după Jamie. Sunt doar interesată, atâta tot. Poate că voi întâlni pe cineva cunoscut de la Londra, cineva care să-mi țină companie cât timp ești plecată la Northanger. Va trebui să mă ții la curent, scumpo! Poze și mesaje, tweeturi și e-mailuri, tot pachetul. O să stau cu ochii lipiți pe pagina ta de Facebook, norocoaso. E bântuită?

Cat scutură din cap.

– Nu știu. Nu am avut ocazia să vorbesc pe îndelete cu Ellie despre asta. De cum aflu ceva, îți spun, promit! Primul mister pe care trebuie să-l dezleg este să descopăr ce s-a întâmplat cu doamna Tilney. Tot ce știu este că a fost închisă, iar apoi a murit. Nu știu când sau cum. Însă Cat pierduse deja atenția prietenei ei. Bella? Ești sigură că nu aștepți pe cineva?

Cu un efort, Bella își întoarse privirea înapoi la Cat.

– Trebuie să mă uit undeva, Cat. Dacă m-aș zgâi la tine tot timpul, oamenii ar crede că suntem pe invers. Știi că trebuie să fiu mereu atentă la ce se întâmplă în jurul meu. Freddie spune că am o minte ageră, de-asta îmi fug ochii în toate părțile. Oh, mi-am adus aminte. Era să uit. Am primit un e-mail de la Johnny. Pariu că poți ghici despre ce era vorba?

Lui Cat nici că i-ar fi păsat mai puțin, însă decise să-i facă pe plac prietenei ei.

– Ce-o să poarte la nuntă?

– Nici pe departe, de vreme ce nu vorbește despre altceva în afară de tine. Bietul de el, e îndrăgostit până peste cap.

– De *mine*?

- O, haide! Sincer, Cat, câteodată duci chestia asta prea departe. Fii sinceră cu mine şi nu mai cerşi complimente. Un copil beat de doi ani şi jumătate şi-ar fi dat seama că e în limbă după tine. Şi mi-a spus că l-ai încurajat să creadă că şi tu ai ţine la el, chiar înainte să plece la Londra. Lucru care, sinceră să fiu, m-a surprins, pentru că ştiu cât de mult îţi place Henry. Dar Johnny a spus în e-mail că ţi-a dat limpede de înţeles că vrea să fie cu tine şi că tu ai fost de acord. Iar eu te cunosc prea bine ca să ştiu că nu ai face asta decât dacă ai simţi-o cu adevărat, deci îmi închipui că ai terminat-o cu Henry. Iar acum Johnny vrea să pun o vorbă bună pentru el, să-ţi amintesc ce partidă bună este. Nu vrea să fie absent, uitat. Aşa că nu mai face pe inocenta cu mine, domnişoară.

Bella făcu o pauză ca să respire şi îi dădu o lovitură nu prea uşoară între coaste.

- Nu mi-a trecut niciodată prin minte, răspunse Cat cu indignare. Şi, de vreme ce nu mi-a trecut niciodată prin minte, cum aş fi putut să-l încurajez? Îţi jur pe Dumnezeu, Bella, n-am avut nici cea mai vagă idee că mă place. Singura dată când m-am întrebat a fost când a insistat atât de mult să dansez cu el, în seara când am venit. Dar după aceea, am avut altele pe cap...

- Henry Tilney.

- Da, Henry. Deci nu prea am fost atentă la ce spunea Johnny. Şi mă amuză teribil ce a putut să scrie în e-mail. Adică, cred că aş fi băgat de seamă dacă mi-ar fi cerut să fiu cu el. Îţi spun cu mâna pe inimă, Bella. Trebuie să fie dus. Nici nu-mi amintesc să fi vorbit cu el înainte să plece la Londra.

- Ba ai vorbit, îmi amintesc eu. După ce a plecat Jamie. Mama m-a luat cu ea să găsesc nişte mostre de material, iar tu ai rămas singură cu Johnny în sufragerie. Îmi amintesc că m-am gândit că era momentul perfect să te întrebe dacă vrei să fii prietena lui.

Cat scoase un oftat din toţi rărunchii.

- Dacă spui tu. Dar, chiar dacă am fost singuri, nu-mi amintesc să fi spus ceva important. Aveam mintea

înțesată de gânduri despre tine, Jamie și nunta, încât presupun că nu am ascultat cu prea mare atenție. Dar, sincer, Bella, nu l-am încurajat niciodată. N-am vrut niciodată să se îndrăgostească de mine și nici nu mi-am imaginat că ar face-o. Va trebui să-i explici lucrul ăsta; indiferent de ce a crezut că am spus, nu a fost așa. Nu vreau să-l dezamăgesc – e fratele tău, la fel cum suntem eu și Jamie, și în curând o să fim rude, așa că n-aș vrea să apară resentimente. Dar știi ce simt pentru Henry. N-aș putea gândi același lucru despre nici un alt băiat, ca să nu mai spun să fiu iubita altuia. Pentru prima oară, Bella rămase tăcută. Nu fi supărată, Bella! O să-i treacă. Nu lăsa o mică neînțelegere să ne strice prietenia.

– Deci ești absolut hotărâtă să nu fii prietena lui?

– Nu simt ceea ce spui tu că simte el pentru mine. Și numai Dumnezeu știe de unde i-a venit ideea asta.

– Înseamnă că l-ai cam dus de nas.

– Ba nu. Vreau să spun, cum să-l fi dus de nas? N-am făcut mai mult decât să-l sărut pe obraz. Nu sunt îndrăgostită, Bella, nici pe departe.

Bella își dădu părul pe spate cu un gest disprețuitor.

– Spui asta doar pentru că ai impresia că ai o ofertă mai bună. Pentru că Johnny nu are tone de bani și nici o casă ca mănăstirea Northanger.

Indignată, Cat se uită lung la ea.

– Asta nu-mi stă deloc în fire. Frații Tilney sunt prietenii mei. Și, oricum, Northanger nu este a lui Henry. Freddie este cel mai mare, deci el o va moșteni.

– Dacă trăiește suficient de mult, spuse Bella pe un ton macabru. Își asumă atâtea riscuri – cine știe dacă o să se mai întoarcă din Afganistan. Cât despre Johnny, e limpede că te-ai răzgândit în privința lui. Dar e în regulă. Și, s-o recunoaștem, cei din familia Tilney sunt destul de speciali.

– Nu e o competiție, Bella. Suntem încă prietene, da?

Bella se întoarse într-o parte și scoase un oftat.

– Bine. Am făcut ce mi-a spus Johnny, și asta este. Sinceră să fiu, Cat, întotdeauna mi s-a părut o idee

prostească. Vreau să spun, tu și Johnny? Cum v-ați fi putut simți bine împreună, din moment ce tu nu pari să ai vreun ban de cheltuit pe distracții, iar el întotdeauna îi risipește de cum pune mâna pe ei. Ați pierde vremea pe aici, plângându-vă de cât de falițI sunteți. N-ați avea nici un viitor. Numai Dumnezeu știe la ce s-o fi gândit. Evident, nu a primit e-mailul de la mine despre vremurile grele care ne așteaptă pe mine și pe Jamie...

Vocea i se pierdu, pe când o privea pieziș pe Cat.

- Deci mă crezi? Că nu l-am încurajat niciodată?

Bella scoase un hohot scurt de râs.

- Nu pretind să știu ce se petrece în căpșorul ăla al tău, Cat. Mă gândesc că poate ai flirtat puțin când ai dansat cu el, pentru că așa ești tu. Nu pot spune dacă erai sau nu conștientă de asta. Dar nici nu spun că ai făcut ceva intenționat. Adică, cine sunt eu să te judec? Ești tânără, nu? Și suntem fete. E de așteptat să flirtăm și să fim schimbătoare. Asta e prerogativa unei femei, cum spune Beyoncé.

- Dar eu n-am fost deloc schimbătoare. N-am flirtat niciodată cu el. Descrii ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, Bella.

Însă Bella nu mai asculta, așa cum proceda de obicei când nu-i convenea ceva.

- Vorbind de lup. Uite-l pe Freddie!

Îi făcu entuziasmată cu mâna căpitanului Tilney, care o luă pe iarbă și se insinuă lângă Bella. Lui Cat i se păru că arată puțin cam chinuit, ca și cum mâncase ceva ce nu-i priise.

- Bună, Freddie, îl salută Bella. Mă urmărești sau ce?

El îi răspunse cu o privire lascivă, care o făcu pe Cat să se înfioare.

- Dacă te-aș fi urmărit, până acum ți-aș fi venit de hac.

Bella chicoti.

- Promisiuni, promisiuni.

- Am văzut ce mi-ai lăsat pe pagina de Facebook, spuse Freddie, cu o notă misterioasă în voce. Ah, Bella,

dacă ai fi a mea, nu ai spune lucrurile alea altui bărbat. Nici nu cred că ai inimă.

Lui Cat nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu numai că Bella flirta cu nerușinare cu Freddie, dar o mai făcea şi în faţa surorii logodnicului ei. Îi era teamă că, dacă mai zăbovea, avea să audă ceva ce n-ar fi avut cum să nu-i mărturisească fratelui ei. Aşa că se ridică şi spuse:

– Mă duc să văd dacă Susie vrea să mergem pe George Street să bem o cafea. Vii, Bella?

Bella căscă.

– Sunt frântă, Cat. În plus, dacă plec de aici, s-ar putea să le ratez pe Jess şi pe Claire. Trebuie să ajungă din clipă în clipă de-acum. O să mai stau pe aici, dacă pe Freddie nu-l deranjează să-mi ţină companie...

Freddie ridică dintr-o sprânceană.

– Nu e ca şi cum ar fi o corvoadă, scumpo.

Planul ei de a-i separa dăduse greş. Cat plecă, nu fără o senzaţie de neliniște. O luă pe Susie şi porniră înspre cafenelele înşirate de-a lungul trotuarului. Însă, în ciuda faptului că Susie vorbea întruna despre ultima bâlbă, Cat nu auzi nimic, atât de adâncită era în gânduri. I se părea că Freddie se îndrăgostea de Bella, care, destul de ironic, de altfel, făcea tocmai lucrul de care o acuzase pe Cat – îl încuraja în mod inconştient. Trebuia să fie inconştient, căci nu puteau fi puse la îndoială afecţiunea şi angajamentul faţă de James. Cat avea încredere în prietena ei, dar, cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că atitudinea Bellei fusese cât se poate de ciudată. Îşi dorea să fi avut una dintre obişnuitele lor conversaţii frivole, fără să pună atâta accent pe bani şi pe chestiuni practice.

Şi îşi dorea ca Bella să nu fi fost atât de fățiș încântată să-l vadă pe Freddie. Poate că trebuia s-o avertizeze pe Bella s-o lase mai moale, ca nu cumva Freddie să-şi facă o impresie greşită, iar lucrurile să ia o întorsătură urâtă când James avea să se întoarcă la Edinburgh. La urma urmelor, treaba asta cu Johnny demonstra cât de uşor pot înţelege oamenii o chestie complet de-a-ndoaselea. Cat se cutremură la cât de îngrozitor ar fi fost dacă Bella

s-ar fi lansat în discuția despre Johnny în timp ce Freddie - sau, chiar mai rău, Henry - s-ar fi aflat în raza auditivă. Căci Bella, știa acum, era în stare să vorbească fără să se gândească și la cine ar fi putut-o auzi.

Fusese o zi plină de suișuri și coborâșuri. Și era încă departe de a se fi încheiat.

capitolul 19

În loc să rămână acasă și să-și facă bagajele pentru vizita ei la mănăstirea Northanger, Cat se lăsă convinsă de Ellie să meargă la o noapte de comedie în scopuri caritabile, pentru serviciul de transfuzie de sânge. Decorul pentru Comedia Sângeroasă fusese aranjat în stilul cabaret, cu spectatorii așezați la mese mici și circulare, înghesuiți laolaltă într-un subsol sufocant. Ellie, Henry și Cat erau striviți între o grindă și perete, însă vederea asupra scenei era, din fericire, neobstrucționată. Henry scoase mai multe doze de Irn-Bru din rucsacul lui.

- Nici o șansă să ajungi la bar prin mulțimea asta, spuse el. Plus că profitul barului nu intră la donații. Ia niște Irn-Bru, este băutura răcoritoare națională a Scoției. Și e bună pentru sânge.

Pentru prima oară, Cat nu intrase în alertă de vampiri, căci văzuse ceva mult mai neliniștitor decât această posibilitate. La o masă nu departe de scenă, îi zări pe Bella și Freddie Tilney, cu capetele aplecate unul spre celălalt și cu umerii atingându-li-se. În vreme ce Cat îi privea, brațul lui Freddie cuprinse umerii Bellei, iar ea se sprijini pe el.

Ce era în mintea Bellei? Nu era nevoie decât de cineva care să facă o poză nevinovată cu telefonul, să o posteze pe pagina de Facebook și să-i eticheteze „Bella Thorpe și Freddie Tilney se distrează de minune la noaptea Comediei Sângeroase", iar James ar fi distrus de gelozie și cu inima frântă.

Cat știa că Bellei îi place să se distreze. Evident, nu era conștientă de faptul că purtarea ei putea fi greșit

interpretată atât de James, cât și de Freddie. Era limpede că el nu avea idee de logodna ei cu James, altminteri n-ar fi încercat să o seducă. Îl aștepta o mare dezamăgire, iar Cat ținea destul la clanul Tilney cât să fie îngrijorată din cauza lui.

Dacă încăperea nu ar fi fost atât de ticsită, poate că s-ar fi dus până la ei și ar fi luat-o deoparte pe Bella, doar ca să-i spună cât de mult risca să provoace suferință atât logodnicului ei, cât și bravului soldat, care merita o răsplată mai bună pentru faptul că-și servea țara decât să fie dus cu zăhărelul de o fată care nici măcar nu știa ce făcea. Dar asta nu era o opțiune. Și, în plus, Cat nu era sigură că s-ar fi făcut înțeleasă decât între patru ochi, unde nimeni și nimic nu ar fi distras-o pe Bella de la ce i-ar fi spus.

Timpul nu trecea în favoarea ei, căci de dimineață avea să plece la Northanger. Dar, deși Freddie urma să rămână la Edinburgh, Ellie și Henry ar fi avut ocazia să vorbească în particular cu fratele lor și să-i explice acestuia situația, înainte de plecare. Acum, că avea un plan, Cat se aplecă și șopti în urechea lui Henry, astfel încât s-o poată auzi pe deasupra hărmălaiei. Chiar și într-o încăpere care mirosea a băutură și a transpirație, putea să-i discearnă parfumul de lemn de cedru și de sirop de arțar. O făcea să-l dorească atât de mult, însă își lăsă deoparte sentimentele proprii de dragul fraților lor.

– Freddie pare foarte atașat de Bella, spuse ea.

– Cu siguranță i s-au aprins călcâiele după ea.

– Dar îl așteaptă o mare dezamăgire. E limpede că nu știe că e logodită cu fratele meu.

Henry îi dărui un zâmbet plin de compătimire.

– Normal că știe, Cat.

– Știe? Atunci, de ce se tot ține după ea? De ce n-o lasă în pace și să găsească pe una disponibilă?

Preț de un moment, Henry nu răspunse, apoi își ridică pliantul și spuse:

– Ăsta e un program groaznic.

Însă Cat nu se lăsă.

– De ce nu-l convingi s-o lase în pace? Cu cât îşi pierde mai mult timp cu ea, cu atât mai greu o să-i vină când va fi nevoit să accepte că e promisă altuia. Chiar dacă are impresia că e îndrăgostit de ea, o să-i treacă. Mai sunt o mulţime de tinere singure în Edinburgh, fără să trebuiască s-o hăituiască pe logodnica fratelui meu. O să sufere şi mai mult dacă o ţine aşa.

Henry zâmbi.

– Nu cred că Freddie vede lucrurile aşa.

– Atunci, vorbeşte cu el. Fă-l să înţeleagă! Convinge-l să dea înapoi!

– N-are rost. Când Freddie îşi pune ceva în cap, e la fel de încăpăţânat ca tata. Iar el este încăpăţânat, crede-mă. Uite, i-am spus eu însumi că Bella o să se căsătorească cu fratele tău. Iar el a râs şi a spus: „Dar nu este căsătorită încă, nu?"

– Cum poate fi atât de egoist? Dacă fratele meu află că a umblat după Bella, o să fie furios.

– E nevoie de doi ca să dansezi tango, Cat. Freddie nu s-ar fi dat la Bella dacă ea nu l-ar fi încurajat.

– Nici nu-şi dă seama că-l încurajează. Nu face decât să fie politicoasă.

Henry râse.

– Am mai spus-o şi înainte, Cat, dar e în continuare valabil. Ai naivitatea asta absolut încântătoare de a crede că toată lumea e la fel de bine intenţionată ca tine. Dar nu e aşa. Crede-mă, Bella ştie exact ce face.

– Cum poţi să spui asta? N-ai idee cât de mult îl iubeşte pe James. S-a îndrăgostit de el din prima clipă când s-au întâlnit. Nici nu ştii ce entuziasmată era înainte ca James să discute cu părinţii noştri şi ei să le dea consimţământul. Iar în ultimele zile nu a vorbit despre altceva decât despre cum o să fie nunta şi ce fel de rochie o să aibă.

Henry ridică din umeri.

– Aici nu este vorba despre James, nu? El nu e aici, aşa-i? Este doar una dintre acele femei care are nevoie

de un bărbat care să-i acorde atenţie. Faptul că flirtează cu Freddie nu înseamnă că nu e îndrăgostită de James.

– Nu ştiu cum poţi să spui aşa ceva pe un ton atât de calm. O femeie care este cu adevărat îndrăgostită de cineva nu ar putea să flirteze cu altcineva. Tu cum te-ai simţi ca logodnica ta să-l lase pe altul să se dea la ea în public?

Henry încremeni.

– În primul rând, nu m-aş logodi cu o femeie care ar fi capabilă de o asemenea purtare.

– Dar de unde ai şti? Fiindcă, după cum ai spus şi tu, chestia este că James nu e aici, iar Bella nu vrea decât să se distreze.

– Eşti ca un terier, spuse Henry. Nu dai drumul unui subiect până când nu-l epuizezi de toate înţelesurile.

Cat se cutremură, nefiind sigură dacă-i plăcea să fie comparată cu o potaie mică şi gălăgioasă.

– Vreau doar să dau de capăt lucrurilor. Nu vorbesc doar ca să mă aud vorbind. Întreb pentru că vreau să aflu un răspuns sincer.

– Iar ăsta e un lucru bun. Dar nu te poţi aştepta să primeşti mereu răspunsul pe care vrei să-l auzi.

– Dar trebui să ştii ce pune la cale fratele tău cu Bella.

Henry râse, cu o expresie abătută pe chip.

– N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce-aş putea face ar fi să-mi dau cu presupusul, iar asta nu e bine pentru nici unul dintre noi. Uite care-i treaba, fratele meu este un bărbat cu sânge fierbinte, care adoră aventura şi riscul. Abia dacă o cunoştea pe Bella şi a ştiut încă de la început că e logodită. În plus, urmează să se întoarcă la regimentul lui peste o săptămână, deci, indiferent ce ar pune la cale, se va fi sfârşit definitiv până atunci.

Lui Cat îi deveni limpede că greşise încercând să-l facă pe Henry să se alăture încercărilor ei de a-şi proteja fratele de umilirea publică.

– Poate că ar trebui să vorbesc cu tatăl tău, spuse ea.

Henry ridică din sprâncene.

– Asta nu e deloc o idee bună, Cat. Cred că te cam laşi dusă de val din cauza unui simplu flirt fără importanţă. Ca să nu mai spun că îi pui în cârcă lui James nişte lucruri pe care el poate că nu le vede aşa. Chiar crezi că unica lui siguranţă în relaţie e că Bella nu iese cu alt tip? Bănuiesc că, dacă îţi seamănă oricât de puţin, are încredere în partenera lui şi preferă ca ea să iasă în oraş să se distreze, nu să stea acasă indispusă.

– Aşa o fi, spuse ea cu îndoială.

– Nu am de gând să-ţi spun „Nu-ţi bate căpşorul cu asta", pentru că, pe lângă că e o frază condescendentă, nici n-are să te oprească din a te frământa. Dar trebuie să-ţi aminteşti că tu crezi în iubirea pe care şi-o poartă James şi Bella unul altuia. Este genul de iubire care depăşeşte gelozia şi certurile. Plus că nimeni nu ştie exact ce se petrece în spatele uşilor închise ale relaţiei dintre doi oameni. Câteodată, flirtul cu altcineva aduce o scânteie relaţiei – iubiţilor le place să se tachineze despre cât sunt de doriţi de alţii, ştii tu.

– N-aş suporta asta.

– Nici mie nu mi-ar plăcea, dar cuplurile care joacă jocul ăsta ştiu exact cât de departe să meargă înainte să fie careva rănit. Şi nu trec niciodată dincolo de punctul care îi incită.

Cat scutură din cap.

– Nu este ideea mea despre distracţie. Şi nu este foarte frumos pentru a treia persoană din triunghiul amoros, care ajunge prinsă în acest joc egoist. Bietul Freddie!

– O să fie în regulă. Se distrează şi el cât e în Edinburgh, apoi se întoarce la popotă cu băieţii lui. O s-o scoată de câteva ori la cină pe Bella Thorpe, după care o s-o dea uitării. Între timp, Bella o să-l tachineze pe James cu cât de norocos e că se căsătoreşte cu o femeie râvnită de alţi bărbaţi. O să fie în regulă, Cat. Ai încredere în mine! O privi intens, ochii lui negri ţintuind-o întocmai ca pe un fluture captiv.

Voia să-l creadă, aşa că îşi spuse în sinea ei că argumentul lui era convingător. Exagera, după cum

îi spusese şi el, iar totul avea să se rezolve de la sine. Într-adevăr, cuvintele lui Henry păreau să fi avut efectul scontat până la sfârşitul serii. Bella o zări pe Cat din cealaltă parte a încăperii şi alături salutului ei vesel un mesaj:

Hei. Prea aglomerat să ajung la tine. Ne vdm la fam. Allen după? Pup

Mesajul o bucură pe Cat. Nici măcar Bella nu era atât de insensibilă încât să-l aducă pe Freddie Tilney la apartamentul unde stătea sora logodnicului ei. Poate că domnul Allen nu vorbea mult, însă Cat îşi închipuia că n-ar fi făcut rabat de cuvinte în asemenea circumstanţe.

Două ore mai târziu, prietenele erau instalate confortabil pe pervazul ferestrei, cu căni de ciocolată caldă în mâini. Freddie, se părea, plecase să-şi întâlnească tatăl la cazinou pentru o partidă de poker. Şi asta fu singura referire pe care Bella o făcu la galantul căpitan. În schimb, vorbi despre cât de dor îi era de James şi despre cât de dor avea să-i fie de Cat.

– Cel puţin fratele tău o să se întoarcă peste o zi sau două. Dar ce am să mă fac fără cea mai bună prietenă a mea? Cu cine o să mai bârfesc şi cui o să mă mai confesez? Va trebui să băgăm Facebook la greu. Fiindcă, sincer, Cat, până când ajunge Jamie înapoi, aş putea foarte bine să mă închid într-o mănăstire, de atâta distracţie o să am parte.

Îşi luară un emoţionant rămas-bun, după care Cat reuşi în cele din urmă să-şi facă bagajul pentru plecarea la mănăstirea Northanger. Tocmai când se băgase în pat cu cel mai recent volum din seria Harpiile din Hebride, primi un mesaj care reuşi să-i îndepărteze toate neliniştile:

Bună, surioară. Mă întorc la Ed. mâine la prânz. Vei fi deja plecată la măn. N? Sper că nu. Nu-i spune Bellei, vreau să fie surpriză. James

Zâmbind, Cat se ghemui cu cartea în braţe. Totul avea să fie bine. Iar ea urma să plece la o vânătoare de vampiri.

capitolul 20

Cat fu mişcată de cât de rău le păru soţilor Allen să se lipsească de compania ei.

- Eşti mereu atât de veselă, îi spuse Susie. Ai fost ca o rază de soare pentru noi amândoi. O să duc dorul optimismului tău, domnişoară. Sper să mă fi molipsit şi eu.

- Faptul că am încercat să aleg evenimentele care să te atragă şi pe tine mi-a extins negreşit orizonturile, adăugă domnul Allen. Cred că, fără să vrei, ai sfârşit prin a mă face să câştig nişte bani frumoşi.

Cat rămase plăcut surprinsă de ideea că fusese atât de folositoare gazdelor ei. Oricât de mult ar fi iubit-o şi protejat-o părinţii ei, nu o încurajaseră niciodată să se vadă drept o influenţă pozitivă asupra vieţii altcuiva.

- Este foarte drăguţ din partea voastră să-mi spuneţi asta, dar eu sunt cea care ar trebui să vă mulţumească. Dacă nu m-aţi fi luat cu voi în această uimitoare excursie, nu i-aş fi întâlnit pe fraţii Tilney şi n-aş fi avut nicicând ocazia să merg într-un loc precum mănăstirea Northanger. N-am să uit niciodată ce-aţi făcut pentru mine.

Se lăsă cu multe îmbrăţişări şi cu stăruinţe de a ţine legătura, înainte ca domnul Allen să ia în cele din urmă bagajul lui Cat şi să i-l ducă în stradă. Familia Tilney o invitase la micul dejun, iar domnul Allen era hotărât s-o însoţească până la uşa locuinţei, de parcă ar fi fost un colet ce s-ar fi putut rătăci la poştă. Calman îi pofti în sufragerie, dar, în ciuda invitaţiei sincere din partea generalului, domnul Allen rămase doar cât s-o vadă pe Cat aşezată la masă, înainte să adreseze un politicos rămas-bun.

Lăsată singură cu noii ei prieteni, Cat fu uimită de timiditatea care o copleşise. Era dureros de conştientă de disperarea cu care îşi dorea să nu dea greş. Preţ de o fracţiune de secundă, fu ispitită să o ia din loc şi să fugă după domnul Allen. Nici măcar zâmbetele binevoitoare ori conversaţia cu Henry şi Ellie nu reuşiră s-o liniştească, cu atât mai mult cu cât intenţia nestrămutată a generalului de a-i face toate poftele şi de a-i îndeplini toate dorinţele era atât de stăruitoare, încât începu să se simtă de parcă ar fi fost musca atrasă în pânza păianjenului. Era o comparaţie care îi dădu de gândit în timp ce se confrunta cu o varietate ameţitoare de preparate pentru micul dejun. Cereale, sucuri, fructe – pe unele dintre ele nici nu le recunoştea –, diverse sortimente de pâine şi produse de patiserie, brânzeturi, peşte afumat, mezeluri, kedgeree[1], supa miso, sashimi, plus toate componentele unui mic dejun tradiţional scoţian – inclusiv drob şi turte de cartofi – ocupau bufetul care se întindea de-a lungul unei laturi a camerei.

– Mă mândresc cu faptul că nu e nici un hotel în tot oraşul care să întreacă micul dejun al familiei Tilney, spuse generalul. Dar dacă e ceva – orice, vreun tip anume de pâine sau cereale – pe care ţi-ar plăcea să-l mănânci şi noi nu-l avem, doar spune-ne, iar Calman o să trimită după el. N-ar fi putut fi mai preocupat ca ea să se simtă bine nici dacă ar fi fost un membru al casei regale, iar Cat, căreia nu-i plăcea agitaţia, nu putea decât să spere că nu avea să fie aşa la fiecare masă luată la mănăstirea Northanger.

Experienţa era cu atât mai deconcertantă cu cât atitudinea mieroasă a generalului contrasta puternic cu ieşirile de furie legate de absenţa de la masă a fiului său mai mare. Începea cu „Unde Dumnezeu este Frederick?" şi ajungea la cât de mult pierduse căpitanul Tilney la cărţi cu o seară în urmă, cât de mult băuse la masa de joc şi se încheia cu o izbucnire violentă în legătură cu cât de leneş era în general. Când Freddie îşi făcu în cele din

[1] Fel tradiţional englezesc, originar din India, pe bază de orez, legume şi hering (n.tr.)

urmă apariția, cu ochii lipiți de somn și neras, își dori probabil să fi rămas în pat până când restul aveau să fi plecat, atât de dură fu critica tatălui său.

– Este scandalos, conchise el. Mi-e rușine cu tine... Să ai o asemenea lipsă de respect când avem un musafir. Pe vremea mea, armata îl învăța pe bărbat cum să fie cuviincios. Acum, văd că nu vă învață decât cum să vă purtați urât. Acum, ia loc și mănâncă-ți micul dejun!

Freddie îi oferi lui Cat un zâmbet amărât, însă nu oferi drept răspuns la ieșirea tatălui său decât o scuză mormăită în barbă. Cat se întrebă dacă adevăratul motiv pentru trezirea lui târzie era faptul că nu putuse dormi fiindcă se gândise la Bella. Spera să-și facă o idee mai bună în privința personalității lui, de vreme ce aceasta era prima oară când avea ocazia să discute cu el fără să fie și Bella de față. Dar, întocmai ca fratele și sora lui, Freddie nu spuse prea multe, în vreme ce tatălui lor nu-i mai tăcea gura. Stătea cu capul plecat, amestecând un ou crud în ceea ce Cat spera din tot sufletul să fie suc de roșii.

Generalul dădu numaidecât gata un platou cu rinichi și sângerete, apoi se ridică și spuse:

– Îmi cer scuze că mă retrag, Catherine, dar trebuie să mă asigur că totul este în regulă înainte să plecăm. Dar, te rog, mănâncă pe săturate. Nu e nici o grabă.

De cum se închise ușa în urma lui, Freddie izbucni într-un hohot sec de râs.

– Nu e nici o grabă, dar Doamne ferește să nu fiți în prag la ora la care v-a spus să fiți gata de plecare.

– Taci din gură, Freddie, ai s-o faci pe Cat să-și dorească să nu fi acceptat să vină la Northanger, făcu Ellie.

El oftă.

– Mă rog. Ca să fiu sincer, Ellie, o să fiu fericit când o să vă văd plecați, ca să mă pot bucura de ce-a mai rămas din permisia mea fără să-l am pe el să mă bată la cap tot timpul. O să-mi fie dor de tine și de Henry, dar nu și de Ginghis Han. E timpul ca voi doi să-i ieșiți de sub papuc.

– Nu suntem sub papucul lui, replică Henry. Îi stăm alături din proprie voință, pentru că îl înțelegem.

– Este modul lui de a face față suferinței, spuse Ellie. Lucrurile îngrozitoare pe care le-a văzut în Falklands, apoi moartea mamei. Ar trebui să fii mai îngăduitor cu el, Freddie.

Cat nu se putu abține să nu-i placă și mai mult pe mezinii familiei Tilney pentru compasiunea pe care o arătau părintelui lor atât de dificil. Însă Freddie era hotărât să-și apere punctul de vedere.

– Nu suferă, e doar un tartaon. Crezi că n-am văzut și eu destule grozăvii în Helmand? Crezi că pe mine nu m-a durut să-mi pierd mama? Dar eu nu vin acasă să fac pe nebunul și nici nu le fac celorlalți viața un calvar, așa cum i-a făcut el mamei. Voi doi sunteți prea tineri ca să vă aduceți aminte cum s-a purtat, dar, pentru un copil mic, a fost îngrozitor.

– Pari să fi trecut peste. Voi doi sunteți prieteni la cataramă ori de câte ori te întorci acasă, spuse Ellie cu răceală. Nu pe mine și pe Henry ne ia la cazinou ori la curse.

Freddie își întinse mâinile într-un gest de resemnare.

– Ce pot să spun? Știu. Și e o companie minunată când uită că e tatăl meu. Dar, de cum trecem pragul ăsta, e ca și cum monstrul dinăuntrul lui se dezlănțuie.

– Ajunge, făcu Henry, ridicându-se și sorbindu-și ultima gură de cafea. Cat, îți promit că nimeni n-o să țipe la tine cât vei sta la Northanger. Ei bine, poate doar dacă trișezi la Monopoly sau la Scrabble. Tata nu-și dorește decât să te simți bine cu noi. Devine foarte încordat din cauza asta.

Nici nu sfârși bine cuvintele, că încordarea generalului atinse o nouă dimensiune. Dădu de perete ușa de la sufragerie și spuse:

– Haideți, haideți, trebuie să pornim la drum până în zece. I-am promis lui Lachie că ne întâlnim cu el la zece patruzeci și cinci.

Ușa se închise în urma lui, iar Ellie își îndesă în gură ultima lingură de vită tocată cu porumb.

– Cine e Lachie? întrebă Cat, urmându-l pe Henry pe hol, unde se părea că îi aşteptau o mulţime de bagaje şi de cutii cu provizii.

– A fost paznicul vânatului la Northanger. Apoi a fost chemat să lupte în Falklands împreună cu tata şi şi-a pierdut un picior. Henry deschise larg uşa din faţă şi ridică valiza lui Cat. Evident, nu s-a mai putut întoarce la vechea slujbă. Aşa că tata i-a împrumutat nişte bani ca să-şi cumpere barul de la ieşirea din Lauder. Întotdeauna ne oprim acolo pentru o cafea şi pentru prăjiturile soţiei lui când suntem în trecere. E o tradiţie. Coborî scările şi aşeză valiza în portbagajul Mercedesului mai mic dintre cele două parcate afară.

Henry se sprijini de maşină şi îşi încrucişă braţele.

– Bănuiesc că nu suntem în cea mai bună formă în dimineaţa asta. Probabil îţi doreşti să fii înapoi la sânul protector al lui Susie Allen.

Cat pufni în râs.

– Întotdeauna ştii exact ce să spui ca să nu mai fiu încordată. Sunt sigură că o să se liniştească apele odată ce pornim la drum.

Şi aşa se şi întâmplă. Haosul se metamorfoză cumva în ordine, iar Cat se trezi curând pe bancheta din spate a Mercedesului mai mare, alături de Ellie. Henry conducea maşina mai mică, în care era generalul, iar Calman conducea maşina în care erau fetele.

Cafeaua la barul lui Lachie se dovedi un adevărat spectacol. Barul în sine era o cabană confortabilă, numai din lemn negru şi alămuri lucitoare, iar cafeneaua şi bistroul ocupau o seră întinsă, construită deasupra clădirii iniţiale. Singurii clienţi erau trei bătrânele, care pălăvrăgeau într-un colţ la o cafea şi nişte brioşe.

Soţia lui Lachie, o femeie rotofeie şi plăcută, având în jur de patruzeci de ani, se ocupă să-i aşeze la masă, apoi dispăru în bucătărie, în vreme ce generalul şi Lachie schimbară o serie de propoziţii pe care Cat le găsi fără noimă. Înghesuită între Ellie şi Henry, nu se putea gândi la nimic de spus care să prezinte interes. Din fericire, doamna Lachie ieşi în forţă din bucătărie, încărcată

cu platouri cu prăjituri. Le aşeză cu mândrie dinaintea oaspeţilor ei, iar Cat se holbă cu gura căscată la varietatea de dulciuri. Se gândea că nu mai văzuse atâta unt, făină, zahăr şi ouă la un loc nici măcar la târgurile din Piddle Valley.

– E uimitor, nu-i aşa? spuse Henry, întinzându-se să-i dea lui Cat brioşele, clătitele şi checul. Şi sunt la fel de bune pe cât arată. Când fac drumul înspre şi dinspre Northanger, sunt nevoit s-o iau pe rute ocolitoare, altfel m-aş face cât un butoi.

Doamna Lachie se întoarse cu ceai şi cafea.

– Nu fi ridicol, Henry! Ai metabolismul unui ogar. Acum, ia şi mănâncă din bezelele astea. Le-am făcut special pentru tine.

Lui Cat îi fu cu neputinţă să se oprească odată ce începu. Totul era delicios, dar, de îndată ce dădea gata ceva, generalul şi doamna Lachie o îmbiau cu altceva. În cele din urmă, îşi dădu seama că, dacă mai mănâncă fie şi o singură îmbucătură, avea să i se facă rău.

– Nu mai pot, gemu ea, pe când doamna Lachie îi oferea un platou cu prăjituri cu vanilie.

– Cred că ţi-ai îndeplinit misiunea, draga mea, îi spuse generalul doamnei Lachie. Un ospăţ pe cinste, ca de obicei. Cele mai bune prăjituri din Borders.

Cat fu mişcată de consideraţia pe care o arătau domnul şi doamna Lachie generalului. Erau respectuoşi fără să fie servili, şi se gândi că acest lucru îi făcea cinste gazdei ei. Chiar dacă îşi cam repezea câteodată familia, era limpede că era un bărbat admirat de cei din jurul lui. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un vampir. Sau da? Sau dacă s-ar fi purtat ca o brută cu vulnerabila lui soţie?

Se întoarseră cu toţii în parcare mult mai lent decât veniseră, îngreunaţi de preaplinul burţilor. Generalul Tilney se bătu uşor pe stomac şi mormăi ceva, deşi Cat îl văzuse mâncând foarte puţin.

– Am nevoie de mai mult loc să mă întind după toate astea, spuse el. Ellie, de ce nu te duci tu cu Henry, iar eu să vin în locul tău? E mai spaţios acolo.

Cat simți împunsătura dezamăgirii. Însă prietena ei îi sări în ajutor:

– Prefer să merg cu tine, tată, răspunse Ellie numaidecât. Am mâncat așa mult, încât mi s-ar face rău de mașină dacă ar conduce Henry, la cum ia curbele alea.

Generalul scoase un gâjâit.

– Aici ai dreptate. Foarte bine. Asta dacă pe Catherine n-o deranjează modul deplorabil în care conduce Henry?

– O să fiu bine, răspunse Cat veselă. Mama îmi spune că am o constituție de fier. Chiar dacă n-ar fi fost adevărat, tot ar fi spus ceva de genul ăsta, ca să-și asigure locul în mașină cu Henry. Singurul ei regret era că le rămăsese mai puțin de o oră până când aveau să ajungă la mănăstirea Northanger.

– O să las în jos capota, ca să avem suficient aer proaspăt.

Generalul Tilney se încruntă.

– Nu prea cred. Se uită în sus, la nori. Nu vrem ca soarele de la prânz să vă bată în cap și să-i dea migrene bietei Catherine.

Și astfel, plafonul din geam fumuriu al mașinii rămase închis.

De îndată ce porniră la drum, Cat își aminti din nou ce plăcut era să fie pasageră în mașina lui Henry, nu a lui Johnny. Acesta mergea liniștit în urma tatălui său, lăsând suficientă distanță între cele două mașini, astfel încât ea să se bucure din plin de dealurile unduitoare și de câmpurile cu oi și vaci pe lângă care treceau. Peisajul era mult mai spectaculos decât cel din Piddle Valley, însă era destul de asemănător cât să-i dea un sentiment de neliniște.

– E chiar frumos din partea ta să vii la noi în vizită, spuse Henry.

– Frumos? E un adevărat răsfăț pentru mine!

– Ei bine, de dragul variației, mă bucur că Ellie are parte de o companie decentă. Știu că nu vă cunoașteți de mult timp, dar te consideră o prietenă adevărată.

– Nu are și alți prieteni la Northanger?

– Este un loc cam izolat. Şi, pentru că majoritatea timpului a fost plecată la internat, nu şi-a făcut niciodată prieteni buni printre copiii localnicilor. Stă mai tot timpul cu tata, şi, când el pleacă în plimbările lui misterioase cu amicii – ceea ce se întâmplă destul de des –, ea rămâne de una singură.

– Dar tu nu eşti prin preajmă?

– Nu am prea dat pe la Northanger în ultima vreme. Sunt avocat, mă găseşti la Edinburgh între trei şi cinci zile pe săptămână.

Cat ridică din sprâncene.

– Te lăfăi în ditamai casa aia din Ainslie Place de unul singur?

Henry izbucni atât de puternic în râs, încât ei îi fu teamă să nu bage maşina într-un şanţ.

– Dumnezeule, nu. Tata închiriază o casă doar pe durata festivalului. Am un apartament îngrozitor de mic la ieşirea pe Cowgate Street, pe care îl dau spre închiriere pe durata festivalului. Şi asta îmi plăteşte ipoteca până la Crăciun.

– Trebuie să-ţi fie greu să te întorci acolo după Ainslie Place şi mănăstirea Northanger.

– Întotdeauna îmi pare rău s-o las pe Ellie, aşa e.

– Dar nu doar pe Ellie. Să laşi mănăstirea din Borders pentru un apartament, fie el şi în Edinburgh, trebuie să fie greu.

El zâmbi larg.

– Ai aşteptări tare mari de la mănăstire, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Ellie mi-a arătat o poză într-una dintre cărţile acelea cu peisaje scoţiene. Era superbă. Genul de clădire care se foloseşte într-o ecranizare a vreunei cărţi cu vampiri la care ţi se opreşte inima, cu vreo eroină în stilul lui Jane Austen sau cu vreo fantomă din strămoşi.

Henry scutură din cap.

– Şi eşti pregătită pentru toate aceste orori pe care le are de oferit o casă ca asta? Oi avea tu o constituţie de fier, dar eşti oare neînfricată? Te ţin nervii? Îşi coborî vocea până la un ton macabru: Poţi face faţă uşilor

glisante, trapelor secrete, coridoarelor tainice ascunse după tapiserii străvechi?

Cat râse.

– Ce te face să crezi că mă sperii atât de uşor? Nu mă cunoşti, Henry Tilney. Şi, în plus, o să fie o mulţime de oameni în casă. Nu e ca şi cum a stat goală ani la rândul, ca să ne întoarcem noi şi să înfruntăm fantome bătrâne – ceea ce s-ar şi întâmpla dacă am fi de-adevăratelea într-un film de groază.

– Nu. Ne-am pus curent electric. Gata cu mersul pe dibuite de-a lungul coridoarelor, luminate doar de tăciunii aproape stinşi din cămine. Şi am trecut şi de faza când dormeam pe podea, întinşi pe piei de animale, în încăperi fără ferestre, uşi sau mobilier. Dar doamnei Danvers, zgripţuroaica noastră de menajeră, îi place să facă totul ca pe vremuri. Insistă ca oaspetele noastre tinere şi frumoase să doarmă în aripa de vest, de unele singure, în vreme ce noi, restul, ne refugiem în aripa de est, unde avem la dispoziţie toalete, apă caldă şi Wi-Fi.

– Doamna Danvers? chicoti Cat.

– Doamna Danvers. O să te conducă de-a lungul unor scări separate de noi, restul. De-a lungul unor pasaje întunecoase. Într-un apartament care nu a mai fost locuit de când nebunul văr Onesiphorus s-a spânzurat de o grindă, acum douăzeci de ani. Un apartament luminat doar de un bec de patruzeci de waţi, care abia dacă e suficient de puternic cât să poţi vedea tapiseriile ascunse în umbra ce înfăţişează fiare mitice şi monştri diformi.

– Cred că te apropii de final.

– Nici n-am început încă să-ţi spun ce te aşteaptă la Northanger, făcu el, cu voce mormântală. O scripcă stricată, un cufăr care nu poate fi deschis, un portret pătat de funingine, ai cărui ochi te urmăresc prin încăpere. Şi o serie de bălmăjeli şi de priviri răutăcioase din partea doamnei Danvers. Iar apoi ea îţi va spune că vampiri, vârcolaci şi zombi hălăduiesc de-a lungul coridoarelor ce duc la camera ta. O să-ţi menţioneze că nu ai semnal la telefon nicăieri în mănăstire, după care te va lăsa singură, încercând zadarnic să-i auzi ecoul paşilor în timp

ce se îndepărtează, convinsă că ai auzit o fâlfâială stranie venind din şemineu. După care vei descoperi că uşa nu are încuietoare.

De-acum, Cat începu să chicotească de-a binelea.

- Ai citit prea multe cărţi din seria Harpiile din Hebride. Nu-i de mirare că Ellie nu primeşte prea mulţi vizitatori. Şi nu te cred când spui că aveţi o menajeră pe nume doamna Danvers.

Henry râse satisfăcut.

- O să te convingi singură. Dar să nu ţipi când o să-ţi fac cunoştinţă cu ea, o enervează rău lucrul ăsta.

- Da, bine, cum zici tu. Deci la ce alte lucruri încântătoare să mă aştept, cât sunt singură în aripa de vest?

Henry îşi coborî încă o dată glasul, până când atinse tonul de înfiorătoare ameninţare:

- La nimic mai mult, în prima noapte. De cum vei trece peste groaza de a te urca în pat, vei cădea într-un somn tulbure, întrerupt de coşmaruri înfricoşătoare. Nimic mai mult de atât. Casa îţi va crea o falsă senzaţie de siguranţă. Dar, în a doua, poate chiar a treia noapte, se va dezlănţui o furtună teribilă.

- Fireşte că aşa va fi. Bubuituri de tunete ce vor face ca zidurile groase de piatră să se zgâlţâie şi să cutremure toată zona până la dealurile înconjurătoare. Rafale de vânt vor şuiera în horn ca ţipetele unei banshee şi vor reverbera în tapiseriile monstruoase, trezindu-le la viaţă.

Acum Henry era cel care râdea.

- Eşti sigură că n-ai mai fost până acum la Northanger? Că nu te-ai dat jos din pat în timpul unei furtuni ca să cercetezi ciudăţeniile vreunei tapiserii ori să descoperi uşa secretă care stă ascunsă după ea? Că nu ai rezolvat acele jocuri de logică ori pentru a o deschide?

Cat scoase un ţipăt scurt.

- Termină!

- Iar apoi, după ce uşa se deschide, te furişezi până la scara largă de piatră, luminată de o licărire stacojie, nepământeană. Auzi un scrâşnet de sub picioare şi îţi dai seama că, de fapt, calci pe oase uscate. Dar ceva

te îmboldeşte să pătrunzi în peştera cea mare din subteran, unde un grup decadent de vampiri se înfruptă din trupul cu piele albă al unei tinere femei. Care seamănă îngrozitor de mult cu...

- Cu?

Cat era oarecum prinsă în poveste. Cumva, Henry îi declanşase propriile fantezii ciudate şi secrete.

- Cu cine, asta întrebi?

Ea îi dădu un ghiont uşor în braţ.

- Da, cu cine seamănă victima?

- Cu Bella Thorpe, intonă el, apoi izbucni într-un hohot de râs. Nu pot ţine pasul, Cat. Va trebui să-ţi închipui singură marele final. Dar să fie inteligent - de îndată ce luăm următoarea curbă, vom da cu ochii de mănăstirea Northanger.

Cuvintele lui nici că ar fi putut s-o încânte mai mult. Din clipa în clipă, fanteziile ei aveau să se materializeze. Abia îşi încăpea în piele de nerăbdare.

capitolul 21

Aşa cum se întâmplă deseori, realitatea nu fu la înălţimea aşteptărilor lui Cat. După ce dădură curba, ceea ce zări nu fu o mândreţe de clădire, ci două case în stil victorian, construite fără vreo eleganţă arhitecturală din gresie roşie, specifică zonei. Fiecare din ele aveau o cameră de supraveghere montată pe acoperiş. O poartă modernă din oţel se deschise, permiţându-i maşinii generalului să treacă, după care îşi continuară drumul de-a lungul unei alei asfaltate şi bine întreţinute. Tot ce se putea vedea din mănăstirea însăşi erau vârfurile celor două burlane de la coşurile ornamentale.

Parcuri se întindeau de-o parte şi de alta, presărate cu pâlcuri dense de copaci maturi ori de tufe, astfel încât, oriunde ţi-ai fi aruncat privirea, ar fi fost imposibil să vezi o linie neîntreruptă a orizontului. Atunci, o rupere violentă de nori izbucni din senin, reducându-le

vizibilitatea şi făcând-o pe Cat să fie recunoscătoare pentru faptul că nu lăsaseră în jos capota.

Prima ei imagine reală cu mănăstirea era estompată de ploaia care se scurgea pe parbriz. Henry opri în dreptul unui portic străvechi cu piloni uzaţi de vreme şi se repezi afară din maşină ca să-i deschidă uşa.

– Grăbeşte-te, o îndemnă el. Toarnă cu găleata.

Cat fugi la adăpost şi îl aşteptă să scoată bagajele din portbagaj şi să i se alăture. Acum, că avea o clipă de răgaz să observe împrejurimile, se simţi alinată de familiaritatea pridvoarelor şi a vestibulelor. Cu toate că mănăstirea Northanger era construită din gresie stacojie ce-i aducea aminte de portocalele roşii, ca stil şi dimensiune pridvorul se asemăna foarte mult cu cel al parohiei din Piddle Drummer, unde tatăl ei oficia slujbele de seară duminică de duminică. Singurele lucruri care lipseau erau avizierele şi afişele de la Oxfam[1].

Auzi cum portbagajul fu închis cu zgomot, apoi Henry apăru prin perdeaua deasă de ploaie cu două genţi şi cu valiza ei.

– Au mai rămas câteva cutii cu mâncare, dar le las în seama lui Calman pentru când o să ducă maşina în spate, spuse el. Lăsă jos greutăţile şi privi în urmă la torent.

– S-a zis cu previziunea meteo de cer senin, spuse Cat.

Henry ridică din umeri.

– Probabil că e ca la tropice acum în Edinburgh. Se pare că aici ne luăm porţia de ploaie cu vârf şi îndesat. Câteodată, în Kelso, ceva mai în josul drumului, e vreme frumoasă, dar la Northanger e înnorat şi burniţează. Noi ne-am obişnuit, dar poate fi cam şocant pentru oaspeţi.

– Ciudat, dar n-ai pomenit nimic despre vremea proastă până când nu m-ai adus aici.

El îi aruncă o privire piezişă.

– Iar acum eşti prizoniera mea.

Ea râse.

---

[1] Confederaţia internaţională a organizaţiilor caritabile, care are drept scop strângerea de bani pentru prevenirea sărăciei (n.tr.)

– O, cruță-mă, te rog!

Henry luă din nou genţile şi arătă către uşă.

– Ar trebui să intrăm. Mă ajuţi?

Cat răsuci un inel mare şi negru de metal din poarta cu ţinte, care se deschise fără zgomot. Intrară într-un coridor străvechi, cu un şemineu uriaş, dominat de o scară largă în spirală, care se bifurca la jumătate, ducând înspre cealaltă parte a galeriei ce mărginea coridorul. Covoare decolorate erau împrăştiate peste dalele de piatră, iar pereţii erau decoraţi cu peisaje sumbre, dominate de stânci întunecate şi de cascade prevestitoare de rău. Îşi simţi inima în gât. La asta visase, asta îşi dorise cu atâta ardoare. Clădirea nu era o biserică transformată cu stil, ci o casă fortificată, aproape un castel, adâncit în istorie.

– O să duc bagajele sus, spuse Henry. Făcu semn din cap către uşile duble din stânga holului. Acolo e salonul. Tata şi Ellie sunt înăuntru. Intră şi tu. Se porni să urce scările cu paşi iuţi, lăsând-o pe Cat cu senzaţia că ar trebui să bată mai întâi la uşă. Dar ăsta nu era un serial de epocă de duminică seara, îşi spuse în sinea ei. Ăsta era secolul douăzeci şi unu, iar ea se afla în casa prietenilor ei. Prin urmare, cu băgare de seamă, deschise uşa şi îşi vârî capul înăuntru.

– Intră, intră, o chemă generalul.

Cu toate că nu ajunsese decât cu puţin timp înaintea lor, arăta de parcă nu se urnise de acolo de la micul dejun, aşa cum stătea aşezat într-un fotoliu elegant din piele, cu ziarul *Telegraph* deschis în poală.

Cat se strecură înăuntru, lăsându-şi privirea să se dezlipească de general şi să cuprindă întreaga încăpere. După măreţia holului, era o mare dezamăgire. Nu dimensiunea, căci era vastă şi bine proporţionată, dominată de un foişor circular ce se compunea din ferestre înalte, susţinute de o delicată dantelărie din traverse de gresie. Decorul era cel care o uimea şi o dezamăgea deopotrivă. În locul unui masiv şemineu sculptat în perete, al zidurilor de piatră dură şi al podelei pavate, încăperea arăta ca scoasă dintr-o revistă scandinavă de lifestyle.

Podea din lemn deschis la culoare, covoare moderne în culori vii, pereți tencuiți și decorați nu cu capete de cerbi ori cu somoni, ci cu tapiserii și carpete în stil contemporan. Până și mobilierul sfida tradiția; totul părea să fi fost creat ca frumusețea, confortul și funcționalitatea să aibă o pondere egală. În mod perfid, Cat își aminti ce spusese James când vorbise despre casa unui prieten de la Oxford: „Atât de mișto, că s-ar fi pupat singură". Având în vedere că se așteptase la o atmosferă de epocă și la pânze de păianjen, Cat se simți aproape îndurerată. Îi amintea de casa ultramodernă a vampirilor din primul film al seriei Amurg.

Văzându-i expresia, dar nebănuind nimic din ce se petrecea în mintea ei, generalul făcu un gest larg din mână.

– După cum vezi, Cat, trăim cât se poate de simplu. Nimic pentru expoziție, totul pentru uz curent. Cândva, aici era ca într-un muzeu, dar i-am dat noi de capăt, nu-i așa, Eleanor? Fără să te tragă curentul, fără unghere întunecoase. Acum e vorba doar despre confort. Nu am terminat încă proiectul, după cum vei observa în camera ta, dar o să ajungem noi și acolo.

– E minunat, spuse Cat, gândindu-se cu jind la bucătăria din casa parohială, cu tot cu curentul de aer și cu scaunele desperecheate, cu încărcăturile lor surpriză de pisici. Nimeni nu se obosise s-o renoveze după vreun stil anume; l-ar fi făcut pe un prezentator TV să izbucnească în lacrimi. Însă era primitoare și călduroasă, nu sterilă din pricina acestei eleganțe cumpărate cu bani.

Generalul se uită la ceas.

– Presupun că nu mai vrea nimeni să ia prânzul după vizita noastră la Lachie? Atunci luăm cina mai devreme. O să-i spun doamnei Calman să ne servească la șase. Eleanor, de ce nu o conduci pe Catherine în camera ei? Sunt sigură că voi, fetelor, aveți o grămadă de făcut până atunci.

Nici dacă ar fi luat-o de ceafă s-o dea afară mesajul n-ar fi fost mai clar. Cat o urmă pe Ellie afară din încăpere și porniră înspre scări.

– Salonul este minunat, spuse Cat.

– După ce a murit mama, tata a schimbat parterul din temelii. Nu voia să lase ceva care să-i aducă aminte de gusturile ei, de lucrurile care-i plăceau ei. Holul de la intrare e singurul care a scăpat – cei de la Historic Scotland[1] au pus piciorul în prag, şi tata nu a reuşit să obţină aprobarea de a-l modifica. Ellie îi aruncă lui Cat o privire conspirativă. Până şi tata s-a gândit de două ori înainte să-i sfideze pe cei de la Historic Scotland.

– Mă bucur să aud asta, spuse Cat, în timp ce începură să urce treptele late şi uşor adâncite, rezultatul sutelor de ani de urcat şi coborât pe ele. Atmosfera e cu totul specială aici.

– Cred că vei găsi atmosfera din dormitorul tău şi mai interesantă, răspunse Ellie. Odată ce a terminat cu toate camerele în care intră de obicei, tata a ajuns să rămână fără combustibil, ca să spun aşa. N-aş zice că aripa oaspeţilor arată chiar medieval, dar nu e nici modernă, în afară de instalaţia de apă. După ce tata s-a întors din Falklands, a ţinut morţiş să aibă o instalaţie funcţională, aşa că măcar vei avea o baie ca lumea! Odată ajunse în dreptul galeriei, Ellie arătă către culoarul din dreapta. Acela este coridorul familiei. Unde sunt dormitoarele noastre – al meu, al lui Henry şi al lui Freddie – şi camera noastră de zi. Coridorul din mijloc este al tatei. Iar aici – o conduse pe un coridor lung, care şerpuia departe de scara principală – este aripa oaspeţilor. Am rugat-o pe doamna Calman să te instaleze tocmai în capăt, pentru că aşa o să ai parte de cea mai frumoasă privelişte. Paşii lor răsunau pe când cele două fete îşi continuau drumul, luând o curbă care le întrerupse vederea înspre scara principală. Ajunseră la capătul coridorului, iar Ellie se întoarse spre o uşă din dreapta. Am ajuns, spuse ea. Şovăi în prag, ca şi cum nu prea îi venea să intre. Uşa de vizavi duce înapoi la scări, care te scot vizavi de salon. Te-am adus pe aici ca să ştii cum să găseşti camera de zi. Este la capătul coridorului pe care

[1] Organizaţie care se ocupă cu păstrarea, protejarea şi promovarea patrimoniului cultural scoţian (n.tr.)

ți l-am arătat din capul scărilor. Ce-ai zice să ni te alături după ce te instalezi?

Și, spunând acestea, se întoarse și porni cu pași iuți înapoi pe unde veniseră.

Ușor intrigată, Cat intră în cameră. Era sub forma unui cub generos, fără nimic deosebit. Pereții erau tencuiți și vopsiți în nuanța de galben lămâie pal a razelor de soare. O pictură uriașă înfățișând un peisaj marin atârna pe un perete. Lui Cat îi aducea minte de tablourile lui McTaggarts pe care le văzuse la galeria Kirkcaldy, unde fusese cu soții Allen pentru expoziția lui Vettriano. I se părea că toate acestea se petrecuseră cu ani-lumină în urmă. Podeaua era acoperită cu rogojini de sisal, iar patul dublu din lemn de pin era lipit de perete, astfel ca ocupantul lui să aibă vedere prin cele două ferestre la dealurile din depărtare, pe deasupra vârfurilor copacilor. Un șifonier cu ornamentații bogate în stil victorian și o comodă cu sertare asortată ocupau colțul opus al camerei, iar în arcada nu foarte adâncă a uneia dintre ferestre se afla un dulap negru de inspirație japoneză, înalt de vreun metru și ceva.

Era singurul obiect din cameră care îi stârni interesul lui Cat, însă nu avea timp să-l cerceteze îndeaproape. „N-ar strica totuși să arunc o privire", se gândi ea. „Oh, ești atât de tentant", spuse, lăsând mâna să-i alunece peste suprafața fină și lăcuită. Își permise o clipă de răgaz să-l examineze și băgă de seamă că partea din față era împărțită în două, ca și cum ar fi avut două uși. Însă erau niște uși fără încuietori și fără mânere. Nedumerită, privi mai atent și observă că cele două uși erau fixate sub capac, care ținea loc de sistem de închidere. Mulțumită la gândul că avea să poată reveni asupra lui când urma să aibă timp, se îndepărtă de dulap, își scoase telefonul și făcu poze la dormitorul ei și la baia cu marmură alăturată, la cada cu piciorușe și la cabina de duș cu geamuri fumurii.

Dar, când să trimită pozele Bellei și surorilor sale, constată cu uimire că nu avea semnal la telefon. Și nu părea să fie disponibilă nici vreo conexiune Wi-Fi.

N-avea cum să fie posibil așa ceva, nu? Familia Tilney n-ar fi putut trăi într-un asemenea loc izolat fără conexiuni digitale, nu-i așa? Știa că erau câțiva oameni în sat care nu aveau e-mail sau telefoane mobile, însă aceia erau fie bătrâni, fie ciudați. Generalul o fi el excentric, dar nu îl considera și ciudat. Trebuia să existe un motiv pentru lipsa de conexiune, iar vocea din mintea ei de care nu voia să asculte ar fi avut ceva de spus în această privință.

Revenind la realitate, Cat își dădu seama că era posibil ca Ellie și Henry să se întrebe ce-i lua atât de mult. Deschise valiza, își îndesă la nimereală hainele în comodă, apoi dădu fuga până la răscrucea de coridoare din capul scărilor. Aruncă o privire curioasă înspre coridorul generalului Tilney, însă nu reuși să vadă nimic în afară de pereți goi și uși închise. Goni prin dreptul altor uși închise, până când ajunse la una care era întredeschisă. Din spatele ușii se auzea sunetul unei chitare la care cânta cineva nu lipsit de pricepere.

Cat deschise ușa, iar Henry își ridică privirea din spatele unei chitare vechi și cam uzate. Îi dărui un zâmbet primitor.

- Ne-ai găsit. Ellie se temea că nu ți-a explicat îndeajuns de bine. Intră și alătură-te nouă. Ne place să numim locul ăsta camera de zi a Viperinilor.

- Nici pe departe, spuse Ellie, ridicându-se de pe canapeaua comodă pe care stătea întinsă. Când ești tu prin preajmă, e mai degrabă a Ochilor de Șoim. Tipic avocățesc, numai lăudăroșenie și vorbe goale.

Locul avea, fără îndoială, ceva din camera de zi a unui internat. Rafturile gemeau de cărți, care variau de la cărți clasice pentru copii până la cele mai recente bestselleruri. Grămezi de cutii cu jocuri de societate și puzzle-uri stăteau într-o rână, ca un bețiv, într-un colț. O claviatură electrică, un sintetizator și un sistem de sunet care părea foarte scump ocupau un alt colț. Un televizor, un DVD-player și o consolă de jocuri încheiau șirul posibilităților de petrecere a timpului. Mobila era

tocită și tapițeria scămoșată, însă totul părea confortabil. Se simțea aproape ca acasă, constată Cat.

Se așeză într-un fotoliu doldora de perne și se desfătă în confortul oferit de acesta.

– Ce cameră grozavă, spuse ea.

– E un loc în care evadăm de orice ordin și ordine, răspunse Henry. Îți place camera ta?

Cat încuviință din cap.

– Mai mult decât atât. O ador. Priveliștea e superbă.

– Mama spunea întotdeauna că acolo e cea mai bună lumină din întreaga casă. Când lucra la vreun pled, acolo își ducea materialele, ca să vadă cum se potrivesc culorile împreună, spuse Ellie.

– Dar nu am semnal la telefon, spuse Cat, scoțându-și telefonul și verificând încă o dată. Tot nimic.

– Tata refuză cu încăpățânare să ni se pună vreun stâlp pe domeniu, așa că suntem ca într-o gaură neagră aici, zise Henry. Câteodată prinzi o liniuță sau două pe lângă casă, dar, dacă vrei ceva mai decent, trebuie să mergi câțiva kilometri de-a lungul drumului spre Kelso. Îmi pare rău pentru asta. Dacă vrei să suni acasă, asta nu e o problemă, avem o linie telefonică perfect funcțională.

– Dar Wi-Fi? Telefonul nu-mi prinde nimic.

Ellie bombăni:

– Știu. Scuze. Avem internet wireless, dar tata e complet paranoic când vine vorba despre asta. E convins că, dacă lasă routerul pornit, o să intre tot felul de hackeri și spioni în calculatoarele noastre, ca să ne urmărească și să ne golească toate conturile bancare.

– Îi invit să-l golească pe al meu, bălmăji Henry. Să vedem dacă o să găsească ceva.

– Așa că nu-l pornește decât atunci când are el nevoie să-l folosească, adică aproape niciodată.

– Vrei să spui că nu puteți să folosiți propriul Wi-Fi?

– Îmi pare rău, zise Ellie.

– Dar cum intrați pe Facebook, pe Twitter și pe restul?

Ellie și Henry schimbară o privire.

– Când suntem aici, mergem în Kelso. E acolo o cafenea cu Wi-Fi gratis, răspunse Henry.

– Iar când nu e el aici... Ellie păru puțin stânjenită. Soții Calman au propria rețea Wi-Fi, iar eu le știu parola. Când sunt amândoi prinși cu treabă, mă furișez până la casa lor și mă așez pe pervaz.

Ce citise ea într-o scurtă poveste de-a lui Scott Fitzgerald, că cei bogați erau diferiți, că faptul că primeau tot ce voiau de la o vârstă fragedă îi făcea să devină mai slabi de înger? Se părea că era un oarecare adevăr în vorbele acelea. Cat nu se imagina pe ea ori pe vreunul dintre frații și surorile ei să cedeze atât de ușor în fața unei interdicții atât de ridicole.

Asta, firește, exceptând cazul în care cei din familia Tilney aveau alte motive, mult mai ascunse, pentru care doreau să-și păstreze neatinsă intimitatea.

capitolul 22

Cat sperase la o după-amiază în compania ambilor frați Tilney; deși îi plăcea compania lui Ellie, Henry era cel care stârnea ceva în ea. Însă el nu stătu cu ele mai mult de un sfert de oră, înainte să se retragă fără tragere de inimă ca să pregătească o înștiințare.

– Trebuie s-o faci azi? întrebă Ellie. Când Cat de-abia a ajuns?

Henry își întinse brațele.

– Am de ales? E pentru diavolul din mine[1].

Răspunsul lui o uimi și o alarmă pe Cat, iar amândoi frații izbucniră în râs când îi văzură expresia.

– Dacă te-ai fi putut vedea, chicoti Ellie.

– E un termen juridic scoțian, o lămuri Henry. Tehnic vorbind, eu sunt un diavol. Așa îi numesc pe avocații stagiari. Peste câteva luni, să sperăm, maestrul meu

[1] Joc de cuvinte intraductibil în română din cauza lipsei de echivalențe: în original avem *devil* – avocatul stagiar/diavol, *devilmaster* – cel care îl pregătește pe avocatul aspirant și *devilling* – stagiul în sine. Aceste denumiri sunt specifice Scoției și Irlandei. (n.tr.)

o să decidă dacă sunt pregătit sau nu şi o să mă recomande maestrului principal, astfel încât să fiu admis în barou. Dar, până atunci, îmi petrec zilele făcând chestii diavoleşti.

- Ce denumire ciudată! Fratele meu este ajutor de avocat în Newcastle, dar nu a spus niciodată că ar fi un diavol!

- Asta pentru că nici nu e. Henry lăsă jos chitara şi se ridică. Este unul dintre aspectele care diferenţiază sistemul juridic scoţian de cel englez. Dar poate că tatăl tău ţi-ar interzice să vii în vizită într-o casă cu un diavol rezident?

- Nu ştiu dacă crede în genul ăsta de diavoli, spuse Cat neliniştită.

- Cum? Nu face exorcizări?

- Nu, e un simplu vicar.

- Poate că ar fi timpul să se apuce, dacă îţi vei petrece timpul cu drăcuşorii Tilney.

Şi, zicând acestea, Henry părăsi încăperea.

În lipsa lui, Cat şi Ellie nu întâmpinară nici o problemă în a se distra şi singure. Dădură drumul la un CD cu muzică, apoi se puseră pe pălăvrăgit, tolănite amândouă pe canapea. Numai ele ştiu despre ce au vorbit; erau lucruri fără însemnătate pentru oricine altcineva în afară de ele. În cele din urmă, Ellie îi spuse o anecdotă despre o vacanţă petrecută în familie pe vremea când mai trăia mama lor. Iar Cat îşi găsi curajul s-o întrebe lucruri mai apăsătoare.

- Câţi ani aveai când a murit mama ta?

Ellie se depărtă de ea.

- Treisprezece, răspunse.

- Ce nasol, spuse Cat. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit ultimilor patru ani dacă n-ar fi fost mama. Adică, da, uneori mă înnebuneşte de cap, dar de cele mai multe ori este ca o plasă uriaşă de siguranţă.

- Ciudat mod de a o descrie, făcu Ellie. Şi, când pierzi asta, e ca şi cum ai cădea într-un puţ fără fund.

– S-a întâmplat brusc? Sau ai avut timp să te obişnuieşti cu ideea? Nu că aş fi de părere că ai putea vreodată să te obişnuieşti cu o idee ca asta.

Ellie scutură din cap.

– Spunea întruna că se simte obosită, aşa că, în cele din urmă, tata a dus-o la nu ştiu ce specialist din Edinburgh pentru analize. Asta se întâmpla în vacanţa de Crăciun. Scoase un scâncet trist care ar fi putut trece drept o încercare de râs. El nu a fost foarte înţelegător. A crezut că doctorul avea să-i spună să nu îşi facă griji. Când s-au întors acasă, amândoi erau şocaţi. Ne-au spus doar că era ceva în neregulă cu sângele ei, după care s-au închis amândoi în biroul tatei. Eu şi Henry am fost îngroziţi.

– Oricine ar fi fost în locul vostru. Dar ceva în neregulă cu sângele ei? Ce anume? N-aţi aflat?

Ellie scoase un oftat sfâşietor.

– Mama ne-a spus mai târziu în aceeaşi seară. Avea o formă rară de leucemie. E un nume lung şi complicat, aşa că o numeau simplu T-PLL. Este foarte agresivă. Ne-a spus că nu mai avea şanse să trăiască decât câteva luni.

– Nu există tratament?

Cat nu-şi putea închipui cum era să afli asemenea veşti. Nu credea că ar fi putut suporta să i se întâmple aşa ceva mamei ei.

– Nu a vrut să facă chimioterapie. Spunea că oricum asta nu avea s-o vindece şi că voia să se bucure din plin de timpul care îi mai rămăsese cu noi. Gura lui Ellie se strânse într-o grimasă de durere. S-a dovedit că nu mai avea chiar aşa mult. În două luni s-a stins.

Dintr-un impuls, Cat îşi petrecu braţul pe după umerii lui Ellie şi o trase pe prietena ei mai aproape.

– Îmi pare atât, atât de rău, spuse ea. Dar tot îşi auzi vocea subţire dintr-un cotlon al minţii bâlmăjind ceva despre sânge rău şi vampiri.

– Totul s-a întâmplat atât de repede, continuă Ellie. Iar tata s-a izolat pur şi simplu de noi toţi. Freddie

este inutil când vine vorba despre emoții, așa că eu și Henry a trebuit să ne descurcăm pe cont propriu. Presupun că de-asta suntem atât de apropiați acum.

O vreme, nu mai spuse nici una nimic, lăsând CD-ul cu muzică să cânte pe fundal, o melodie irelevantă despre dragoste și inimi frânte. Atmosfera fu întreruptă de o bătaie în ușă, urmată de o femeie cu chipul roșu care dădu buzna înăuntru fără să aștepte vreo invitație.

- M-am gândit că ar fi bine să vă reamintesc: cina se servește mai devreme, spuse ea. Știi că tatălui dumitale nu-i place să aștepte.

Accentul ei era atât de puternic, încât Cat simți nevoia să-și traducă în engleză vorbele ei.

Ellie sări numaidecât în picioare, ca și cum ar fi fost prinsă făcând ceva greșit.

- Doamnă C! Aceasta e prietena mea, Catherine Morland. Se întoarse către Cat: Aceasta este doamna Calman. Soția domnului Calman, evident. Dumneaei se îngrijește de casă. Am fi pierduți fără ea.

- Toată lumea îmi spune Cat.

Nu era sigură ce anume cerea eticheta. Să dea mâna sau nu?

Doamna Calman o cercetă din cap până în picioare cu ochii ei mici și negri ca niște afine dintr-o brioșă.

- Bun venit la mănăstirea Northanger, domnișoară Morland. Sper că te vei bucura de șederea dumitale aici. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă!

Asta suna mai mult ca o amenințare decât ca o ofertă.

- Vă mulțumesc. Cat afișă un zâmbet nesigur. Este o casă minunată.

- Da, răspunse doamna Calman. Dacă pereții aceștia ar putea vorbi... Se întoarse către Ellie. Acum, Eleanor, nu uita! Aduc supa la masă într-o jumătate de oră. Fie că ești acolo, fie că nu.

Făcu un semn din cap către amândouă, apoi închise cu putere ușa în urma ei.

- Uau, e ca un balaur, spuse Cat.

– A fost în armată. Aşa l-a cunoscut pe Calman. Presupun că amândoi sunt de părere că munca în slujba tatei seamănă foarte bine cu viaţa pe care o aveau în armată.

– Dacă am fi fost într-un roman, ea ar fi fost cea care te-ar fi strâns la pieptul ei după moartea mamei tale şi te-ar fi lăsat să descoperi ce inimă de aur nebănuită are.

Ellie pufni.

– Crede-mă, viaţa mea nu e deloc desprinsă dintr-un roman. Mai bine ne-am pregăti pentru cină. Ne întâlnim în capul scărilor în douăzeci de minute.

Cat se uită la blugii ei şi la tricou.

– Ar trebui să mă schimb?

Ellie îi aruncă o privire critică peste umăr.

– Blugii sunt în regulă, dar aş schimba tricoul. Tatei îi place să pretindă că ultimii o sută de ani nici nu au existat.

Se despărţiră în hol, iar Cat se grăbi să se întoarcă în camera ei. Hotărî să scape atât de blugi, cât şi de tricou în favoarea unei fuste lungi şi vaporoase în mai multe nuanţe de verde şi albastru şi a unei bluze simple, albe, din batist. Dacă generalul dorea să trăiască în trecut, ea avea să-şi dea toată silinţa să arate ca o tânără cuviincioasă. Se uită cu jind la dulapul japonez, însă îşi spuse în sinea ei să aibă răbdare, să aştepte până la noapte, când toţi cei din casă aveau să se retragă. Făcu numai bine, căci, peste doar câteva momente, Ellie bătu la uşa ei, nerăbdătoare s-o revadă.

Deşi Cat şi Ellie ajunseră în sufragerie cu cinci minute mai devreme de ora stabilită, îmbujorate la faţă şi gâfâind de cum alergaseră de-a lungul coridorului şi în josul scărilor, generalul se uită lung şi ostentativ la ceasornicul antic şi elegant din colţ. Henry era deja acolo, terminase cu chestiunile avocăţeşti şi sorbea acum din ceea ce Cat spera cu ardoare să fie un Bloody Mary.

– Tocmai la timp, spuse generalul.

Lui Cat i se păru că distinge o umbră de dezamăgire în vocea lui şi se mustră în sinea ei pentru gândul acesta nevrednic.

În timp ce doamna Calman le servea supa, Cat trecea în revistă detaliile din vastul salon. Totul sclipea şi strălucea datorită lemnului lustruit, argintăriei şi cristalurilor. Masa era suficient de încăpătoare cât să găzduiască mai bine de douăsprezece persoane, însă ei nu ocupau nici pe departe atâtea locuri. Observându-i cercetarea minuţioasă, generalul spuse:

- Probabil eşti obişnuită cu dineuri mult mai grandioase decât acesta cu binefăcătorii tăi, soţii Allen.

Surprinsă, Cat scutură din cap.

- Nu, nicidecum. Soţii Allen nu prea organizează petreceri formale în Dorset. De obicei, ne strângem la cină în bucătărie.

El încuviinţă din cap înţelegător.

- Bănuiesc că nici în materie de oaspeţi nu prea ai pe cine să alegi în partea aceea de ţară. Nu e ca aici, la Borders. O să fie altfel cu soţii Allen la Londra. Aş paria pe asta. Sunt sigur că domnul Allen ştie exact ce face atunci când vine vorba să-i impresioneze pe oameni cu succesul lui.

Perplexă, Cat nu era prea sigură cum ar trebui să-i răspundă. Se gândea că domnul Allen îi impresiona pe oameni cu instinctul lui pentru piesele de succes, dar nu credea că o făcea etalându-şi ostentativ averea.

- Fără îndoială, îi merge din plin, spuse şi Henry, văzând-o nesigură. Dar nu toată lumea simte nevoia să-şi fluture realizările materiale prin faţa altora.

Generalul ridică din sprâncene neîncrezător, chipul albindu-i-se de enervare.

- Atunci de unde să afle lumea că ai avansat pe scara socială? Câteodată, Henry, vorbeşti ca un socialist.

Rostise cuvântul de parcă ar fi fost cea mai abjectă insultă pe care ar fi putut s-o pronunţe la cină de faţă cu nişte doamne.

– Sunt de părere că oamenii ar trebui să trăiască în stilul care li se potrivește cel mai bine, atâta vreme cât și-l permit, interveni Cat. Nu toată lumea are norocul de a locui într-o casă atât de frumoasă cum este mănăstirea Northanger.

Îmbunat, generalul se încruntă și își termină supa. Când se răstise mai devreme, Cat nu se putuse abține să nu se gândească cu jind la bunătatea și delicatețea soților Allen. Dar, după ce acesta îi lăsă în pace pe tineri, Cat se simți la fel de fericită ca oricând. Gândindu-se la soții Allen, își aminti de faptul că nu putuse să comunice cu nimeni drag aproape toată ziua.

– Generale Tilney? Vorbi cu reținere, în timp ce doamna Calman strânse farfuriile de supă și puse în mijlocul mesei mai multe tipuri de curry și de garnituri. Mă întrebam dacă ar fi posibil să vă folosesc Wi-Fi-ul?

Observă privirea alarmată a celor doi frați.

– Wi-Fi-ul? Generalul se încruntă. Este absolut necesar?

– Voiam să-mi verific e-mailul.

– Dar de ce, fată dragă? Părinții tăi și soții Allen știu exact unde ești și au numărul de telefon, așa că, dacă ar avea vreo nevoie urgentă să te contacteze, nu ar întâmpina nici o dificultate. Își puse o lingură de orez în farfurie, peste care adăugă niște sos cu schinduf și miel. Nu lucrezi nicăieri, deci nu-mi imaginez că te așteaptă vreo înștiințare urgentă de la muncă. Pe scurt, Catherine, nu există nici un alt motiv serios pentru a vrea „să-ți verifici e-mailul" Nu-i așa?

Cat rămase cu gura căscată. Până acum, nici un adult nu-i mai ținuse morală și nici nu mai încercase s-o țină departe de freamătul de pe rețelele de socializare.

– Presupun că da, răspunse ea.

– Prin urmare, nu am de ce să devin vulnerabil în fața tuturor dubioșilor și a hackerilor care abia așteaptă ocazia să-mi citească e-mailurile securizate și să-mi prăduiască conturile bancare. Nu există nici un motiv pentru care să te îngrijoreze asta, dar eu primesc comunicări care ar fi, fără îndoială, de folos inamicilor țării. Noi rareori

folosim internetul pe aici. Prefer să nu-mi asum nici un risc atunci când vine vorba despre siguranța mea ori a națiunii mele.

Era o demonstrație de emfază și importanță de sine deghizată neconvingător sub umbra de regret din tonul generalului.

Ascultătoare, Cat își îndreptă întreaga atenție asupra mâncării doamnei Calman, care era suficient de condimentată încât să-i ia gândul de la orice supărare la adresa generalului. Înainte să le fie servit desertul, acesta se ridică de la masă și spuse:

- Am ceva treabă de terminat. Bucurați-vă de restul mesei. Ne vedem mâine-dimineață.

După ce bărbatul părăsi încăperea, Henry spuse:

- Încă face muncă de consultanță pentru armată. Este foarte precaut în privința securității.

- Mai degrabă paranoic, bombăni Ellie.

După cină, cei trei se retraseră la etaj, în camera lor de zi, și jucară un joculeț stupid la una dintre console, râzând și amuzându-se pe seama strădaniilor celorlalți. Seara se scurse în activități distractive, iar Cat nu se putu abține să nu se gândească cât de bine se potriveau Henry și Ellie în sânul familiei Morland. Asta, firește, atâta vreme cât se înșelase în privința chestiunii cu vampirii. Poate că avea să descopere mai multe indicii care s-o ajute atunci când avea să se decidă să exploreze misteriosul dulap japonez din camera ei.

Până se despărțiră ca să meargă fiecare la culcare, noaptea devenise furtunoasă. Vântul se înteți se de-a lungul după-amiezii, aducând cu el picături zgomotoase de ploaie. Era grozav, se gândi Cat pe când își croia drum de-a lungul coridorului înspre camera ei. Aproape că sări cât colo când o rafală puternică de vânt fu urmată de trântitul îndepărtat al unei uși. Era cu neputință să scape de senzația că fusese aruncată într-una dintre aventurile din seria Harpiile din Hebride. Poate în vreun episod din *Nixiile*[1] *din Northanger*, având în vedere

[1] Personaj din folclorul scoțian, un fel de zână a apelor (n.tr.)

torentul care se scurgea pe fereastra ei când ajunse în cele din urmă în dormitor.

Cat trase bine perdelele, însă acestea nu se opriră din fâlfâit când se îndepărtă de ele.

– De la vânt, îşi spuse ea cu hotărâre în glas. Ca să se asigure, dădu la o parte fiecare perdea şi verifică pervazul. Apoi îşi puse mâna pe fereastră şi simţi curentul acolo unde cercevelele străvechi se încovoiaseră suficient de mult încât să lase noaptea să pătrundă înăuntru. Este vântul, neghioabo, îşi spuse, lăsând perdelele să cadă înapoi.

Dădu cu ochii de dulap, dar, recunoscând deliciul unei plăceri diferite, decise să se pregătească mai întâi pentru culcare. Apoi, cu dinţii spălaţi şi cu pijamaua curată, se apropie de dulapul negru şi lucios. Cat apucă marginea capacului şi încercă să-l ridice. Fu uimită de cât de rece şi de greu era – asta până când îşi dădu seama că nu era făcut din lemn, ci din metal. Îl apucă altfel, înteţindu-şi eforturile, de data asta cu mai mulţi sorţi de izbândă. Capacul se ridică, iar ea îl sprijini de perete, având grijă să nu facă nici un zgomot. Nu că ar fi fost vreo diferenţă în cazul acesta, căci de-acum liniştea nopţii era întreruptă la intervale regulate de bubuituri şi pocnituri de tunet pe măsură ce furtuna îşi intra în drepturi.

Spre dezamăgirea lui Cat, ce i se dezvălui nu fu cu nimic mai exotic decât un pled cusut de mână. Era adevărat că materialele erau în culori bogate şi preţioase, că imprimeul era de o precizie matematică şi complicat, iar cusăturile mici şi îngrijite. Şi totuşi, rămânea doar un pled. Era destul de mare cât să servească drept cuvertură la un pat de o singură persoană. O etichetă scrisă de mână într-un colţ îi atrase atenţia, aşa că se uită şi citi:

– Margaret Tilney *fecit* 2001, citi ea. Cat, care învăţase puţină latină de pe plăcuţele memoriale din biserica tatălui său, ştia că „fecit" însemna „făcut", ceea ce avea o oarecare noimă. Îşi aminti de Ellie care în acea

după-amiază îi pomenise despre pledurile la care lucra mama ei. Acesta trebuia să fie unul dintre ele. Ţinea în mâini însuşi materialul pe care îl ţinuse şi soţia, acum moartă, a generalului. ADN-ul ei intra în contact acum cu al mamei lui Henry. Cat nu ştia dacă să fie speriată sau recunoscătoare.

Întinse pledul pe pat, apoi se întoarse la dulap. Era surprinsă să vadă că acel pled nu era unul dintr-un teanc de articole similare, ci avea propriul sertar. Cercetă din nou dulapul şi îşi dădu seama că acum era posibil să deschidă cele două uşi din faţă. Trase de ele, însă acestea rămaseră închise. Îşi trecu mâna prin interiorul sertarului şi prinse cu degetul un inel de metal de la acelaşi nivel cu lemnul.

Tremurând, Cat trase cârligul din lăcaşul lui, iar uşile se deschiseră pe dată, scoţând un fel de scârţâit în genul celor care prevestesc ceva care îţi face sângele să-ţi îngheţe în vene, aşa cum se întâmpla în fiecare film cu vampiri pe care îl văzuse. Cat scoase un ţipăt scurt, însă nu ieşi la iveală decât un teanc de alte şase sertare strâmte, asemănătoare celor pe care le văzuse în magazinele de confecţii prin serialele de epocă. Îşi ţinu respiraţia şi deschise sertarul de sub raftul cu pledul.

Opt feţe de pernă albe, din bumbac. Cat răsuflă din nou.

În sertarele de dedesubt se găseau două cearşafuri, patru feţe de pernă decorative, cusute în cruce, trei feţe de masă brodate, şase eşarfe de mătase şi o pată de rugină roşie-maronie, care o făcu pe Cat să simtă cum i se pune un nod în gât.

Pata era pe fundul ultimului sertar, cam de mărimea şi forma unei lame. Genul de pată pe care te-ai aştepta s-o găseşti dacă cineva şi-ar fi lăsat cuţitul însângerat acolo. Scoase un scurt sunet ca un mieunat din fundul gâtlejului, care-i reverberă până în piept.

Şi totuşi, fărâma de curiozitate care-i curgea lui Cat prin vene aproape la fel de repede ca sângele nu reuşi s-o împiedice să-şi continue cercetarea piesei de mobilier.

În vreme ce îi aprecia din ochi dimensiunea, își dădu seama că sub sertarul de jos era un spațiu liber de vreo cinci sau șase centimetri. Era posibil ca răspunsul la pata de sânge – căci deja o clasificase astfel fără nici o umbră de îndoială – să se afle în spațiul de dedesubt?

Cat își încleștă pumnii ca și cum acest lucru i-ar fi întărit hotărârea, apoi începu să tragă sertarul. Acesta se blocă și opuse rezistență spre sfârșit, însă ea stărui și aproape că fu aruncată pe spate când sertarul ieși în cele din urmă.

Interiorul era dificil de cercetat, pentru că, spre deosebire de interiorul unui sertar care putea fi scos cu totul, acesta nu era ușor accesibil. Înclinându-și capul într-o parte, Cat reuși să vadă un dreptunghi întunecos la un capăt, cam de mărimea unei cărți sau a unei carcase de DVD. Încercă să-și strecoare mâna înăuntru, însă nu-i ajunse suficient de departe încât să atingă lucrul respectiv.

Se ridică și luă un umeraș din șifonier, apoi se lăsă din nou la podea și trase obiectul înspre ea. Când își dădu seama că era o carte, primul sentiment ce o încercă fu unul de dezamăgire. Totuși, nu era gata să renunțe la misiunea ei până ce curiozitatea nu avea să-i fie satisfăcută. Se întinse după volum. Degetele îi spuneau că era flexibil, legat în piele moale la atingere, cu pagini subțiri.

Cat scoase cartea din ascunzătoarea ei și o privi lung, cu gura căscată de uimire. Că era un exemplar din Biblie nu era un lucru remarcabil în sine. Remarcabil era faptul că în colțul din dreapta sus era ceva ce semăna cu o gaură de glonț, o gaură de glonț care ieșise drept prin coperta posterioară.

Înainte să poată deschide cartea, un tunet bubui atât de tare și atât de aproape, încât Cat scoase un țipăt de groază. Camera fu deodată cufundată în întuneric, și un al doilea tunet asurzitor reverberă prin aer. Cat se făcu ghem și gemu încetișor. Ce puteri grozave dezlănțuise descoperirea ei?

capitolul 23

Cat se trezi, surprinsă că dormise. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi răspuns că nu pusese geană pe geană de când bâjbâise prin camera cufundată în beznă şi se urcase în patul ei. Că stătuse îngrozită în întuneric, imaginându-şi tot felul de grozăvii în sunetele ciudate ale casei şi ale furtunii. La un moment dat, ar fi putut să jure că mânerul uşii fusese zgâlţâit cu furie, ca şi cum cineva îşi pusese în minte să intre. Dar, în cele din urmă, oboseala de peste zi îşi spusese cuvântul în faţa neliniştii, iar ea căzuse în somnul profund de care numai adolescenţii se pot bucura.

– Biblia! exclamă ea de cum pătrunse în starea de conştienţă suficient de mult încât să-şi amintească aventurile de noaptea trecută.

Sări jos din pat şi trase la o parte perdelele, ca să descopere că dimineaţa senină ieşise victorioasă din lupta cu furtuna de noaptea trecută. În lumina strălucitoare a soarelui, Biblia zăcea pe covor, arătând destul de inofensivă. Asta până când o ridică, pe jumătate convinsă că imaginaţia îi jucase feste. Dar, la lumina zilei, gaura de glonţ era încă vizibilă. Nu străpunsese până la capăt – abia dacă găurise coperta posterioară –, însă Cat nu se putea gândi la nimic altceva care ar fi putut provoca o astfel de gaură cărţii. Densitatea hârtiei de calitate din India trebuie să fi fost de-ajuns să oprească glonţul.

Dar cine ar trage într-o Biblie? Şi de ce? Nu-i venea în minte nimic din ce citise ea care să se potrivească unei asemenea ipoteze, decât dacă ar fi fost vorba de un vânător de vârcolaci cu un glonţ de argint. Dar de ce ar avea un vârcolac la el o Biblie? Nu avea nici o noimă. În plus, Cat era destul de sigură că, dacă membrii familiei Tilney nu ar fi fost oameni, ar fi fost vampiri. Indiciile şi coincidenţele stranii păreau să se îndesească pe zi ce trecea. Iar pata de sânge din sertar părea să confirme această ipoteză.

Strânse cartea la piept şi se îndreptă înapoi spre pat. Îşi aminti de o discuţie despre vampiri pe care o avusese

cu tatăl ei. El stăruise că astfel de creaturi nu existau, că nu făceau parte din creaţia lui Dumnezeu şi că ea n-ar trebui să mai citească despre ele. Însă Cat găsise un site care cita versete din Biblie ce contraziceau argumentele tatălui ei. Dădu numaidecât paginile până la preferatul ei. Apocalipsa Sfântului Ioan 16:6: „Fiindcă au vărsat sângele sfinţilor şi al profeţilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!"[1] Când i-l arătase, el reacţionase enervat, spunându-i că ea nici măcar nu înţelegea ce citea. De ce oare nu putea să recunoască pur şi simplu că nu avea dreptate?

Cat închise Biblia, apoi, din impuls, îi deschise coperta. Inima fu cât pe ce să-i sară din piept când îşi dădu seama ce îi era dat să vadă. Acolo, într-o cerneală ştearsă în mai bine de zece tonuri, era o listă cu cine se născuse, cine se căsătorise şi cine murise. Prima dată era în 1713, iar ultima în 1878. Numele de familie menţionat era Tilney. Numele de botez al celui mai mare fiu din fiecare generaţie era Henry. Şi, în mod curios, toţi acei prim-născuţi din familia Tilney reuşiseră să ajungă până la vârsta maturităţii şi să-şi întemeieze propriile familii. „Care să fie probabilitatea?" se gândi Cat.

Asta doar dacă nu erai, bineînţeles, un vampir.

Un alt aspect care nu se potrivea era că, în această generaţie, Henry era fiul mai mic. Asta doar dacă nu, din cauza unor alegeri nesăbuite pe care Freddie le făcuse de-a lungul anilor, Henry arăta pur şi simplu mai tânăr. Cine ştia gradul de uzură pe care ţi-l puteau aduce două sute de ani de trai în condiţii dure?

Gândul o făcu să se cutremure.

– O iei pe arătură, Catherine Morland, spuse ea.

Se urcă din nou în pat şi puse cartea pe fundul genţii ei. Ştia că ar fi trebuit să-i întrebe despre ea pe Ellie şi pe Henry, însă nu era pregătită să facă pasul ăsta. Pentru eventualitatea în care nebunească ei idee chiar era adevărată. Caz în care ei ar fi nevoiţi s-o omoare, bănuia.

[1] Biblia, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe, Bucureşti, 2008, p. 1406 (n.tr.)

Tocmai se pregătea să coboare, când își dădu seama că fusese atât de prinsă cu descoperirea ei de noaptea trecută, încât uitase să pună la loc sertarul pe care îl scosese din dulap ca să poată ajunge la spațiul liber de dedesubt. Cu inima strânsă, îi deveni clar că trebuia să-l pună la loc, altminteri risca să se dea de gol.

Cat îngenunche pe podea și ridică sertarul, tremurând la vederea triunghiului alungit format de pata ruginie. Îl potrivi în lăcașul lui cum putu mai bine, însă, după ce înaintă câțiva centimetri, acesta rămase blocat. Îl scoase din nou, de data asta încercând să-l împingă cu mai multă delicatețe. Dar, din nou, părea să nu alunece.

– Săpun! exclamă ea, sărind în sus și aducând săpunul de pe chiuveta din baie.

Frecă rotițele cu el, apoi, pentru mai multă siguranță, dădu cu săpun și părțile laterale ale sertarului. De data aceasta, aproape că merse până la capăt. Aproape, dar nu chiar. Partea mai proastă era că nu mai voia să iasă. Se înțepenise bine și nu se mai clintea.

Cat, care fusese crescută cuviincios, își îngădui acum să ocărască la fel de viguros pe cât le auzise pe fetele Thorpe. Totuși, asta nu făcu nici o diferență. În cele din urmă, încercă să-l forțeze să intre până la capăt închizând ușile din față ale dulapului. Dar fu în zadar. Acestea nu se uneau perfect.

Se uită la ceas și își dădu seama că nu-și mai putea permite să piardă nici o secundă. Pentru moment, era nevoită să-l lase așa, sperând că Ellie ori doamna Calman să nu intre în cameră înainte să aibă ea ocazia să-l închidă de tot. Făcu rapid un duș, se îmbrăcă și coborî în fugă scările la micul dejun, cu mintea încă înțesată de închipuiri stranii și de explicații puțin probabile legate de gaura de glonț din Biblie. Îl găsi pe Henry singur la masă, mâncând pâine prăjită și bând ceai.

– 'Neața, Cat, spuse el, ridicându-și ochii din teancul de hârtii de lângă farfuria lui. Sper că furtuna nu te-a ținut trează. Locul ăsta e atât de vechi, încât scârțâie și se cutremură ca o corabie pe mare când avem parte

de vreo furtună urâtă. Noi ne-am obișnuit, dar îmi închipui că pentru tine a fost destul de neplăcut.

- Nu chiar, răspunse ea veselă. O să mă obișnuiesc cât de curând. Disperată să abată discuția de la evenimentele de noaptea trecută, ca nu cumva să se dea de gol, Cat căută să vorbească despre altceva. Ce aranjament floral frumos, spuse ea, arătând către o vază înaltă cu niște gladiole extravagant de colorate.

- Ellie le-a adus din grădină în dimineața asta. Se pricepe la flori.

- Cum se cheamă?

- Gladiolă.

Cat zâmbi larg.

- Prima descoperire a zilei. Am aflat că-mi plac gladiolile.

- Gladiolele, mai corect, spuse Henry, luându-și peste picior propria pedanterie prin ridicarea unei sprâncene. Gladiole este pluralul. Sunt surprins că nu știi numele tuturor plantelor din Marea Britanie. Am crezut că este un domeniu pe care voi, doamnele, îl aveți la degetul mic.

- Ha, ha!

Cat își turnă o ceașcă de ceai și se așeză în fața lui Henry.

- Îți prinde bine să ai o preocupare. Te scoate la aer proaspăt.

- Crede-mă, Henry, nu am nevoie de vreun motiv ca să ies din casă. Iubesc plimbările. Nu am nevoie nici măcar de un câine pentru asta.

- Deci... nu ar fi o experiență și mai bogată dacă ai ști la ce te uiți?

- Știu numele copacilor și ale florilor sălbatice, deșteptule. Doar că nu și pe ale celor cultivate.

El făcu o scurtă plecăciune.

- Atunci, îmi recunosc greșeala. Dar e bine că azi ai aflat că-ți plac gladiolele. Acest obicei al plăcutului este unul pe care merită cu desăvârșire să-l cultivi.

Înainte să poată răspunde, generalul dădu buzna înăuntru.

– Eşti încă aici? făcu el.

Din fericire pentru Cat, se adresase fiului său. Henry se uită la ceasul lui.

– Sunt în grafic, mulţumesc. Inculpatul meu ajunge abia la prânz, iar eu am parcurs deja toate documentele.

– Pleci? întrebă Cat deznădăjduită.

– Mi-e teamă că da. Trebuie să mă duc la biroul din Edinburgh pentru o întâlnire cu un client. Iar restul săptămânii voi fi ocupat cu un caz în Glasgow care a fost mutat la priorităţi.

– O să stai la Woodston când vei fi la Glasgow? întrebă generalul.

– Aşa m-am gândit. Durează prea mult să fac naveta de aici sau de la Edinburgh.

Generalul se uită la Cat.

– Avem o căsuţă pe malul lacului Lomond, chiar la ieşirea din Glasgow. Doar o locuinţă modestă cu patru sau cinci dormitoare, dar nouă ne place. Iar lui Henry îi vine foarte la îndemână să stea acolo când are un caz la tribunalul din Glasgow.

– Pare mult mai drăguţă decât apartamentul din Edinburgh.

Generalul se cutremură.

– Fără îndoială. Abia aştept să intri în barou, ca să-ţi poţi găsi o locuinţă mai potrivită pentru un Tilney decât magherniţa aia din Lawnmarket. Ultima oară când te-am vizitat, nici măcar nu aveai porţelanuri de Doamne-ajută.

– Tată, toată lumea are căni în zilele noastre. Nu este un semn al depravării şi nici compromiţător să bei ceai dintr-o cană.

Zâmbetul lui Henry avea nesiguranţa unui om care nu era convins dacă avea de-a face cu o mâţă sau cu un tigru.

Generalul se arătă indignat.

– Sunt sigur că şi Catherine are standarde înalte, spuse el, ridicând o ceaşcă de porţelan şi ţinând-o în lumină. Vezi, Catherine, cum lumina face porţelanul ăsta fin să strălucească? Toarnă ceai într-o asemenea ceaşcă,

și o să ți se pară că și lichidul devine mai strălucitor. Admit fără rețineri că sunt un perfecționist când vine vorba despre vesela din care aleg să-mi beau ceaiul. Trebuie să fie de cea mai bună calitate, dar în același timp să fie rezistentă și să păstreze lichidul cald. Este o misiune interminabilă, cea a găsirii cești perfecte.

Puse jos ceașca și o privi cu reverență.

Hotărând că aceasta era cea mai dubioasă conversație pe care o avusese vreodată, Cat decise că era mai înțelept să-i cânte în strună:

- Probabil că asta v-a făcut viața grea în armată.

El se încordă.

- Presupun că sună cam trivial, când pretutindeni în jurul meu bărbații își sacrificau viețile.

- Nu, nu asta am vrut să spun, zise Cat cu disperare.

- Dar ai dreptate. Bănuiesc că, după ce a trebuit să îndur toate acele greutăți, am hotărât ca pe viitor să nu am decât ce e mai bun dintre lucrurile care contează pentru mine. Așa că misiunea mea este să găsesc cel mai de calitate porțelan pe care banii îl pot cumpăra. Îmi închipui că și tu ai parte de tot felul de lucruri frumoase atunci când iei cina la soții Allen, nu?

- Ei nu se dau în vânt după porțelanuri; au vase de lut italienești pictate manual. Sunt foarte frumoase, dar destul de grele. Nu delicate ca frumosul dumneavoastră porțelan.

El îi dărui un zâmbet indulgent.

- Ce păcat, nu toată lumea este binecuvântată cu instinct estetic. Se întoarse brusc spre Henry și spuse: Chiar cred că ar trebui să pleci.

Henry își plecă ușor capul în semn de supunere și apoi se ridică.

- O să fiu plecat trei zile, cel mult. O să ne vedem curând, Cat.

Și se retrase, lăsând-o pe Cat în seama încântătoarei conversații cu generalul.

- Este o căsuță minunată - cea din Woodston, spuse el. Când am cumpărat-o, terenul din jur era lăsat în paragină, dar am găsit un localnic priceput la legume, iar

acum avem o admirabilă grădină de zarzavat îngrădită. De fiecare dată când trecem pe acolo, îl chem, iar el ne umple cămara cu vânat și pește, așa că practic avem tot ce ne trebuie. De fapt, ar fi o casă de-a dreptul perfectă pentru Henry, în cazul în care decide să nu dea examenul pentru barou – și te asigur că nu este nevoit să lucreze ca să-și asigure existența. Acum, poate găsești ciudat că, într-o familie cu pământuri atât de profitabile ca ale noastre, eu îmi trimit fiii să muncească. Dar consider că este important ca un tânăr să aibă un loc de muncă. Nu e vorba despre bani, ci despre experiența de viață. Banii sunt valoroși doar pentru că îmi permit să le asigur fericirea copiilor mei. Dar există mai multe căi de a face acest lucru. Așa că până și Freddie, care va moșteni proprietăți considerabile, este plecat în lume să-și câștige traiul, ca oamenii obișnuiți.

Era un argument căruia nu-i puteai da nici o replică. Însă Cat văzu în aceasta o oportunitate.

– Dar Ellie? Și fetele au nevoie de o carieră. Eu mă gândeam să mă pregătesc ca bonă. În primul rând, pentru că e singura modalitate prin care pot să câștig bani de care să fiu mândră. Cu siguranță că Ellie ar trebui să iasă și ea în lume, ca frații ei. Știu că i-ar plăcea să studieze artele.

O umbră de enervare se strecură pe chipul generalului.

– Nu sunt sigur că văd rostul unui asemenea lucru. Are propriii bani, primește o alocație. O să se așeze cât de curând la casa ei, cu un tânăr potrivit. Nu ai nevoie de pregătire pentru asta.

Cat veni cu ceea ce credea ea că era un argument convingător:

– Dar ar căpăta experiență de viață, nu-i așa? Astfel încât să nu rămână cu un bărbat nepotrivit doar pentru că nu știe ce-i bine și ce nu.

– Nu crezi că asta ține de datoria unui tată? Să se asigure că fiica lui se căsătorește cât mai bine?

Cat chicoti.

– Sună numai bine, domnule general. Dar s-ar putea să nu aveți aceleași gusturi la bărbați ca fiica dumneavoastră.

El ridică din sprâncene alarmant de mult, și, preț de un moment, Cat se gândi că poate mersese prea departe. Însă el scoase un râset forțat și își turnă o ceașcă de ceai.

– Parcă îmi amintesc că ai spus ieri că ai vrea să vezi casa și împrejurimile, nu?

– Da, mi-ar plăcea mult.

Ellie spunea că am putea face acest lucru în dimineața asta.

– O să mă ocup de expediție eu însumi, spuse el impozant.

Ei îi stătu inima, însă zâmbi curajos. El aruncă o privire afară, unde dâre subțiri de nori împânzeau cerul, ștergându-i din strălucirea de mai devreme.

– La vreme s-a anunțat o după-amiază călduroasă și senină, așa că propun să profităm de aerul mai răcoros și să ieșim acum, de dimineață, înainte ca soarele să înceapă să ardă și să ne stânjenească.

Acest lucru i se păru lui Cat, care adora să stea afară pe vreme frumoasă, tocmai opusul unei judecăți sănătoase. Asta, firește, dacă nu cumva el era vampir. Dar, vampir sau nu, nu era chip să-l faci pe general să se răzgândească odată ce își punea ceva în minte.

– Minunat, răspunse ea.

– Excelent, făcu el, ridicându-se de la masă și îndreptându-se cu pași mari spre ușă. O s-o pun pe doamna Calman să-i spună lui Eleanor să vină numaidecât.

Cat oftă și se servi cu niște pâine prăjită. Se așteptase ca dimineața să-i ofere prilejul de a pălăvrăgi îndelung cu Ellie, poate chiar să facă o vizită până la casa soților Calman, unde ar fi putut sta pe pervaz ca să prindă semnal de internet și să afle ce se mai întâmplase pe Facebook și Twitter. Sau poate la o plimbare cu Henry, ocazie în care el ar fi putut să-i arate lucrurile dintr-o perspectivă diferită de a ei. În schimb, urma să aibă fără

îndoială parte de şi mai multe prelegeri bizare din partea generalului.

Chiar în acel moment, Ellie dădu buzna în cameră, în timp ce îşi aranja bluza în pantaloni.

– Scuze, scuze, spuse ea. Afurisita de furtună m-a ţinut trează jumătate din noapte, aşa că, atunci când am reuşit în sfârşit să închid un ochi, am dormit buştean. Observă ceaşca folosită şi tacâmurile murdare de la locul fratelui său. L-am ratat pe Henry?

– A plecat la Edinburgh. După care are un caz în Glasgow, răspunse Cat. O să stea la Woodston.

– Fir-ar să fie! Ei, asta e. Va trebui să-i dau telefon şi să-l fac să ne invite la cină. O să-ţi placă acolo, are cea mai minunată privelişte spre lacul Lomond. *Pe frumosul mal al lacului* şi toate celelalte, cum spun versurile cântecului[1]. Luă o banană şi o înfulecă numaidecât. Zece minute, vrea să fim în hol în zece minute. Dacă ai nevoie de o jachetă sau ceva, mai bine dai o fugă să o iei.

Cat înghiţi ultima bucăţică de pâine prăjită şi urcă în cameră să se spele pe dinţi şi să se schimbe cu nişte pantofi mai potriviţi. Nu avea mari aşteptări de la această dimineaţă, însă cu siguranţă ar fi mai puţin plăcută dacă ar începe cu o dojană din pricina întârzierii.

Se întâlniră toţi trei în hol, iar generalul porni în pas de marş încă din uşă. Cat rămase impresionată de potecile dispuse în mod inteligent, şerpuind printre tufişurile bine îngrijite şi printre grădinile secrete ascunse după colţ. După zece minute de urcuş lejer de-a lungul unei poteci cu pietriş fin şi rozaliu, generalul se opri şi le ceru să se întoarcă.

Cat oftă. Din locul în care se aflau, mănăstirea putea fi văzută în toată splendoarea ei. Nu avea nevoie de nici un ghid, nici măcar de Henry, pentru a înţelege acea splendoare. Întreaga construcţie cuprindea o curte centrală imensă de a cărei existenţă nici nu ştiuse. Două dintre laturile pătratului se vedeau limpede, cu arcurile lor de boltă, cu ferestrele în ogivă şi cu turnurile

[1] Cântec tradiţional scoţian intitulat *The Bonnie Banks o' Loch Lomond* (n.tr.)

circulare cu acoperişuri ascuţite, toate acestea rupte parcă din fanteziile ei despre acel loc înfăţişat în Harpiile din Hebride pe care l-ar fi vizitat fericită. Un şir de pini scoţieni şi de rododendroni blocau vederea spre celelalte două laturi, deşi adierea uşoară a vântului dezvăluia în răstimpuri porţiuni de gresie roşie care îţi sugerau ce se afla dincolo. Se zăreau, de asemenea, şi două turnuleţe. Într-unul, steagul Scoţiei flutura leneş în vântul slab. Nimic din ce văzuse până atunci nu-i adeverea mai mult închipuirile. Membrii familiei Morland vizitaseră toate clădirile din patrimoniul naţional la care aveau acces datorită faptului că erau membri ai Trustului Naţional, însă nici una nu o fascinase ca mănăstirea Northanger.

– Este superbă! exclamă ea. Cât de norocoşi sunteţi să locuiţi aici. Vai, dar este cea mai frumoasă casă pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată!

Generalul se umflă în pene.

– Aşa credem şi noi. Ca toate mănăstirile din Borders, şi aceasta a fost construită întru gloria lui Dumnezeu, dar noi suntem de părere că am reuşit să-i aducem oarecare îmbunătăţiri.

– Călugării nu aveau apă curentă, spuse Ellie. Haide, vreau să-ţi arăt grădina de zarzavat. O ador, pentru că, de fiecare dată când intru, o găsesc diferită. Ceva a îmbobocit, s-a copt sau e gata să fie culeş.

O conduse până la marginea ridicăturii, ca să vadă până unde se întindea grădina împrejmuită.

– În zidul ăla este destulă piatră cât să construieşti pe puţin şase case, spuse generalul, deschizând o uşă şi poftindu-le înăuntru.

Suprafaţa dedicată cultivării se întindea până atât de departe, încât Cat abia putea să zărească zidul de la celălalt capăt. Era mai mare decât grădina casei parohiale, curtea bisericii şi câmpul numit Jubileul de Argint la un loc. Erau acolo răsaduri de legume, tufişuri de fructe de pădure şi pomi fructiferi sprijiniţi de spaliere de-a lungul zidului. Un şir lung de sere de sticlă se întindeau pe centru de la un capăt la altul al grădinii, iar oriunde s-ar fi uitat vedea frunze de dimensiuni uriaşe.

„Aici trebuie să fie suficientă mâncare cât să hrănești un sat întreg", se gândi Cat.

– Ador grădinile, spuse generalul.

– Asta este o plantație, nu o grădină, răspunse Cat. Uau!

– Nu a fost cea mai bună vară, spuse generalul. Abia dacă avem cincizeci de ananași. Dar nu aveți grădini ca asta în Dorset? Mă surprinzi. Aș fi crezut că soții Allen vă dau lecții din punctul ăsta de vedere.

– Nu au decât o seră, iar Susie o folosește mai mult ca să pună la adăpost plantele din casă pe timpul iernii. Nu cred că sunt foarte pasionați de grădinărit. Tata are însă o parcelă. Ne ține iarna numai cu ceapă și cartofi.

– Ce drăguț, făcu el cu o expresie de dispreț fericit.

Uimirea lui Cat se atenuă curând, în vreme ce generalul le conduse prin fiecare colțișor din grădină. Când se opri să-și tragă răsuflarea, Ellie completă cu ocazionalele ei remarci, care aveau avantajul de a fi scurte. În depărtare, se putea vedea de-acum o altă ușă în zid. Generalul o ținea întruna că voia să verifice foișorul, însă Cat trăgea să meargă înspre ușă. Ellie o văzu și spuse:

– Haideți să ne întoarcem pe cărarea cu tei.

Generalul tresări de parcă i-ar fi aruncat pământ în ochi.

– De ce vrei s-o luăm pe acolo? Pământul este lipicios de la cleiul care se scurge de pe frunze și probabil e și umed după furtună.

– E în regulă, tată. Tu du-te și verifică foișorul, iar eu și Cat ne întoarcem spre casă.

El se încruntă.

– Nu-mi pot închipui de ce și-ar dori cineva să o ia pe acea alee îngrozitoare. Ar fi trebuit să tai toți copacii ăia și să pun ceva mai nimerit în loc. Chiparoși sau platani.

Ellie deveni deodată furioasă.

– Nu spune asta. Să nu mai spui niciodată asta!

Era prima oară când Cat o vedea pe prietena ei înfruntându-l pe general și, preț de o clipă, rămase încremenită în loc, în timp ce Ellie dădu ușa de perete și fugi

afară din grădină. Cat îi oferi generalului un zâmbet nesigur, apoi o luă la goană după prietena ei.

O prinse din urmă câțiva metri mai în față. Ellie se oprise și gâfâia, cam prea tare pentru distanța parcursă în fugă. Cat își petrecu un braț pe după umerii prietenei sale și privi în urmă exact la timp ca să-l vadă pe general uitându-se la ele prin ușa deschisă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– E atât de dur câteodată, reuși Ellie să îngaime. Mai trase o dată aer în piept și cumva își reveni. Aceea era aleea preferată a mamei mele. Făcu un gest cu mâna care cuprindea întreaga alee cu tei, atât de bogați în floare, încât aproape că se întrepătrundeau. Obișnuiam să mă întreb de ce a ales o parte atât de tristă a grădinii, însă ea spunea că o făcea să se simtă ca un personaj din romanele lui Jane Austen. E și o bancă acolo, unde obișnuia să stea și să recite din poemul lui Coleridge. Îl știi? „Duși sunt, iar eu sunt țintuit în loc, coroana acestui tei temniță îmi este!"[1] Era glumița noastră când tata pleca în tot felul de aventuri cu băieții.

Lui Cat i se păru ciudat că generalul privea cu atâta ostilitate un loc pe care răposata lui soție îl iubise atât de mult. Cu atâta ostilitate încât să vrea să-l distrugă.

– Trebuie să te simți mai aproape de ea într-un loc ce i-a fost atât de drag, spuse Cat.

Ellie scoase un oftat în vreme ce porniră de-a lungul aleii.

– Așa e. Câteodată am impresia că îmi lipsește mai mult acum decât atunci când a murit. E ca și cum nu aș avea pe nimeni care să-mi arate cum este să fii femeie, nu știu dacă mă înțelegi. Am prietene de vârsta mea, dar... O strânse ușor pe Cat de braț. Nu e același lucru cu a avea o mamă la care să apelezi. Mi-a fost întotdeauna alături. Nu rămâneam niciodată fără subiecte de discutat. Am fi devenit prietene adevărate pe măsură ce aș fi înaintat în vârstă. În schimb, sunt prinsă aici, mai mult singură în ultima vreme.

[1] În original, titlul poemului este *This Lime-Tree Bower My Prison* (n.tr.)

- Cum era? Vreau să spun, cum arăta? Nu am văzut prea multe poze de familie prin casă.

- Era frumoasă. Eu n-am moştenit-o. După moartea ei, tata a pus deoparte toate fotografiile de familie. Nu suporta să-şi aducă aminte de ea.

Cat nu putea înţelege asta. Dacă ai iubit pe cineva, nu ai vrea să-ţi aduci aminte de acea persoană? Nu ai vrea să mergi în locurile pe care le îndrăgea? Dacă el nu avea la inimă locul din grădină în care ea se refugia, cum se putea spune că o iubise? Pe chipul lui se citise furie, nu durere, cum ar fi fost de aşteptat în cazul unui iubit privat de obiectul afecţiunii lui.

- Bănuiesc că are poze cu ea în dormitorul lui, nu?

Ellie scutură din cap.

- Îi comandase portretul cu un an înainte să moară. Urma să fie pus în sufragerie, dar tata a considerat că nu era suficient de reuşit. După moartea ei, l-am găsit împachetat printr-o grămadă de lucruri vechi în pod, aşa că l-am luat şi l-am agăţat în dormitorul meu. Îl ador, şi la fel şi Henry. O să ţi-l arăt, dacă vrei.

Portretul refuzat era, în ochii lui Cat, o nouă dovadă că generalul îşi dispreţuise soţia. Şi ce i-ar face un vampir soţiei lui dacă înceta s-o iubească? O boală a sângelui nu era oare acoperirea perfectă? Dacă era şi ea vampir? Putea oare un vampir să ucidă un alt vampir din familie? Era permis aşa ceva? Şi, dacă nu, unde era doamna Tilney acum?

Cat trecu de la a se simţi stânjenită şi tulburată de general la a-l dispreţui întru totul. Cum putea să aibă ceva cu o femeie pe care Ellie o iubea atât de mult? Mai citise ea despre asemenea oameni, oameni cu inima de piatră şi lipsiţi de compasiune faţă de alţii. Domnul Allen obişnuia s-o tachineze când vorbea despre aceste lucruri, spunând că exagera. Acum ştia că ea, nu el, avea dreptate.

Cat abia îşi limpezise noua situaţie în minte, că, la capătul aleii de tei, se trezi faţă în faţă cu generalul. Ar fi vrut să-şi arate vădit dispreţul, însă vocea mamei o mustra în gând cu privire la obligaţiile pe care le avea

ca oaspete. Aşa că-şi înghiţi dispreţul şi răspunse monosilabic. Replica lui fu neaşteptată.

– Am impresia că am cam copleşit-o pe biata Catherine, spuse el, aparent îngrijorat. Fetelor, mai bine v-aţi odihni înainte de prânz. Iar după aceea am să vă arăt împrejurimile, Catherine.

– Nu e nevoie să vă rupeţi din timpul dumneavoastră pentru mine, spuse ea. Ştiu că aveţi lucruri mai importante de făcut decât să-mi oferiţi tururi ghidate. Poate să-mi arate şi Ellie prin preajmă, şi, dacă este ceva despre care ea nu-mi poate oferi informaţii, pot oricând să vă întreb pe dumneavoastră.

Însă el stărui. După un prânz frugal, avea să îşi ocupe bucuros timpul oferindu-i ei explicaţii despre acele locuri. Era ca şi cum s-ar fi temut să lase pe altcineva să-i arate împrejurimile mănăstirii. Cat nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva el avea ceva ce voia cu disperare să ţină ascuns.

capitolul 24

Întorşi la mănăstire, Cat urcă la etaj ca să-şi schimbe pantofii, urmată de Ellie, care părea să-şi fi învins reticenţa de a intra în camera de oaspeţi. Cele două erau adâncite în conversaţie, însă Ellie se opri în mijlocul frazei şi se uită lung înspre pat.

– De unde ai ăla? întrebă ea, arătând către pled.

Cat simţi cum îi urcă roşeaţa pe gât.

– Mi-a fost frig în timpul furtunii. M-am gândit că aş putea găsi vreo pătură acolo. Arătă către dulapul negru în stil japonez. L-am deschis şi am găsit pledul ăsta. Am făcut ceva rău?

Ellie îşi trecu o mână prin păr.

– Ăsta e ultimul pled pe care l-a cusut mama mea. Nu l-am mai văzut de şapte ani. Nici n-am ştiu că era aici. Doamna Calman trebuie să-l fi pus în dulap.

Scoase un oftat din toţi rărunchii.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu ai făcut nimic rău. Ellie se strădui să afişeze un zâmbet şters. Mă bucur să văd că este folosit. Atât de multe lucruri de-ale mamei au fost puse bine după ce a murit. Mă bucur să-l revăd. Îmi aduc acum aminte cum lucra la el.

Încă o dată, Cat se simţi cuprinsă de furie faţă de acel bărbat care, aparent, se întorsese într-un asemenea hal împotriva soţiei lui, încât nu le îngăduia copiilor săi să aibă nici un talisman care să le amintească de ea. Dacă putea fi atât de crud cu propriii copii, cât de crud fusese oare cu soţia sa?

– De ce nu-l iei în camera ta? o întrebă ea. Aşa ţi-ai aduce mereu aminte de ea.

Chipul lui Ellie se lumină, însă îndoială alungă acea încântare.

– Dar dacă ţi-e frig diseară?

– Am s-o rog pe doamna Calman să-mi dea o pătură în plus. Sunt sigură că are o grămadă îndesate pe undeva.

Ellie îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Cat şi îi dădu un sărut pe obraz.

– Eşti cea mai tare, Cat. Nu-mi vine să cred că a fost chiar sub nasul meu în tot timpul ăsta.

Aceasta era ocazia perfectă pentru Cat s-o întrebe despre celălalt obiect care fusese chiar sub nasul ei, însă ceva o reţinu totuşi. Era singura dovadă pe care o avea cum că nu era totul ce părea a fi cu familia Tilney, iar ea citise destule cărţi şi văzuse suficiente filme încât să ştie că n-ar trebui să renunţe la avantaj fără un motiv întemeiat.

Tocmai când ajunse la această concluzie, privirea lui Ellie căzu asupra dulapului care nu era închis cum trebuia. Traversă încăperea, cu gândul să-l închidă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, începu Cat. Am cotrobăit şi prin restul dulapului, iar sertarul de jos s-a blocat când am vrut să-l închid.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la o reacţie îngrozită. Însă Ellie se mulţumi să zâmbească larg.

– Am să-l rog pe Calman să-l repare. Este un om priceput. Nu-ţi face griji în legătură cu asta.

Însă Cat nu se simţea împăcată. Fie Calman ştia despre secret, caz în care el ar deveni bănuitor în legătură cu ce aflase ea, fie nu ştia nimic, însă atunci s-ar întreba de ce ea nu spusese nimic despre pata ciudată de sânge. Cat îşi alungă aceste gânduri din minte. Nu avea cum să evite nici una din aceste posibilităţi, aşa că nu avea nici un rost să se îngrijoreze în privinţa lor. Mai bine să se concentreze ca totul să meargă bine între ea şi Ellie.

Până se făcu ora prânzului, stătură pe patul lui Cat cu picioarele încrucişate, citindu-şi una alteia pasajele preferate din cărţile seriei Harpiile din Hebride. În ciuda luminii soarelui care intra prin ferestrele înalte, reuşiră în egală măsură să se înfricoşeze şi să se amuze. Când coborâră să ia prânzul, Ellie luă pledul ca să-l ducă în camera ei, după care se pregătiră să dea din nou ochii cu generalul.

Prânzul fu prilejul unei discuţii despre amenajarea parcului şi construirea grădinii împrejmuite. Tocmai când Cat credea că avea să leşine de atâta plictiseală, generalul se şterse la gură cu şervetul şi se ridică de la masă.

– E timpul pentru turul casei, spuse el brusc, aruncând o privire peste umăr pe când se îndrepta spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să le vadă aliniate în şir indian în spatele lui. Cat însă nu se lăsă păcălită. Oricât de ţanţoş era mersul generalului, oricât de demnă îi era ţinuta, lectura îi deschisese lui Cat ochii asupra posibilităţii ca totul să fie doar o prefăcătorie.

Porniră de-a lungul holului, prin sufrageria în care mai fuseseră deja înainte şi după mese, printr-o încăpere micuţă ce cândva fusese folosită ca fumoar, însă căreia acum îi lipsea utilitatea, până când ajunseră într-o vastă cameră de zi care era pe potriva celei din Ainslie Place. Şi aici mobilierul era surprinzător de modern, şi, deşi generalul îi oferi informaţii amănunţite cu privire la fiecare piesă şi creatorul ei, Cat nu ar fi putut fi mai puţin interesată. Dacă încerca s-o abată de la calea ei,

nu reuşea. Văzuse filmele din seria Amurg şi ştia că puteai avea ultimele apariţii în materie de haine sau mobilier de designer şi tot un vampir să fii. Nu trebuia să porţi costume de epocă, nici să trăieşti într-un muzeu.

Următoarea cameră era biblioteca, unde interesul lui Cat fu cu adevărat stârnit. Pe când generalul se fălea întruna, mergând printre rafturi, ea rămase în urmă, încercând să-şi facă o idee despre ce se găsea în acest templu al cunoaşterii. Istorie, istorie naturală, economie politică, scrieri de călătorie şi tratate ştiinţifice, acestea fură cele care îi săriră în ochi, dar, pe când înainta, se simţi inevitabil atrasă de rafturile de ficţiune pe care se găseau zeci de volume legate în piele ale marilor scriitori scoţieni, de la Burns, Henryson şi Sir Walter Scott până la apariţii mai recente, care, era limpede, trecuseră mai întâi pe la legătorie. Nu îşi imaginase nici o clipă că romanele lui Muriel Spark sau ale lui Ali Smith fuseseră publicate iniţial în piele moale şi deschisă la culoare, care se asorta cu restul.

– Cărţile astea sunt, cum să spun, uau, i se adresă ea lui Ellie, dorinţa de a le atinge împiedicând-o să se exprime mai coerent.

– Nu mă uit la bani când vine vorba să-i cheltui pe cărţi, spuse generalul. O carte este un mijloc prin care un bărbat poate deveni mai bun.

– Sau o femeie, spuse Cat.

El îi oferi un zâmbet condescendent.

– Într-adevăr. Dar trebuie să ne grăbim, altminteri nu mai apucăm să vedem tot. Poţi veni oricând aici să împrumuţi ce carte vrei, adăugă el, dând, în sfârşit, dovadă de mărinimie.

Spre mirarea lui Cat, rămăsese mai puţin din mănăstire decât se aşteptase ea. Curtea centrală, a cărei dimensiune nici nu o bănuise până când nu o văzuse de pe deal, se limita să cuprindă spaţiile destinate locuirii. Traversară o bucătărie plină de aparate electrocasnice, unde Ellie se opri ca s-o roage pe doamna Calman să-i aducă lui Cat încă o pătură. A treia latură a curţii părea mai promiţătoare pentru fanteziile lui Cat.

Era un labirint din pasaje înguste și încăperi micuțe, catalogate de general drept magazii, camere utilitare, vestibule, depozitul pentru armele de vânătoare și cămări.

– Vezi tu, aici era cândva mănăstirea, o informă el. Cămăruțele acestea erau chiliile călugărilor. Nu am avut nevoie de ele pentru locuit, așa că acestea sunt locurile cele mai apropiate de original pe care le vei găsi aici, în mănăstire.

Cea de-a patra latură a mănăstirii se dovedi o adevărată surpriză. În interiorul străvechilor ziduri interioare, aproape totul fusese demolat, în afară de o vastă încăpere pentru biliard, o sală de sport complet echipată și biroul generalului. Cat abia avu timp să arunce o privire înăuntrul încăperii, plină ochi cu tehnologie de ultimă generație, înainte ca el să închidă ușa, zăvorul clincănind ferm la locul său.

– Interiorul era o rușine, spuse generalul. Cel mai bun lucru era să demolez tot și să construiesc din nou.

Cat regreta pierderea misteriosului iz de vechi, dar trebuia să admită că încăperile fuseseră bine construite.

Întorși în hol, urcară scările, iar generalul le conduse până în aripa destinată oaspeților. Mai erau trei camere, în afară de dormitorul ei. Toate fuseseră frumos finisate, fără să se facă vreun compromis în privința mobilierului, a decorului sau a băilor. Cat nu își imagina ceva care ar fi putut îmbunătăți aspectul camerelor, și recunoscu acest lucru. Generalul se folosi de acest prilej ca să enumere numele distinșilor oaspeți care trecuseră pragul mănăstirii. Când veni vorba despre nume, Cat își aminti descrierea lui Shakespeare despre milă, o însușire care se asemăna ploii ce cade din ceruri. Însă nu era nimic milos în legătură cu stăruința generalului în a enumera vizitatorii de seamă. Politicieni, generali, comentatori politici, Lord X și contele Y. Cu toții fuseseră bine primiți la Northanger.

– Și, desigur, adăugă el plin de mărinimie, așteptăm cu nerăbdare să-i primim și pe noii noștri prieteni, soții Allen, cât mai curând.

Era o invitație generoasă, iar Cat aproape că regretă imposibilitatea de a avea o părere bună despre acest bărbat crud, care părea mai cordial cu ea și prietenii ei decât cu propria familie.

Se întoarseră în corpul principal, iar generalul făcu un semn din cap înspre coridorul central. Ellie le-o luă înainte și deschise larg ușile duble, cu un aspect foarte modern, care împiedicau accesul în cealaltă parte a holului.

– Ce faci? strigă generalul la ea. Nu e nimic de văzut acolo.

Îngrozită, Ellie închise ușile, dar Cat apucă să întrezărească o ispititoare priveliște a ceea ce se afla dincolo.

– Catherine, sunt sigur că ai vrea niște ceai acum. Să mergem jos și să vedem ce ne poate încropi doamna Calman.

Generalul le zori să coboare. De cum le instală în micul salon, porni cu pași mari spre bucătărie.

Nerăbdătoare, Cat se trase mai aproape de Ellie pe canapea. Reușise să vadă mai multe uși și, în depărtare, o scară de piatră care urca și una care cobora, făcute din aceleași turnulețe din piatră masivă pe care le văzuse la fiecare colț al mănăstirii. Era disperată să afle ce anume voia generalul să țină departe de ea. În acel moment, și-ar fi dorit să-i fie îngăduit să cerceteze cealaltă jumătate a coridorului mai mult decât orice.

– Acolo îi țineți pe prizonieri? o întrebă pe Ellie, ascunzându-și curiozitatea în spatele frivolității.

– Nu, sunt cu toții în temniță, îi întoarse Ellie gluma. Pereții sunt mai bine izolați fonic acolo jos. Nu, voiam să te duc în camera mamei mele. Camera unde... a murit. Nu că ar fi rămas vreo urmă, adăugă ea numaidecât.

Nici nu era de mirare că generalul reacționase atât de violent. Nu voia să retrăiască rolul pe care îl jucase în moartea soției sale, oricare ar fi fost acela. Neglijență, cruzime, poate chiar crimă – la urma urmelor, nici nu mai conta. Își închipui că el nu mai putuse intra în acea cameră de la tragicul episod, care o eliberase de suferință pe femeie, iar pe el îl lăsase pradă mustrărilor de conștiință.

Asta dacă, firește, nu fusese nici un astfel de episod, iar el o ținuse pur și simplu prizonieră undeva în mănăstire. O perspectivă chiar mai înspăimântătoare.

– Poate că ai putea să mi-o arăți altă dată? Când suntem doar noi două?

Ellie încuviință din cap, nesigură.

– O s-o facem când tata pleacă de acasă. Și când doamna Calman o să fie ocupată în bucătărie.

– Presupun că încăperea e un fel de altar în memoria mamei tale, nu? Unde se retrage tatăl tău ca să se gândească la ea?

Cat încerca acum s-o tragă de limbă pe Ellie, însă nu credea că fata s-ar fi supărat nici dacă și-ar fi dat seama de intențiile ei.

– A rămas neschimbată. Nu cred că tata intră vreodată acolo. Sunt atâtea amintiri dureroase.

– Ați stat cu ea până în ultima clipă? Cu toții?

– Nu. Ellie oftă. Nici unul dintre noi nu și-a dat seama că sfârșitul era atât de aproape. Eu și Henry eram amândoi plecați la școală, iar Freddie era la Sandhurst. Tata a trimis după noi, dar, până ne-am întors, totul se terminase deja.

Îndoielile lui Cat se apropiau și mai mult de certitudine. Nu erau decât două variante. Era oare posibil? Se putea ca generalul Tilney vampirul să fie și generalul Tilney criminalul? Sau răpitorul? Era tatăl lui Henry. Cum putea ea să iubească un băiat care era fiul unui ucigaș? Putea să aibă drept cea mai bună prietenă pe fiica unui ucigaș? Era un gând îngrozitor, dar se potrivea perfect cu tot ce observase ea în purtarea lui. Își petrecu un braț pe după prietena ei și o mângâie pe Ellie ușor pe genunchi, în semn de compasiune.

Ușa se deschise, iar doamna Calman intră în dormitor cu un cărucior încărcat cu prăjituri de casă și ceai. Cele două fete se depărtară iute una de cealaltă. Menajera fu urmată de general, care părea preocupat de ceva. În vreme ce fetele își băură ceaiul și dădură numaidecât gata brioșele și clătitele, el măsură camera cu pașii,

ţinând cu delicateţe ceaşca de ceai pe farfurioară în timp ce mergea.

În cele din urmă, se opri şi îi adresă lui Cat un zâmbet trist.

– Probabil mă crezi cea mai crudă gazdă, spuse el. Totuşi, doamna Calman tocmai mi-a transmis un mesaj care mi-a dat mult de gândit. O să vă las singure, fetelor, iar eu am să-mi văd de treaba mea. Am lucrări de citit şi un răspuns de pregătit pentru ministru. O să mănânc supa în biroul meu, aşa că poate o să vreţi să vă fie trimisă cina sus, în camera de zi? O să aranjez eu cu doamna Calman.

Şi plecă de îndată.

– Uau, zise Cat. Mereu e atât de înflăcărat?

Ellie încuviinţă din cap.

– Dumnezeule, da. Stă până târziu în biroul lui, citind cine ştie ce document secret pe care îl primeşte şi scriind rapoarte.

Lui Cat nu prea îi venea să creadă. De ce ar fi atât de căutat un general pensionat? Fără îndoială că mai erau o mulţime de indivizi în uniformă alergând de colo-colo, la curent cu starea actuală a lucrurilor şi a armelor. Ce era atât de special la cineva care luptase într-un război cu treizeci de ani în urmă? Dar dacă doamna Tilney fusese într-adevăr ţinută prizonieră într-unul dintre acele turnuri? Aşa-zisa muncă pentru minister ar fi putut reprezenta acoperirea perfectă. Dacă generalul aştepta până când toţi ai casei se duceau la culcare, iar soţii Calman se întorceau acasă la ei, apoi se furişa în sus pe scări ca să-i dea de mâncare soţiei, presupusă a fi moartă, şi îi aplica tot felul de torturi îngrozitoare? Acum, mai mult ca niciodată, Cat îşi dorea să exploreze coridorul care se continua dincolo de uşile acelea duble. Fiindcă acum, că se gândea mai bine, galeria interzisă trebuia să cotească, ajungând chiar deasupra biroului generalului. Poate că exista vreun pasaj secret. O casă ca Northanger ar trebui să nu ducă lipsă de aşa ceva.

Lui Cat îi venea să sară în picioare şi să caute să descopere de îndată adevărul acelor camere ascunse, însă avea totuşi atâta minte cât să ştie că trebuia să aibă răbdare. Urma să aştepte până când Ellie avea să o ducă să vadă dormitorul doamnei Tilney şi urma să se folosească de această călătorie de recunoaştere pentru a întreprinde propria explorare secretă. Doar putea să aştepte, nu-i aşa?

Cele două tinere petrecură o după-amiază plăcută în camera de zi. Când Ellie află la ceai că prietena ei nu văzuse niciodată *Totul despre sex*, stărui că nu trebuiau să mai amâne vizionarea lui. După cum prevăzuse, Cat fu captivată de la primul episod. Urmăriră toate cele şase ore ale primului sezon, terminând exact când ceasul bătu miezul nopţii.

Însufleţită de farmecul serialului, mintea lui Cat lucra încă febril, în vreme ce ea se pregătea pentru culcare. Să fi fost doamna Tilney cu adevărat ţinută prizonieră? Cat poate că fusese la doar câţiva paşi depărtare de celula bietei femei, atunci când generalul îi făcuse turul casei. Zidurile acelea din piatră masivă ar fi înăbuşit orice zgomot venit de la prizonieră. Îşi aminti de pasajele cu boltă ale labirintului de cămăruţe de dincolo de bucătărie. Cine ştia ce se petrecea acolo?

Imaginaţia ei născoci o viziune care îl înfăţişa pe general ducându-şi soţia inconştientă dincolo de uşile ascunse vederii şi pe scări secrete, până la noua ei locuinţă, departe de privirile copiilor, unde el ar fi putut să se folosească de ea după bunul-plac. Poate că ea era sursa lui secretă de sânge, cea cu care îşi putea ostoi setea, astfel încât să poată trăi în siguranţă printre alţi oameni.

Tatăl ei îi spusese deseori lui Cat că îşi lăsa imaginaţia să-i zboare prea departe. Dar cum putea să reacţioneze altfel când dinaintea ochilor i se aşterneau dovezi atât de grăitoare? Ceva ciudat se petrecea la mănăstirea Northanger, iar ea era hotărâtă să dezlege misterul. A doua zi avea să-şi continue misiunea.

capitolul 25

Nerăbdarea lui Cat de a face pe detectiva în dimineaţa următoare fu dejucată fără intenţie de general. La micul dejun, acesta le informă pe cele două fete că nu putea să le însoţească nicăieri, de vreme ce trebuia să găzduiască o întâlnire foarte importantă a unor strategi.

– Mi-e teamă că vom ţine ocupată sufrageria de-a lungul întregii zile. Privi afară pe fereastră, unde soarele încerca zadarnic să-şi croiască drum printre norii subţiri. La meteo au anunţat o zi răcoroasă, fără ploaie. Îţi sugerez s-o rogi pe doamna Calman să vă pună ceva pentru prânz la pachet, Eleanor, s-o iei pe Catherine şi să vă urcaţi pe Cocoaşa Diavolului.

– Cocoaşa Diavolului?

Cat nu-şi putu ascunde uimirea. Generalul afişă cel mai larg zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată, arătându-şi toţi dinţii.

– Dealul care se vede de pe domeniu, o lămuri Ellie. Este o legendă locală. Se spune că diavolul a coborât în Kelso ca să fure nişte vite. Însă un văcar tânăr şi curajos a dat alarma, şi l-au alungat înapoi prin deschizătura iadului pe care o făcuse în coasta dealului. Tocmai când era pe punctul de a dispărea, tânărul şi curajosul văcar i-a sărit în cârcă. Deschizătura s-a închis în urma diavolului, lăsându-i cocoaşa şi pe văcar pe dinafară.

– Aberaţiile obişnuite, spuse generalul. Oamenii scornesc tot felul de porcării ca să-şi explice astfel lucrurile pe care nu le pot înţelege, începând cu o formă mai ciudată a unui deal şi terminând cu o ploaie de meteoriţi.

Chiar dacă nu era mai mult decât o legendă, povestea despre Cocoaşa Diavolului i se păru lui Cat suficient de interesantă încât să nu fie foarte supărată că nu continua cu explorarea misterelor mănăstirii. Nu îşi luase bocancii cu ea, însă ea şi Ellie aveau cam aceeaşi măsură la pantofi, iar gazda ei putu să-i pună la dispoziţie o pereche mai veche.

- Nu îți oferă cine știe ce susținere la glezne, se scuză ea. Dar îți protejează picioarele mai bine decât adidașii.

Așteptară în bucătărie câtă vreme doamna Calman le împachetă picnicul substanțial, iar Cat se minună de varietatea aparatelor de uz casnic. Erau de toate acolo, de la mașina de făcut pâine până la cea de făcut înghețată, inclusiv trei aparate diferite pentru făcut cafea. Unele dintre ele nu-i erau cunoscute, și îi fu prea rușine s-o întrebe pe doamna Calman la ce foloseau. Era greu de crezut că acest templu al preparării mâncărurilor era echivalentul bucătăriei de pe domeniul lui Annie Morland din Dorset. Cat nu se putea închipui stând aici la masă cu un pahar cu suc de fructe, vorbind despre ultima carte citită.

Fiecare cu câte un pachet în rucsac, cele două fete porniră la drum, ieșind pe ușa bucătăriei. Cat nu se putu abține să nu arunce o privire peste umăr la scara care ducea la turnulețele pe care le zărise cu o zi în urmă.

- Urci vreodată în turnurile acelea?

- Trei dintre ele sunt închise, fiindcă scările nu sunt destul de sigure, iar tata spune că n-are rost să cheltuim bani pe reparații ori pe înlocuitul lor. Nu au decât o singură cameră funcțională, chiar în vârf.

Ellie porni de-a lungul parcului cu pași egali.

- Și al patrulea?

- Nu poți să urci din el decât vreo șase metri, restul fiind în spatele unei porți închise. Obișnuiam să ne jucăm acolo când eram mici, dar tata a pus să fie montată poarta pentru că a considerat că scările erau prea nesigure și nu voia ca vreun musafir să cadă și să moară.

Cuvintele ei nu făcură decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea lui Cat. Însă nu era nimic de făcut până când nu avea să vadă cu ochii ei coridorul secret. În scurt timp, intrară într-o desime întunecoasă de conifere, care abia dacă lăsa să pătrundă suficientă lumină dincolo de ea încât poteca să fie vizibilă. Era ciudat, ba chiar înfricoșător; când ajunseră într-un luminiș, Cat nu se putu abține să nu se întrebe ce ritualuri macabre

văzuse acest loc. Trecură de copaci şi ajunseră la un gard de fier. Cat se opri să-şi tragă sufletul, timp în care Ellie introduse cifrul lacătului care ţinea poarta închisă.

Odată trecute de poartă, ajunseră la o porţiune întinsă. Ellie mergea în frunte de-a lungul unei cărări care abia se distingea şi care urca pe Cocoaşa Diavolului într-o spirală lină. Pe când dădeau ocol dealului, Cat zări un acoperiş ascuţit.

- Ce e aia? întrebă ea.

- O să vezi cât de curând, răspunse Ellie, intrând într-o deschizătură strâmtă din coama dealului. Cat o urmă şi se trezi în faţa unei biserici micuţe din gresie roşie, înconjurată de pietre de mormânt însemnate de vreme.

- Unde suntem?

- Este capela familiei Tilney. Poteca pe care am mers noi se numeşte Priveghiul Mortului. Este drumul pe care este cărat coşciugul de la casă la capelă, aşa încât să poată fi îngropat pentru odihna veşnică aici, în cimitir.

- Vorbeşti la prezent, observă Cat.

- Pentru că încă facem asta. Aici am adus-o pe mama. Tata, Henry, Freddie şi Calman au cărat coşciugul.

- Nu ţi-e frică să vii aici?

Cat rămase pe loc, pe când Ellie se apropie de capelă. Ellie aruncă o privire în urmă.

- De ce să-mi fie frică? Venim aici ca să ne amintim de morţii noştri. Eşti fiică de vicar, ar trebui să înţelegi importanţa momentelor de reculegere.

Îi făcu semn cu mâna să vină după ea. Şovăind, o prinse din urmă şi intră în capelă chiar în spatele lui Ellie. Era un loc mic şi simplu, cu bănci strâmte din lemn şi cu ferestre înţepenite. Pe pereţi erau mai multe plăcuţe memoriale aparţinând diverşilor strămoşi ai familiei Tilney, care datau începând cu secolul al XV-lea. Ellie avea dreptate, locul nu o speria câtuşi de puţin. Cat se apropie de plăcuţa care părea cea mai recentă, bogat ornamentată, pusă acolo întru amintirea lui Margaret Johanna Tilney. Dedesubt erau trecute data morţii

şi a naşterii şi un singur rând cu litere dăltuite: „Plecată prea devreme dintre noi"

Nici nu era de mirare că generalul Tilney voise ca Ellie s-o aducă aici de una singură. Aceasta nu demonstra nicidecum moartea soţiei sale, însă cu siguranţă s-ar fi simţit vinovat să se afle în prezenţa plăcii comemorative, fie că avusese sau nu vreun rol în moartea ori în ţinerea ei în captivitate.

– Este foarte emoţionant, spuse ea.

– Îmi place să vin aici şi să mă gândesc la ea, zise Ellie. Umerii îi fură străbătuţi de un mic fior, după care continuă: Haide, să ne continuăm drumul până în vârf! O să luăm prânzul acolo sus.

Pe când ieşeau din cimitir, Ellie îi arătă cu nonşalanţă piatra funerară a mamei ei. Sub nume şi data naşterii şi a morţii scria: „Preaiubita soţie a generalului Tilney, mama lui Frederick, Henry şi Eleanor. Îţi simţim lipsa în fiecare zi"

Urcară dealul şi se bucurară de privelişte, în timp ce dădeau gata micul festin pregătit de doamna Calman. Cat se întinse pe spate în iarbă şi începu să se vaite:

– Mulţumesc lui Dumnezeu că mergem la vale la întoarcere, fiindcă vei fi nevoită să mă rostogoleşti până jos. Cum de nu te faci cât un butoi dacă mănânci tot timpul ce găteşte doamna Calman?

– E greu, răspunse Ellie. Profit cât de mult pot când sunt acasă. Dar tot sper că tata se va răzgândi şi mă va lăsa să merg la Facultatea de Arte din Edinburgh.

– Asta ar fi tare. Eşti atât de norocoasă să ai competenţele necesare pentru aşa ceva. Eu am o mulţime de certificate, dar nu m-am obosit niciodată să iau examenele de nivel A[1]. N-ai putea spune că mama m-a învăţat ce e ăla un CV.

– Ce-ai vrea să faci?

[1] În orginal, GCSE (General Certificate of Secondary Education) – o serie de examene, dintre care unele obligatorii, susţinute de elevii între 15 şi 16 ani din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord. În funcţie de rezultatul şi de nivelul la care sunt luate examenele, elevii pot depune formularele pentru înscriere la diverse facultăţi. (n.tr.)

– Mama crede că ar trebui să mă pregătesc ca bonă, dar mie mi-ar plăcea mult să fiu scriitoare, răspunse ea. Nu pentru adulți, ci pentru copii. Și chiar mă pricep să inventez tot felul de povești pentru copiii din sat. Am făcut și artă narativă la Biserica Juniorilor[1]. Hei, tu ai putea să-mi faci ilustrațiile!

– Ar fi drăguț. Poate că am putea să ne apucăm de una cât ești aici?

– Sigur, de ce nu?

Animate de ideea unui proiect comun, Cat și Ellie se întoarseră la mănăstirea Northanger în timp-record. Judecând după cele patru mașini negre și impunătoare parcate afară, întâlnirea era încă în curs de desfășurare, așa că dădură fuga la etaj.

– Vreau să fac un duș rapid înainte să începem, spuse Ellie când ajunseră în capul scărilor.

– Și eu. Dar înainte de asta... Este clar că tatăl tău e încă prins cu tovarășii lui. De ce să nu profităm de șansa asta? Ai putea să-mi arăți acum camera mamei tale.

Ellie nu păru prea sigură.

– Presupun că da. Uite, ce zici să vii mai întâi în dormitorul meu, ca să-ți arăt portretul ei?

Evident, spera că asta avea să-i domolească interesul lui Cat. Dar era la fel de evident că nu-și cunoștea prietena pe cât de bine credea.

Fugiră de-a lungul palierului și intrară pe coridorul copiilor, după cum bănuia Cat. Camera lui Ellie era a doua pe dreapta, iar Cat rămase de-a dreptul impresionată. Era vopsită în diferite nuanțe de mov și crem, combinându-se toate ca într-o diagramă a tonurilor. Picturi în acuarelă erau agățate peste tot pe pereți; câteva peisaje din natură sau marine, câteva cu clădiri sau din orașe pe care Cat nu le cunoștea. Destul de ciudat pentru o cameră de adolescentă era lipsa oglinzilor, astfel încât Cat să poată verifica dacă gazda ei avea sau nu reflexie. Dar, în mijlocul dormitorului, imposibil

[1] În original, Junior Church, un program ce cuprinde studii religioase, cursuri și proiecte în echipă adresate copiilor, desfășurat în biserici în timpul sau în afara slujbei destinate adulților. (n.tr.)

de evitat, se găsea o uriaşă pictură în ulei ce înfăţişa o femeie. Avea un chip blând şi gânditor, trăsături fine, o pereche de ochi albaştri şi un păr blond, de culoarea mierii.

- Este încântătoare, spuse Cat.

- Da. Mi-aş fi dorit să arăt ca ea.

Cat îşi aminti numaidecât ce aflase ea din cărţile despre „familiile" vampirilor. Acestea sunt deseori grupuri nu prea compacte, care aleg să trăiască împreună de-a lungul secolelor pentru că bat mai puţin la ochi dacă fac parte dintr-o familie. Prin urmare, Margaret Tilney nu era neapărat mama biologică a vreunuia dintre copiii ei. Având în vedere că nu împărţea dormitorul cu soţul ei, era posibil să nu fi fost nici căsătoriţi vreodată. Poate că nu-i fusese nici măcar amantă; şi poate că acesta fusese mărul discordiei care dusese în cele din urmă la întemniţarea ei.

Marea nepotrivire din această închipuită viziune a familiei Tilney, pe care Cat se părea că o interpretase greşit în toate judecăţile ei de până atunci, era că familiile de vampiri trebuiau să se mute constant, fiindcă, la un moment dat, vecinii şi colegii băgau de seamă că nici unul dintre membrii familiei respective nu părea să îmbătrânească aşa cum ar fi fost firesc. La fiecare zece ani sau cam aşa, erau nevoiţi să plece şi să se stabilească în altă parte. Însă familia Tilney stătuse într-un singur loc pentru foarte multă vreme, şi, cu toate că bărbaţii se retrăgeau din viaţa publică la o vârstă relativ tânără, tot ar fi fost destul de greu să-i păcăleşti pe toţi din Scottish Borders pe o perioadă nedefinită. Însă nici o femeie tânără nu a îngăduit vreodată realităţii să stea în calea fanteziilor ei romantice, iar, în această privinţă, Cat nu era o excepţie de la regulă.

- Şi tu eşti frumoasă, Ellie. Doar că într-un mod diferit. Cat îşi petrecu braţul pe după umerii lui Ellie şi o strânse uşor. Acum, că mi-o pot închipui cum era, de ce nu-mi arăţi şi camera ei, ca să mi-o pot fixa şi mai bine în minte?

Ellie se lăsă condusă afară din cameră şi de-a lungul galeriei. O luară pe coridorul mijlociu şi trecură de camera generalului. Ellie se opri în faţa uşilor duble, iar Cat se temu că avea să fie nevoită să facă gestul de neimaginat al unui oaspete necuviincios şi să deschisă ea însăşi uşile. După care, deodată, se treziră în faţa uşii de la dormitorul doamnei Tilney. Ellie scoase un oftat adânc şi puse mâna pe mâner, în vreme ce Cat, care abia dacă mai putea să respire, se întoarse ca să închidă uşile de la galerie în urma lor.

Chiar în secunda aceea, chipul îngrozit al generalului se profilă în lumina slabă a galeriei. Până să apuce Cat să bălmăjească un avertisment, generalul o strigă pe Eleanor cu vocea lui tunătoare. Aceasta reverberă între pereţii de piatră, ecouri slabe făcându-i lui Cat urechile să ţiuie. Preţ de o fracţiune de secundă, crezuse că scăpase neobservată, însă ştia că speranţa ei era deşartă.

– La naiba, îngăimă Ellie şi o porni în viteză de-a lungul holului. Tatăl şi fiica dispărură din vedere, iar Cat se folosi de prilej ca să sprinteze spre camera ei, uşurată că nu mai dăduse cu ochii de nimeni. Nu ştia dacă avea să mai îndrăznească să iasă din dormitor. Dar, dacă i se cerea să plece, măcar să fie curată.

Stând în duş, cu cascada de apă revărsându-i-se deasupra capului, Cat hotărî că trebuia să intre în camera aceea la noapte, asta în cazul în care generalului nu îi trecea prin minte s-o încuie. Din câte ştia ea, ar fi putut foarte bine să fi făcut asta deja.

Nu putea rămâne pe veci în duş, iar, când se întoarse în cele din urmă în dormitor, nici nu începu să-şi usuce bine părul cu prosopul, că auzi o bătaie timidă în uşă. Asigurându-se că prosopul era strâns înfăşurat în jurul ei, Cat întredeschise prevăzătoare uşa. În prag o văzu pe Ellie, care arăta gata să izbucnească în plâns.

– Pot să intru? întrebă ea.

– Fireşte că poţi. Cat deschise uşa larg şi o primi cu o îmbrăţişare. Am intrat în rahat?

– Nu într-unul la fel de mare pe cât am crezut. E atât de preocupat de întâlnirea lui, încât abia dacă m-a certat.

Nu voia decât să se asigure că sunt aranjată şi îmbrăcată - arătă către rochia ei neagră. Servesc cocktailuri înainte de cină. Va trebui să vii şi tu, îmi pare rău.

Cat o privi cu deznădejde.

- Nu am nimic asemănător de îmbrăcat.

- M-am gândit eu. Nu prea e stilul tău. Uite, purtăm cam aceeaşi mărime. Mă rog, tu eşti mai lată în piept decât mine, dar rezolvăm noi şi asta cu materialul potrivit. O să-ţi împrumut ceva de la mine.

O jumătate de oră mai târziu, Cat era încorsetată într-o rochie rubinie de catifea. Materialul încreţit ascundea faptul că rochia era croită pentru o siluetă diferită şi, cu toate că se simţea extrem de stânjenită, nici unul dintre cei patru bărbaţi de vârstă mijlocie care beau cocktailuri nu îi dăduseră cine ştie ce atenţie. Evident, ea şi Ellie erau doar pentru scopuri decorative, aşa că putură să plece când bărbaţii se duseră să mănânce. Se retraseră la etaj ca să continue să urmărească serialul *Totul despre sex*, însă în acea noapte se despărţiră cam pe la unsprezece, epuizate de emoţiile şi de plimbarea în aer liber de peste zi.

Pe când se întorcea în camera ei, Cat auzi voci de bărbaţi răzbătând din holul de dedesubt, iar de la fereastra ei văzu farurile a patru maşini dispărând de-a lungul aleii. În lumina lunii aproape pline, parcul arăta sinistru, dar pustiu. Oare generalul urma să se ducă direct la culcare sau avea să meargă în biroul lui? Era gata să pună pariu că nu se pregătea încă de culcare. Avea obiceiul să lucreze până târziu, ştia ea, şi îşi închipui că voia să treacă numaidecât pe hârtie lungile conversaţii purtate de-a lungul zilei, cât îi erau proaspete în minte. Întredeschise uşa şi trase cu urechea. Pentru prima oară, casa nu mai părea să trosnească din toate încheieturile, zgomot cu care Cat se obişnuise în puţinul timp de când se afla la Northanger.

Cat îşi scoase pantofii şi o porni cu grijă de-a lungul holului. Se opri în dreptul cotiturii, ţinându-şi răsuflarea, şi aruncă o privire pe după colţ. Galeria era pustie, iar liniştea - adâncă. Îşi luă inima în dinţi şi fugi până

la uşile duble cât de repede putu. Le deschise, se strecură printre ele şi le închise uşor în urma ei. Se sprijini o clipă cu spatele de ele, cu inima bătându-i nebuneşte. Era vreun semn că fusese urmărită? Singurul lucru pe care îl putea auzi erau bătăile inimii care-i răsunau în urechi.

Înaintă câţiva centimetri prin întuneric, bâjbâind după mânerul de la uşă. Câteva secunde mai târziu, îşi puse mâna pe mâner şi îl roti. Uşa se deschise uşor, iar într-o clipă ea se trezi înăuntru. Camera era scăldată în lumina lunii, ce se revărsa prin ferestrele cu arcadă, care aduceau cumva cu stilul ecleziastic, amintindu-i lui Cat de originile clădirii. Deşi culorile din covoare, carpete şi din mobilier aproape se şterseseră, lui Cat îi era cât se poate de clar că încăperea nu semăna cu celula unei temniţe. Arăta ca orice alt dormitor pe care îl văzuse în mănăstire, numai că păstra urmele unei prezenţe umane, ceea ce nu se putea spune despre camerele de oaspeţi – o perie de păr pe măsuţa de toaletă, o carte şi o pereche de ochelari pe noptieră, iar lângă ele o sticluţă de parfum.

Încăperea mai avea două uşi. Una din ele ducea la o baie golită de cosmetice şi de medicamente, iar cealaltă, la o garderobă fără haine. Părea ca şi cum toate dovezile existenţei doamnei Tilney fuseseră înlăturate, cu mici excepţii, fie ca generalul să fie scutit de amintiri dureroase, fie ca să-şi acopere urmele. Însă lui Cat îi veni atunci în minte şi o a treia posibilitate. Dacă doamna Tilney fusese într-adevăr prizonieră în turn, ar fi avut nevoie şi de haine, şi de cosmetice, indiferent de intenţiile generalului în ceea ce o privea.

Evident, nu avea ce să afle de aici. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să exploreze şi turnul. Din fericire, avea o aplicaţie de lanternă pe telefon, care avea să-i lumineze treptele în spirală care duceau în turn. Cat se furişă înapoi la uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu auzi nimic, aşa că o întredeschise şi ascultă din nou. În depărtare, auzea un zgomot slab, ce ar fi putut veni de la o uşă închisă, însă era prea departe ca să se îngrijoreze.

Cat deschise uşa şi se strecură afară. Bezna o învălui încă o dată, pe când trase uşor uşa după ea şi lăsă zăvorul să intre înapoi în lăcaşul său. Merse tiptil de-a lungul holului, după care dădu drumul aplicaţiei de pe telefon care-i lumină tot ecranul. Emana o strălucire stranie, împroşcând umbre pe pereţi. Însă producea suficientă lumină cât să îi permită să urce scările de piatră, atât de vechi şi de uzate, încât fiecare treaptă avea o crăpătură pe mijloc.

În câteva secunde, trecuse deja de prima curbă a spiralei. Auzi un scârţâit la picioare. Cat îşi înăbuşi un ţipăt şi îndreptă lumina în jos, ca să vadă un şoricel cenuşiu paralizat de frică. Enervată pe ea însăşi, îndreptă lumina înapoi în sus. Înaintea ei nu mai erau decât câteva trepte, însă putea acum să vadă că drumul îi era blocat de un grilaj de oţel, cum aveau cândva celulele temniţelor, prins cu un lacăt greu. Cat se furişă mai aproape şi cercetă lacătul la lumina telefonului. Nu ştia dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită de pânzele de păianjen şi de praful care se aşternuse pe lacăt şi pe barele de lângă el. Era limpede că nimeni nu se mai atinsese de ele de un car de ani.

Chiar atunci, zgomotul şi lumina inundară deodată holul. Paşi uşori începură să urce scara şi lumina puternică o scăldă în strălucirea ei. Chiar dacă ar fi avut timp să fugă, Cat era încremenită de frică. Venea generalul. Iar generalul nu avea – nu putea – s-o lase să scape.

Nu mai simţise nicicând o asemenea groază paralizantă. Picioarele îi tremurau, dar, cumva, reuşi să întoarcă uşor capul. Umbra lungă a bărbatului se profila înaintea lui pe trepte, iar ea îşi simţi gâtlejul blocat de panică. Fără armă, fără vreo cale de scăpare. Era cu totul la mila lui.

capitolul 26

Cel care apăruse în capul scărilor arăta la fel de tulburat ca însăşi Cat.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă el.

– Henry! îngăimă Cat, iar picioarele îi cedară.

El se repezi spre ea, punând-o înapoi pe picioare fără menajamente.

– Ce pui la cale, Cat?

– Cum ai ajuns aici? Cum se face că ai urcat tocmai pe scările astea?

– Cum se face că am urcat tocmai pe scările astea? Etajul de mai jos mă duce direct în dormitorul meu. Dar am văzut lumină aici, sus. Şi de ce să nu urc scările dacă vreau? Părea supărat, însă trase o gură de aer în piept şi reuşi să-şi mai domolească furia. Dar tu tot nu mi-ai spus ce naiba pui la cale, de te furişezi prin casa mea în toiul nopţii, ca afurisita aia de spioană Harriet.

Cat nu mai roşise niciodată atât de puternic. Era bucuroasă că, în lumina slabă, nu se vedea cât de vinovată se simţea. El o privea stăruitor, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

– Haide, spuse el. Să plecăm de aici înainte să intri în belele şi mai mari. Se opri să asculte o clipă, apoi o zori în josul scărilor şi de-a lungul holului. Deschise uşile duble şi îi dădu drumul încheieturii mâinii ei. Fugi în camera noastră de zi, şi o să vin şi eu într-un minut.

Nu era nevoie să i se spună de două ori. Abia dacă atingea pământul cu tălpile pe când alerga să ajungă în siguranţă, şi nu se opri până când nu se ghemui într-un colţ al canapelei. Henry veni şi el în scurt timp. Îşi aruncă servieta pe podea şi traversă încăperea, oprindu-se în faţa ei. Ea nu reuşi să-şi alunge nepotrivitul gând că era absurd de chipeş. Purta un costum gri cu dungulite roz, care părea croit în aşa fel încât să-l facă să arate incredibil de în formă. Cămaşa lui albă era încă scrobită. Chiar în timp ce-l privea, el îşi scoase cravata grena şi îşi descheie nasturele de sus al cămăşii. Cat se gândi că era probabil cea mai sexy mişcare pe care o văzuse vreodată; şi era conştientă că ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru la care să se gândească.

– Deci ce puneai la cale, Cat?

Henry nu părea prea fericit. Cat începu să studieze covorul.

- Am fost să văd camera mamei tale, îngăimă ea.

- Dacă aș fi fost în sala de judecată, i-aș fi cerut martorului să vorbească mai tare, spuse el cu asprime.

Ea își ridică scurt privirea, să vadă dacă fața i se luminase întru câtva. Nu era cazul.

- Am spus că am fost să văd camera mamei tale.

- Camera mamei mele? Ce credeai că o să vezi acolo, pentru numele lui Dumnezeu? Și de ce te-ai furișat în turn mai apoi?

- Am vrut să mi-o închipui în camera ei, nu doar după portretul pe care îl are Ellie pe perete.

Aceasta fu tot ce putu să scornească într-un timp atât de scurt.

- Ai fi putut s-o rogi pe Ellie să-ți arate. El făcu un gest de frustrare. Nu e frumos, știi, să te furișezi prin casele oamenilor în creierii nopții.

- Nu am vrut să deranjez pe nimeni, răspunse ea, prinzând puțină încredere.

- Și cu turnul cum rămâne? Ce-ai crezut că o să găsești acolo?

- Eram curioasă, bâlmăji Cat. Nici cu tortură nu ai fi scos de la ea umilitorul adevăr la momentul acela. Dându-și seama că nu mai trebuia să bată în retragere, își ridică privirea ca să întâlnească ochii lui negri. Și de ce ești aici, mă rog? Credeam că te duci direct la Glasgow pentru un caz.

El țâțâi nerăbdător și se trânti într-un fotoliu. Ea nu putea decât să admire picioarele lui lungi care stăteau acum rășchirate.

- Cazul a fost amânat cu o zi. M-am gândit că, dacă lucrez până târziu și pregătesc toate documentele, aș putea să mă întorc la Northanger și să-mi petrec ziua de mâine cu tine și cu Ellie.

Ea se entuziasmă puțin - el se întorsese ca s-o vadă! -, după care se dezumflă la loc. Pentru că ea stricase totul, se înțelegea.

– Asta ar fi tare, spuse ea cu jumătate de glas. Apoi își aminti dispreţul lui faţă de acel cuvânt. Adică, atât de frumos. Amuzant. O surpriză plăcută.

El izbucni în râs.

– Cât, eşti imposibilă. Şi ţi-a plăcut camera mamei mele? Întotdeauna am crezut că e cel mai bun dormitor din casă. I-am sugerat lui Ellie să se mute acolo, dar ea s-a cutremurat şi mi-a aruncat o privire de parcă i-aş fi spus ceva dezgustător. Presupun că ea te-a trimis să arunci un ochi.

– Nu chiar. Avea de gând să-mi arate, numai că generalul a chemat-o înainte să putem intra.

– Chiar şi aşa. Sunt surprins de fascinaţia ta faţă de camera mamei mele. Nu e ca şi cum ai fi cunoscut-o. Noi ştim cât de specială a fost, dar mă mişcă faptul că o străină este atât de captivată de ea. Presupun că Ellie te-a influenţat. Nu are prea multe ocazii să-şi facă prieteni apropiaţi pe aici, fiind mai tot timpul plecată la şcoală şi locul ăsta fiind atât de izolat. Aşa că nu are cu cine să vorbească despre mama. Ţi-a făcut capul calendar?

– Puţin. Dar ce mi-a zis m-a făcut să-mi doresc s-o fi cunoscut pe mama voastră. A murit atât de repede, şi nici unul dintre copii nu era cu ea... O poveste atât de tristă, Henry! Iar tatăl tău a reacţionat aşa urât când a venit vorba despre ea...

Avocatul din el ieşi din nou la înaintare şi se aplecă înainte, ţintuind-o cu privirea.

– Iar din fărâmele astea de informaţii ai scornit o întreagă poveste, nu-i aşa? O femeie dispreţuită, suferind de o boală terminală sau ceva mai rău? La asta te-ai gândit? Ea îi aruncă o privire de mută contestaţie, însă lui i se înfierbântase sângele în vene, iar pledoaria de deschidere în faţa juraţilor era deja în curs de desfăşurare. Este adevărat că moartea mamei a survenit mult mai repede decât ne-am fi aşteptat. Dar cancerul care o mânca pe dinăuntru, leucemia, era în stadiul terminal. Tata a dus-o la mai mulţi specialişti, şi toţi au fost de aceeaşi părere. Cu toţii am fost martorii agravării bolii, dar şi ai curajului ei. Şi nu a dus lipsă de nimic până în ultima

clipă. Nimeni nu ar fi putut să fie mai devotat sau mai devastat decât tatăl meu.

– Nu am văzut nici urmă de așa ceva la el, spuse Cat, încercând să se apuce de orice pai care s-o tragă la liman.

– Firește că n-ai văzut. E un soldat. E antrenat să-și lase sentimentele deoparte și să vadă de mersul lucrurilor. Dar, pentru cei care-l cunosc, suferința lui este la fel de vizibilă ca o cicatrice. De-asta este atât de răstit. Atât de autoritar. Are nevoie să controleze totul pentru că perspectiva ca viața lui să-i scape de sub control este mult prea îngrozitoare. Nu m-am îndoit nici o clipă că a iubit-o. Chiar dacă o repezea la fel cum face cu noi toți, ba câteodată chiar o scotea din minți cu încăpățânarea lui afurisită, totuși o adora. Să nu îndrăznești să pui la îndoială asta, Cat.

– Crede-mă, Henry, nimeni nu e mai fericit decât mine să audă asta. Orice altă variantă ar fi fost mult prea oribilă.

– Spui că-i oribil, dar la asta te-ai și gândit, nu-i așa? Doamne, Cat, așa te porți tu de obicei când oamenii te invită în casa lor? Gândește-te numai ce ai putut să-ți închipui. Ce fel de oameni crezi că suntem? Noi nu suntem ca acei nenorociți de doi bani pe care trebuie să-i apăr la tribunal în fiecare săptămână. Nu știu ce viață duceți voi în Dorset, dar aici, în Borders, n-avem nimic de-a face cu atrocitățile pe care ți le imaginai. În plus, cum crezi că tatăl meu ar fi scăpat basma curată dacă ar fi comis o crimă? Sau ce? Crezi că a ținut-o pe mama închisă în turn ca pe o prințesă? Soții Calman ne urmăresc fiecare mișcare ca niște umbre pe pereți. Chiar crezi că ei ar ține ascunsă o crimă din loialitate pentru tata? Poate acum două sute de ani așa ar fi fost, dar nu și în zilele noastre. Scuturâ din cap, revenind la starea „mai mult supărat decât furios". Nu-mi vine să cred că te-ai gândit la așa ceva. Sunt dezamăgit de tine, Cat. Sunt foarte dezamăgit.

Ea abia dacă putea să înghită din cauza nodului care i se pusese în gât. Cu lacrimile adunându-i-se în colțul

ochilor, sări în picioare şi îngăimă un „Îmi pare atât, atât de rău", după care ieşi în fugă din cameră şi nu se opri până ce nu ajunse pe patul ei, unde începu să supine.

Perspectiva poveştii de dragoste se sfârşise. Cuvintele lui Henry, aşa puţine cum fuseseră, avuseseră un asemenea impact asupra ei, încât nu mai putea vedea altceva decât absurditatea recentelor ei închipuiri. Se umilise, se făcuse de râs, abuzase de bunătatea gazdelor ei. Suspinele îi cutremurau umerii; nu era singura care se ura. Şi Henry probabil că o dispreţuia întru totul de-acum. Îi dezvăluise prostia ei infinită. El se străduise din greu să ia totul ca pe o glumă, însă ei îi devenise clar că el fusese rănit de ideea că ea ar putea să gândească atât de rău despre tatăl lui. Se ura mai mult decât ar fi putut spune.

Imaginaţia ei îşi permisese prea multe libertăţi, iar acum ea era cea care trebuia să plătească. Se terminase cu Henry. Nimeni nu i-ar mai fi putut ierta absurditatea curiozităţii şi a bănuielilor ei. Mulţumea lui Dumnezeu că nu spusese nimic despre convingerea ei că ar fi vampiri.

Gândul acesta o trezi la realitate. Oricât de fanteziste erau unele dintre ideile pe care le avusese de când venise la Northanger, nu aveai cum să negi dovada solidă a găurii de glonţ din Biblia familiei. Aceasta nu era genul de moştenire de familie pe care o aveau majoritatea oamenilor, tăinuită într-un loc ascuns unde privirile aruncate întâmplător nu ar fi văzut-o nicicând. Cât despre furia lui Henry, mai erau încă destule secrete la mănăstirea Northanger.

Însă aceasta era o consolare prea mică pentru inima ei frântă. Cat se dezbrăcă pentru culcare, aruncându-şi hainele pe un scaun. Nici nu se mai obosi să se spele pe dinţi, ci se ghemui sub pături – printre care se număra şi pătura cu model ecosez adusă de doamna Calman – şi îşi strânse nefericirea la piept, sigură că nu avea să poată să mai închidă un ochi vreodată.

Deşi fu un somn neliniştit, cu vise confuze, totuşi dormi, iar, când se trezi, era o nouă dimineaţă strălucitoare, soarele pătrunzând înăuntru printre perdelele pe care uitase să le tragă în starea ei de nefericire absolută. Inima îi era încă grea de ruşine şi dispreţ de sine, însă stomacul i se revoltă din pricina faptului că toate acele emoţii clocotitoare îi consumaseră toate caloriile de care dispunea. Cat se uită la ceas, surprinsă să vadă că abia trecuse de şapte. Dacă se grăbea, încă putea să ia micul dejun înainte să-şi facă şi Henry apariţia. Ştia că nu-l putea evita la nesfârşit, dar voia să amâne întâlnirea cât de mult posibil.

Îmbrăcă nişte haine curate şi fugi jos, fiind aparent singurul locatar care se mişca prin casă. Însă, de cum trecu pragul sufrageriei, îşi dădu seama de greşeala ei. Acolo, cu ochii încercănaţi şi sorbind dintr-o ceaşcă de ceai, stătea Henry. Arăta de parcă nu prea dormise. Neras şi ciufulit, era chiar mai atrăgător ca niciodată, observă Cat deznădăjduită.

El îi oferi un zâmbet trist.

- Bună dimineaţa.

Cat salută din cap.

- Neaţa, Henry.

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre bufet ca să-şi toarne nişte cafea.

El îşi drese vocea.

- Cred că am fost puţin cam dur cu tine aseară, spuse el. Ar fi trebuit să ştiu cât vă place vouă, fetelor, să dramatizaţi o întâmplare cât de mică. Ştiu de la Ellie cât de puţin contează acest lucru de fapt.

Lui Cat nu-i venea să-şi creadă urechilor. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Se întoarse spre el, cu chipul radiindu-i.

- Nu-mi vine să cred că spui asta. Îţi mulţumesc, Henry. Îţi mulţumesc mult. N-ai idee cât de prost m-am simţit.

El ridică din umeri.

- Hai să punem punct și să mergem mai departe. Nu vrem ca o mică și prostească indiscreție să îți strice timpul pe care îl petreci cu noi.

Cat își puse un bol cu cereale și se așeză lângă el.

- N-am să-mi iert ce-am făcut și nici nu încerc să mă justific. Dar îmi pare rău. Și nu vreau să stric lucrurile între noi trei. Știa că era incredibil de norocoasă că ajunsese la un asemenea nivel de clemență, având în vedere alarmanta și jignitoarea natură a îndoielilor ei. Treptat, începu să-și dea seama că toate acele cărți pe care le citise și toate acele seriale pe care le urmărise o aduseseră la Northanger hotărâtă să descopere secrete întunecate și gata să se sperie ca o prostuță.

Își aminti de emoțiile pe care le avusese când sosise aici. Era îndrăgostită de ideea mănăstirii, în ciuda faptului că nu corespundea realității. Oricât de captivante și de fascinante erau Harpiile din Hebride, oricât de înfricoșătoare și de plină de suspans era lumea ficțională a vampirilor, aceste cărți nu reprezentau o dovadă elocventă despre viața și obiceiurile claselor de moșieri din Scoția. Poate că existau locuri îndepărtate și exotice unde astfel de lucruri erau la ordinea zilei, însă aici, în Borders, erau șanse destul de mici ca viața să imite arta.

Era timpul să renunțe la ele. Cat începuse acum să vadă lumea cum era cu adevărat, nu cum și-o închipuise ea. Oamenii nu erau îngeri sau demoni. Chiar și în cele mai întunecate închipuiri ale ei, tot fusese nevoită să ia în considerație generozitatea generalului. Și mai trebuia să recunoască și că până și copiii-model ca Henry și Ellie puteau avea mici imperfecțiuni. Toată lumea are nuanțele proprii de gri printre negrul și albul trăsăturilor sale extreme. Se întâmpla doar că unii, precum generalul, să fie mai puțin amabili decât alții.

Acum, că își clarificase aceste aspecte, Cat se simțea mult mai puțin nesigură de perspectiva a ceea ce mai

rămăsese din şederea ei. Mai era totuşi un lucru care o neliniştea.

– N-ai să le spui şi lor, nu-i aşa? N-ai să le spui lui Ellie şi tatălui tău că m-am făcut în halul ăsta de râs, nu?

Henry scutură din cap.

– Cred că a fost destul de rău să-ţi ţin eu morală la miezul nopţii. N-am să suflu o vorbă, Cat. Acum, de vreme ce o să rămân toată ziua, ce propui să facem? Ţi-ar plăcea o plimbare până în Kelso? Sau în Coldstream? Să te întorci la civilizaţie, să poţi intra pe Facebook şi pe Twitter? Să vezi ce s-a mai întâmplat prin lume?

Distrasă de pomenirea reţelelor de socializare, ea întrebă:

– Te-ai întâlnit cu careva prin Edinburgh? Cu soţii Allen? Cu Bella? Cu fratele meu?

Henry se ridică să mai ia nişte mâncare. Cu spatele la ea, răspunse:

– Am lucrat. Viaţa îşi vede de cursul ei pentru unii dintre noi, chiar şi în timpul festivalurilor.

– Deci n-ai nici o veste? Nu te-ai văzut nici măcar cu fratele tău?

El îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu, n-am nimic de raportat.

Se întoarse la masă tocmai când intră Ellie. Cât de curând, se înţeleseră să meargă cu maşina până în Kelso, iar de acolo în Coldstream pentru prânz, astfel încât Cat să vadă ceva din micile oraşe din Borders, ale căror identitate fusese stabilită cu multe generaţii în urmă, pe când erau în inima Ţinuturilor Disputate, pentru care se războiau constant englezii cu scoţienii. Era o perspectivă mult mai încântătoare decât şi-ar fi putut închipui Cat când se trezise. Şi era hotărâtă să profite la maximum de ea.

capitolul 27

Cat era întru totul fermecată de piaţa pietruită din centrul orăşelului Kelso. Cei trei porniră să se plimbe

prin spațiul plin de clădiri în stil victorian și georgian. Cat se simțea cea mai norocoasă persoană din tot orășelul pentru faptul că îi colinda străzile într-o tovărășie așa aleasă. Henry arăta din cap până în picioare ca un gentleman de la țară, cu beretele lui de tweed și cu haina asortată, în vreme ce lui Ellie nu-i lipsea decât labradorul ca să completeze înfățișarea ei de aristocrată.

- Este o cafenea cu Wi-Fi gratis în piață, spuse Ellie. Vrei să mergem mai întâi acolo sau să ne plimbăm prin jur?

- Hai la cafenea mai întâi! Așa vom avea despre ce vorbi după, sunt sigură.

Henry bombăni:

- În ce m-am băgat?

- Oh, mai taci, făcu Ellie. Știi că îți place să fii la curent cu tot ce se întâmplă. N-am cunoscut nicicând un bărbat căruia să-i placă o bârfă bună mai mult decât ție.

Intrară în cafenea și se așezară fiecare în câte un colț al mesei triunghiulare. Se abținură cu toții până când își comandară de băut, după care își scoase fiecare telefonul, se conectară la internet și uitară cu totul unde și cu cine erau.

Cat intră mai întâi de toate pe contul ei de Facebook și fu mirată să descopere că nu avea nici un mesaj de la Bella. O verificare scurtă a paginii prietenei ei îi dezvălui doar vreo două mesaje inofensive despre o piesă de comedie și un eveniment de lectură din cadrul Festivalului Cărții la care fusese. Și mai surprinzător de atât era că nu-și pusese poze noi în nici un album. Era ciudat pentru o fată a cărei seară nu era completă dacă nu-și făcea o duzină de fotografii, și nu toate selfie-uri. Singura explicație la care se putea gândi Cat era că fratele ei se întorsese și cei doi porumbei nu mai aveau timp de nimeni și de nimic în afară de ei. Ridică ușor din umeri și se întoarse la propria pagină

de Facebook, ca surorile ei și soții Allen să afle ce bine se distra ea.

Odată încheiate actualizările, intră pe Twitter, unde răspunse degrabă la câteva tweeturi lăsate de urmăritorii ei și de numeroșii scriitori, comedianți și prezentatori pe care ea îi urmărea. Nici nu termină bine, când observă atenționarea care-i indica faptul că avea un mesaj în așteptare.

Întrebându-se cine îi trimitea un mesaj privat, Cat intră pe pagina cu pricina. Spre surprinderea ei, mesajul era de la fratele ei. James îi scrisese:

Unde ești? Încerc să dau de tine de 2 zile.

Scz. Nici Wi-Fi, nici 3g la Northanger. În Kelso pt. semnal cu H și E. Tu ești OK?

Mă simt nasol. Am terminat-o cu Bella. Am părăsit-o ieri și am plecat din Edinbr. Nu vreau s-o mai văd niciodată.

– Dumnezeule! exclamă Cat.

Ellie își ridică privirea.

– Ce s-a întâmplat?

– Îți zic mai târziu, spuse Cat, degetele alunecându-i cu viteza luminii pe tastatură.

CE NAIBA? Ce s-a întâmplat?

Sunt un prost, aia e. Am avut încredere în Bella, mare greșeală. Mă simt ca un idiot, mai ales că am vb cu mama și tata de nuntă. Sunt varză...

Numai tu știi cum e. Că se arată doar drăguță și amuzantă și atât poți vedea. Sper că pleci de la MN înainte ca nenorocitul ăla de Tilney să-și anunțe...

... logodna. Pt. că îmi vine să-l bat de să facă pe el.

- Oh, Dumnezeule mare! exclamă Cat, întâmpinând expresia de nedumerire a lui Henry cu un gest din mână. Într-o clipă, spuse ea.

El continua s-o urmărească, văzând limpede că ceea ce citea în continuare nu îi îmbunătăţea starea.

Freddie Tilney? Logodit cu Bella? Spune că nu este ceva stabilit. Am crezut că flirtau ca să treacă timpul.

L-ai văzut că flirta cu ea şi nu mi-ai zis nimic?

Henry a spus că era doar plictisit şi că făcea asta de distracţie. Aşa că n-am zis nimic. Greşeala mea, frate, scz.

Johnny T o să fie şi el terminat. La fel şi mama, şi tata. Le-am trimis e-mail la toţi. Mai groaznic este că s-a prefăcut că încă mă iubeşte până la final...

mi-a dat papucii printr-un mesaj. Un afurisit de mesaj. Îţi poţi închipui cum m-am simţit? M-a jucat pe degete. Ce fraier sunt...

Mi-a spus: „A fost o greşeală oribilă. Mi-am dat seama de asta, acum că Freddie m-a cerut în căsătorie"

Ai grijă cu Tilney. Să nu-ţi distrugă şi ţie viaţa cum au făcut cu a mea. Pe curând, surioară. Ai multă grijă!

Ochii lui Cat se umplură de lacrimi.

- Dragul, bietul James, făcu ea, cu vocea tremurândă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Ellie, întinzându-se după mâna lui Cat. Sunt probleme acasă?

- Lasă-mă să ghicesc, spuse Henry cu amărăciune. E vorba despre fratele nostru.

- E bolnav? întrebă Ellie.

- Nu fizic. Doar cu inima frântă. Cat se uită la prietenii ei.

Împăcarea ei cu Henry era atât de recentă, încât părea încă fragilă. Nu voia s-o pună în primejdie lansându-se într-un atac injurios doar ca să-şi apere fratele.

– Cat încearcă să ne menajeze, spuse Henry. Afurisitul de Freddie şi-a făcut de cap cu minunata de Bella şi presupun că James a aflat. Scutură din cap şi scoase un oftat. Nu-i pasă de nimeni decât de el. Asta s-a întâmplat, Cat?

– Nu chiar, nu. Bella i-a dat papucii lui James, nu invers. L-a părăsit pentru că s-a logodit cu fratele vostru.

Nu putea să-şi stăpânească mânia din voce, motiv pentru care ezitase să deschidă subiectul.

– O, Dumnezeule, făcu Ellie. Ce nemernic mai e şi Freddie ăsta!

– Îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Henry. Nu m-am gândit nici o clipă că ea o să pună botul la vrăjelile alea. Am crezut că o face de amuzament, la fel ca el. Dar n-am avut habar că...

– Lasă asta, spuse Cat. Am nevoie de o favoare.

– Orice. După tot ce s-a întâmplat, cere-mi orice.

Ellie o apucă strâns de mână.

– Vreau să mă duceţi înapoi la Northanger, ca să-mi fac bagajul şi să merg la Edinburgh. Soţii Allen mai stau acolo până mâine. O să mă întorc la Dorset cu ei.

– Dar de ce? Doar nu dai vina pe noi pentru comportamentul de rahat al lui Freddie? protestă Henry.

– Nu, bineînţeles că nu. Dar, dacă se logodeşte cu Bella, cu siguranţă o să vină să-l anunţe pe tatăl vostru, nu? O să se întoarcă la Northanger. Probabil o s-o aducă şi pe Bella cu el, ca s-o prezinte tatălui vostru aşa cum se cuvine, în calitatea ei de viitoare noră. Dar nu răspund de faptele mele dacă o să fiu sub acelaşi acoperiş cu ei. Jur că-mi vine să-i scot ochii! Sincer, cine ar fi crezut că o să-l trateze în halul ăsta pe bietul James? A ajuns de la cel mai fericit om din lume la cel mai prăpădit fraier, părăsit fără menajamente. Este oribil!

– Păcălit şi părăsit, după cum îmi pare mie, făcu Henry. Dar nu-mi vine să cred că s-a logodit cu Freddie. Cred că trebuie să fie o greşeală la mijloc. Chiar îmi pare rău că Bella l-a înşelat pe fratele tău, dar pur şi simplu e greu de crezut că Freddie chiar se însoară cu fata aia.

– E adevărat. I-a dat mesaj lui James că totul s-a terminat între ei şi că Freddie a cerut-o. Uite – îşi scoase telefonul, iar Ellie se mută de la masă ca să vadă şi ea. Îmi pare rău pentru ultima parte, dar e supărat. Nu e cu intenţie. Abia dacă vă cunoaşte.

Cei doi fraţi nu ziseră nimic cât timp citiră mesajele. Henry îi înapoie telefonul şi oftă.

– Ei bine, dacă e adevărat, să ne ajute Dumnezeu pe toţi. O să fie un dezastru. Nu că ar fi Freddie primul bărbat care şi-a ales o soţie cu mai puţină minte decât s-ar fi aşteptat familia lui.

– E îngrozitor, spuse Ellie. V-o puteţi imagina pe Bella Thorpe conducând Northanger? Şi cu mama aia a ei, cu designul ei interior cu tot. Îmi vine să mă sinucid.

– Aproape că mi-e milă de Freddie, spuse Henry. Atât ca soţ, cât şi ca fiu. O să-şi petreacă următorii ani încasând-o din ambele părţi. Cat, tu îi cunoşti mai bine decât noi. Ce fel de familie sunt? Cum e mama lor?

– E clar că are gusturi îngrozitoare, făcu Ellie cu obidă. Am văzut pozele pe care li le bagă mereu pe gât oamenilor.

– Nu cred c-o face cu răutate, spuse Cat. Doar că are impresia că familia ei este cea mai deşteaptă, mai frumoasă şi mai talentată din întreaga ţară, dar nu este ea singura mamă care îşi vede copiii altfel decât sunt ei în realitate. Presupun că şi mama vorbeşte destul de frumos despre mine când nu sunt prin preajmă.

– Ce-a fost tatăl Bellei? întrebă Henry.

– Avocat, parcă. Locuiesc în Crouch End. Deşi Bella a pus ochii pe Chelsea, adăugă Cat cu o urmă de maliţiozitate în glas.

– Sunt oameni cu bani? întrebă Ellie.

– Nu prea cred. Bella mereu se plânge că n-are un sfanţ. Iar apartamentul în care stau pe durata festivalului este destul de mic şi departe de centru. Nu vin decât pentru ca doamna Thorpe să agaţe nişte potenţiali clienţi. Dar fără îndoială că nu asta contează pentru voi, nu? Tatăl tău a spus chiar alaltăieri că pentru el banii nu contează decât în măsura în care asigură fericirea copiilor lui.

– Dar cum să fie asigurată fericirea lui Freddie dacă se căsătoreşte cu Bella, care e un cap sec şi e avidă după bani? Ştiu că a fost prietena ta, Cat, dar am presupus că ai fost băgată la mijloc doar pentru că mama ei era prietena lui Susie.

– Poate fi şi amuzantă.

Cat se simţea cam prost să vorbească de rău pe cineva de a cărei companie chiar se bucurase, chiar dacă nu înţelesese întru totul felul de a fi al Bellei.

– Nu e de-ajuns să fii amuzant. Crezi că umblă după bani? întrebă Henry.

Cat stătu pe gânduri o clipă.

– Acum, că mă gândesc mai bine, era chiar pornită când părinţii mei au spus că nu pot să le ofere o căsuţă drăguţă în Londra, cu un post bun pentru James într-un birou de avocatură londonez. Nu ştiu de ce, dar nu a fost deloc încântată la gândul de a locui în York, cu chirie. Deci poate că Ellie are dreptate când spune că a văzut în Freddie o partidă mai bună.

– În apărarea lui Freddie, spuse Ellie, el nu e genul care să strice logodnele altora. Nu e ca şi cum i-ar fi greu să-şi găsească o prietenă. Doar că nu a întâlnit-o pe cea potrivită până acum.

Henry îi oferi un zâmbet plin de condescendenţă.

– Eşti mult prea indulgentă cu fratele nostru, Ellie. Când are chef, poate să se ţină după orice e viu. Dar dacă Bella Thorpe chiar l-a prins în mreje, atunci zilele lui de distracţii sunt numărate. S-a terminat totul pentru el. E un om mort, nu doar spălat pe creier. Îi dădu lui Ellie un mic ghiont. Exact cumnata pe care ţi-ai

dorit-o mereu, Ellie. Deschisă, candidă, naturală, loială, lipsită de pretenții și câtuși de puțin duplicitară.

– Calități care m-ar fi încântat într-adevăr dacă ar fi fost și adevărate, dragă Henry. Dar te am pe tine să mi le oferi.

Henry își întoarse iute privirea și bombăni.

– Bietul James, spuse Cat. N-o să treacă niciodată peste asta.

Henry sorbi o gură din cafea, își dădu seama că se răcise și făcu o față lungă.

– Îi vine greu acum. Dar cred că și ție îți vine greu, Cat. Bella a fost prietena ta. Ați făcut totul împreună cât ai stat în Edinburgh. O să-ți lipsească intimitatea aceea.

Cat scuturâ din cap.

– Nu, spuse ea cu hotărâre. Nu am văzut în Bella decât ce am vrut să văd. Eram disperată după o prietenă, și am crezut că ea era aceea. Mă simt rănită, firește, dar nu sufăr cum suferă James. N-o să pierd nimic dacă n-am s-o mai văd sau dacă n-am să mai aud de ea vreodată. Se întoarse către Ellie și zâmbi. În plus, acum am o prietenă mai bună.

Henry se uită cu drag la cele două fete.

– Ah, Cat. Ai un dar din a vedea mereu partea pozitivă a lucrurilor. Ar trebui să învățăm cu toții de la tine.

– Iar partea pozitivă este că tata n-o să fie niciodată de acord că Bella Thorpe este o stăpână potrivită pentru Northanger, spuse Ellie cu hotărâre. O avea ea impresia că s-a logodit cu Freddie, dar cinci minute cu tata și o să se termine totul. În nici un caz n-o să accepte ca Freddie să se căsătorească cu cineva care nu contribuie cu nimic.

– Doar tatăl vostru nu se așteaptă ca Freddie să se căsătorească pentru bani, nu?

Aceasta era o idee la fel de monstruoasă ca toate celelalte lucruri pe care le gândise Cat despre general.

– Nu e chiar atât de simplu, spuse Henry. E întotdeauna bine să investești și mai mulți bani într-un domeniu ca Northanger, ca să-l îmbunătățești. Dar nu este

vorba despre lăcomie aici. Are de-a face mai degrabă cu înțelegerea faptului că puterea și responsabilitatea vin odată cu o mare avere și cu o mare proprietate. Acesta este și motivul pentru care rar sunt divorțuri între duci, conți și moșieri, cu excepția cazurilor în care este domeniul la mijloc. Divorțul înseamnă împărțirea banilor și a pământurilor, ceea ce îngreunează ulterior viața moștenitorilor. Prin urmare, cei din clasele superioare suportă orice, închid ochii și își mai trimit nevasta să trăiască la vreo mătușă sau pe vreo altă proprietate. Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt fiul mai mic și că nu trebuie să-mi bat capul cu rahaturile astea.

– Și nici nu trebuie să-ți faci griji cu plecatul, adăugă Ellie. Northanger este ultimul loc din lume unde o să-l găsești de-acum pe Freddie. Dacă s-a logodit într-adevăr cu Bella, n-o să îndrăznească să se apropie de tata. Iar dacă nu? Ei bine, trebuie să se întoarcă la regimentul lui cât de curând, și o să fie disperat să profite la maximum de fiecare minut de libertate. Deci ești mai în siguranță cu noi decât în oricare altă parte.

Liniștită la auzul acestor vorbe, Cat reuși să redescopere un strop de plăcere în acea zi. De vreme ce Henry pleca pe seară la Glasgow, se bucurară din plin de timpul petrecut împreună, vizitând și Coldstream și Jedburgh înainte să se întoarcă la Northanger. Dar, înainte ca Henry să plece, îi smulseră promisiunea că avea să le invite să ia prânzul la Woodston sâmbătă. Generalul insistă să le ducă el însuși cu mașina.

– Întotdeauna mă bucur să revăd locul ăla, spuse el. În plus, dacă vin și eu, Henry va avea grijă să pună o față de masă decentă. Fac asta de dragul vostru, doamnelor.

Era un preț mic de plătit, se gândi Cat. Ce conta era că avea să fie din nou în compania lui Henry. Că avea să aibă un nou prilej de a-i demonstra că depășise faza aventurii ei dezastruoase. Un prilej care, pe scurt, avea să-l convingă că era mult mai responsabilă decât Bella Thorpe.

capitolul 28

Cat era convinsă că ploaia începuse în momentul în care Henry plecase. În toată vinerea aceea nu făcu decât să burniţeze uşor, înceţoşând totul. Cat şi Ellie se folosiră totuşi cât mai mult de izolarea lor, începând să prospecteze ideea de a lucra împreună la nişte cărţi pentru copii. Cât de curând, îşi dădură seama că ideile lor erau incredibil de asemănătoare, iar când se duseră la culcare vineri seara, erau încântate şi încrezătoare că împreună ar putea face ceva pe placul copiilor.

Nici sâmbătă, când plecară de la Northanger, nu se înseninase. Generalul prezise sumbru că ploaia avea să se înteţească pe măsură ce ei se îndreptau spre vest. Ba chiar făcu şi o glumă despre ploaia din Glasgow, care pur şi simplu o amuţi pe Cat.

Cele două fete stăteau pe bancheta din spate a Mercedesului, şi, de cum ieşiră din vale şi intrară din nou pe tărâmul 3G-ului, fiecare fu absorbită de telefonul ei.

La un moment dat, Cat scoase un strigăt de mirare. Acolo, la mesajele primite, era un e-mail de la femeia de care sperase să nu mai audă vreodată.

Susie a spus că nu crede că ai Wi-Fi la Northanger, dar eu i-am zis că aşa ceva nu se poate. Am vrut să-ţi scriu mai înainte, dar ştii cum e în Edinburgh, n-ai nici o clipă liberă. Am vrut să-ţi scriu în fiecare zi încă de când ai plecat, dar mereu a intervenit una sau alta. În fine, îţi scriu acum, aşa că răspunde-mi cât de repede poţi, bine?

Sincer, Cat, de când ai plecat la MN, a fost o plictiseală cruntă. Jur că toată lumea cu care merită să vorbesc a plecat din oraş. Dacă tu ai fi aici, ar fi belea, ca înainte. Faza este că n-am mai vorbit cu Jamie de când s-a întors la Newcastle şi mi-e teamă să nu fi înţeles greşit; ştii cum sunt bărbaţii când vine vorba despre chestii sentimentale. Aşa că vreau să pui o vorbă bună

pentru mine, pentru că fratele tău e singurul bărbat pentru mine. Singurul.

Ai ratat niște abateri grave de ținută prin Charlotte Sq Gdns. Femei de vârsta a doua, grase, în colanți, pt. numele lui D-zeu. Sincer, unii bărbați habar n-au cum se asortează culorile. Mi-aș dori să fi fost aici cu mine ca să ne amuzăm împreună pe seama lor. Dar pun pariu că ești atât de ocupată să te distrezi, că ai și uitat de prietena ta Bella. Aș putea să-ți zic câte ceva despre familia cu care stai de ți s-ar face părul măciucă, îți jur. Mulțumesc lui Dumnezeu că acel coșmar de Freddie Tilney a plecat din Edinburgh și s-a întors de unde a venit, să mai omoare niște femei și niște copii nevinovați.

Îți aduci aminte cum se ținea după mine? Făcând tot felul de aluzii și arătându-mi că mă vrea? După ce tu ai plecat cu restul familiei lui, a început să facă și mai urât. Parcă oriunde mă duceam, era și el acolo, spunându-mi că-l vreau. Da, sigur, îl voiam cum vreau și hepatita C. Știu o grămadă de fete care fac chestia asta, dar tu mă cunoști mai bine de atât, Cat. Nu am cunoscut niciodată un bărbat care să aibă așa o impresie bună de sine, și era disperat ca să mă facă să văd și eu asta. M-a dus chiar și la mausoleul ăla de Ainslie Place, ca să încerce să mă impresioneze, îți vine să crezi una ca asta? Și, când i-am spus clar că nu-l plac și că sunt logodită cu Jamie, a început să flirteze cu cățeaua aia de Charlotte Davis. Îți vine să crezi ce om?

Dar să vezi față. Chiar s-a enervat pe mine și cred că mi-a luat telefonul când eram la o petrecere noaptea trecută. Când mi-am verificat telefonul, am văzut că fuseseră trimise către Jamie mai multe mesaje pe care nu le scrisesem eu, dar nu le puteam vedea conținutul. Iar acum nu vrea să-mi mai răspundă la telefon, și chiar sunt tare nefericită din cauza asta. Așa că mă gândeam că poate îi spui tu că Freddie mi-a luat telefonul și i-a scris numai Dumnezeu știe ce. Pentru

că ştii cât de sensibil e Jamie, nu? Iar câteodată, când n-am putut să scap de Freddie şi a trebuit să dansez cu el, Jamie a părut chiar jignit, de parcă e vina mea că idiotul ăla s-a ataşat de mine.

În fine. Mă simt groaznic fără tine, am faţa cea mai jalnică din tot oraşul. Noaptea trecută, Susie Allen mi-a spus că arăt ca una dintr-o reclamă la nefericire. Ajută-mă, Cat! O să fim cumnate, mai ştii? Dacă putem trece de obstacolul ăsta. Te rog, te rog, ajută-mă să rezolv lucrurile cu dragul tău frate.

Te iubesc, mi-e dor de tine.

Bella

Chiar şi Cat, cu înclinarea ei de a vedea ce-i mai bun în oameni, putea simţi falsitatea mesajului. Îl parcurse pe tot încă o dată, dar nu putea să-şi explice inconsistenţa, contradicţiile şi minciunile cusute cu aţă albă. Îi era ruşine de Bella şi îi era ruşine şi de ea însăşi pentru că îi luase atâta timp să îşi dea seama. Prietenia ei prefăcută era la fel de dezgustătoare pe cât îi erau scuzele de goale şi cererile ei nerușinate. Chiar o credea atât de bătută în cap încât să-l înduplece pe Jamie s-o primească înapoi? De necrezut.

Îi dădu una între coaste lui Ellie şi îi întinse telefonul, arătându-i mesajul de la început.

– Îţi vine să crezi una ca asta? făcu ea încetişor.

Generalul asculta postul Radio 4, însă Cat ştia că vampirii au auzul foarte fin. De cum îi trecu prin minte gândul ăsta, se dojeni singură. Pusese punct. Trecuse mai departe.

– E incredibilă, murmură Ellie. Cred că fraţii noştri au scăpat amândoi ca prin urechile acului. Ce vacă duplicitară!

– Am crezut că e prietena mea. Dar evident că mă ia de proastă, şi nimeni nu-şi alege un prost să-i fie prieten. Cu atât mai rău pentru mine că nu am văzut că mă foloseşte ca să se apropie de James. Jur că am impresia că nu i-a păsat nici cât negru sub unghie de nici unul

din noi. Scoase un oftat. N-am fost deloc înțeleaptă în privința asta.

Ellie se aplecă înspre ea.

– E așa cum a spus Henry. Conjunctura v-a adus împreună, iar ea te-a cucerit cu hainele ei frumoase și cu pălăvrăgeala ei tipic londoneză. Meriți mult mai mult decât o prietenă ca ea.

– Ești tare drăguță. Și Henry la fel.

– Asta pentru că ne placi, prostuțo. Așteaptă numai până când o să vadă și Henry e-mailul. O să explodeze de-a dreptul.

În ciuda previziunii meteo a generalului, norii de ploaie se risipiră de cum ajunseră în Glasgow și se apropiară de lacul Lomond. Era departe de a fi considerată o zi însorită, dar măcar era uscat și senin, pe când mergeau cu mașina de-a lungul drumului paralel cu lacul și se văzură în fața unei vile cu două etaje care se afla la mică distanță de malul lacului.

– Am ajuns, anunță generalul, în timp ce intrau pe alee. Evident, nu e de dimensiunile mănăstirii Northanger. Fără îndoială că e o căbănuță amărâtă în comparație cu ce are Andrew Allen. Dar e atât cât trebuie de mare și perfectă pentru locuit. Și foarte la îndemână pentru Henry când are cazuri în Glasgow. Cine știe, poate că o să sfârșească prin a se stabili aici, la urma urmelor. E în familia noastră de mai bine de cincizeci de ani. Frederick n-a avut nimic de obiectat când am tăiat-o de pe lista moștenirilor lui.

Cat nu îl asculta, fiindcă Henry apăruse pe verandă la auzul mașinii. Ea se însufleți la vederea lui și simți o ciudată senzație de dorință în stomac. El îi salută fluturând din mână pe când se apropiară și se grăbi să le deschidă ușa din spate.

– Ați ajuns, spuse el cu bucurie în glas.

– Firește că am ajuns, răspunse generalul, ieșind din mașină și îndreptându-și spatele.

– Haideți înăuntru, am pus de cafea, spuse Henry, făcând o plecăciune joasă și arătând către casă.

Un hol mic, dar bine proporţionat, îi conduse într-o sufragerie plăcută, cu vedere la grădina din spate şi din lateral, lucru care o dezamăgi pe Cat, care visa la o panoramă asupra lacului însuşi.

– Bem nişte cafea, după care vă arăt pe aici, spuse Henry.

– Decoratorii n-au terminat cu salonul? strigă generalul după Henry pe când acesta ieşea din încăpere.

– Ba da, dar mobila n-a venit încă, dădu el răspunsul.

Până când se întoarse, generalul se plimbă în susul şi în josul camerei, verificând şemineul de praf şi cristalele de pete. Cafeaua fu servită în ceşti de porţelan, după cum îi plăcea generalului, însoţită de prăjiturele asortate din care Cat simţea că ar fi putut mânca toată ziua. Însă nerăbdarea ei de a vedea şi restul casei îi înfrâna apetitul, şi termină înaintea celorlalţi.

Văzând aceasta, Henry sări numaidecât în picioare şi spuse:

– Haide, Cat, dă-mi voie să te însoţesc într-un tur!

Ea nici nu îndrăznise să spere la aşa ceva, dar se părea că şi el era la fel de nerăbdător să rămână singur cu ea.

Îi făcu semn s-o ia înainte pe hol, după care o conduse în bucătăria de vizavi. Nu semăna câtuşi de puţin cu teritoriul doamnei Calman – aceasta era o bucătărie de ţară ce aducea cu cea de acasă, din Dorset, cu excepţia faptului că totul era aici cu douăzeci de ani mai nou. Era chiar şi o măsuţă lângă fereastra dinspre lac, unde ar fi fost posibil să iei un mic dejun mai modest decât a servit vreodată generalul în vreuna dintre casele lui.

– E foarte primitoare, spuse Cat.

– Îmi place aici, răspunse Henry. Northanger e minunată şi mă bucur să fiu parte din ea, dar Woodston e construită la o scară mult mai umană. Mă închipui fără probleme locuind într-o astfel de casă.

– Înţeleg şi de ce, spuse Cat, urmându-l în camera de zi, a cărei privelişte o făcu să exclame: Henry, dar este superb!

Dinaintea ei, lacul scânteia în lumina perlată. Câteva bărcuțe tăiau apa și, în depărtare, putea vedea cum cocoașele rotunjite ale dealurilor lăsau loc munților din spatele lor.

– E un mod grozav de a-ți începe ori de a-ți încheia ziua... să stai aici și să iei masa, recunoscu el.

Ea își luă ochii de la priveliște și admiră elegantul mobilier în stil georgian care ocupa mijlocul încăperii. Masa, opt scaune și un bufet lung. Dincolo de acestea, un frumos șemineu de marmură în care ardea, observă ea încântată, un foc modern pe gaz deasupra unui fals aranjament de cărbuni și lemne. Chiar era posibil să locuiești aici – și fără servitori!

O a doua ușă ducea din salon într-o sufragerie spațioasă, care oferea aceeași panoramă superbă asupra lacului. Pereții erau de un verde pal, iar camera mirosea ușor a vopsea proaspătă. Era complet lipsită de mobilier.

– Tata a decis că această cameră trebuie refăcută. După cum vezi, decoratorii tocmai au terminat. Mobila n-o să fie pusă decât peste câteva săptămâni. Dar ai prins ideea, nu?

– Este camera perfectă, Henry. Nu mi-ar păsa nici dacă aș sta pe podea într-o cameră ca asta.

Cat se învârti în loc precum o balerină, alunecând cu ușurință pe scândurile proaspăt lăcuite de stejar.

– Hai să-ți arăt grădina, spuse Henry, deschizând ușile duble care dădeau afară. Se plimbară înspre lac, gazda ei arătându-i diverse puncte de interes într-o manieră degajată. Ai mai primit vești de la fratele tău? întrebă el pe când ocoleau o mică fântână cu un iaz plin cu crapi koi.

– Oh, trebuie să-ți arăt ceva. Am uitat complet, absorbită de locul ăsta. Cat făcu un gest larg către grădină, în vreme ce cu cealaltă mână își scoase telefonul. Asta o să te dea pe spate. Deschise e-mailul de la Bella și îi dădu telefonul lui Henry.

El îl citi cu atenție, expresia de pe chip încordându-i-se pe măsură ce se apropia de sfârșit.

– Ce înțelegi din asta? întrebă el.

– Că am fost o proastă să mă las păcălită de ea. Că este tot ce aș urî să fiu. Tu ce crezi?

– Cred că e de lăudat faptul că acum vezi clar cum este. Oricine poate fi prostit o vreme de persoane de teapa Bellei Thorpe.

Nu mai văzuse niciodată acea expresie de dezgust pe chipul lui, nici măcar în seara când o prinsese furișându-se în turn în puterea nopții.

– Dar uite cum văd eu lucrurile, începu ea. Înțeleg că a încercat să-l prindă în plasă pe Freddie, care, cumva, a reușit să scape. Dar nu înțeleg ce avea Freddie de gând de fapt. Chiar tu mi-ai spus că știa că era logodită cu James. De ce n-ar fi putut să umble după o fată fără obligații? De ce s-o flateze pe Bella într-atât încât s-o facă să-i dea papucii lui James, după care s-o lase baltă? Mie asta îmi pare de o cruzime incredibilă.

Henry făcu o față tristă.

– Freddie nu a văzut în asta decât o ocazie de a mușca din mărul interzis. Nu este rău în mod intenționat. Ci doar un mare egoist și un vanitos fără pereche.

– Spui că, de fapt, lui nu i-a păsat niciodată de Bella?

– Cam așa ceva, da. Nu voia decât să se distreze puțin înainte să i se termine permisia.

– Așa că a dus-o de nas? Doar de dragul de a obține ceva de la ea?

Acum era rândul lui Cat să afișeze o expresie de dezgust.

Henry încuviință din cap.

– Ăsta este comportamentul de rahat al fratelui meu mai mare.

– Va trebui să fiu de acord în privința asta. Nu cred că o să-mi placă vreodată de fratele tău, Henry. Chiar dacă, indirect, i-a făcut o favoare familiei mele. Presupun că Bella o să fie bine, pentru că nu are o inimă care să fie frântă.

– Și, dacă ar fi avut o inimă care să-i fie frântă, nu s-ar fi încurcat niciodată cu Freddie de la bun început,

pentru că ar fi fost prea mărinimoasă ca să-l părăsească așa pe James. Dar îmi pare rău că Freddie este așa un porc.

- Sunteți tare diferiți.

Henry zâmbi.

- Unii spun că eu sunt fiul mamei mele, în vreme ce Freddie seamănă cu tata. N-aș putea să-mi dau cu părerea.

Cat nu mai avu răgaz să răspundă nimic, căci fură întrerupți de sosirea lui Ellie și a generalului, care stăruiră cu amabilitate s-o conducă pe Cat până la ponton și să-i țină o prelegere despre numele și înălțimile tuturor dealurilor care se puteau vedea din acel punct de observație. Până terminară, se făcuse deja ora prânzului, așa că luară o masă delicioasă compusă din mezeluri, salate, brânzeturi și sosuri de la un magazin de delicatese local, ale cărui produse generalul i le recomandă fără reținere lui Cat. Ea fu de părere că era extrem de improbabil să aibă vreodată prilejul să mai cumpere de aici, de vreme ce se afla la mai bine de opt sute de kilometri depărtare de casa ei.

După prânz, generalul decise că avea nevoie de un pui de somn înainte să conducă înapoi la Northanger, așa că restul se întoarseră pe pajiște și se instalară în micul foișor care avea vedere înspre nordul lacului.

- Deci, Cat, spuse Henry, lăsându-se pe spătarul băncii și întinzându-și picioarele, ce-ai de gând să faci cu viața ta?

Cat părea nedumerită. Asta era genul de întrebare pusă de cei din generația părinților ei.

- Nu știu, spuse ea. Am fost școlită acasă, așa că nu am calificările necesare pentru a merge la facultate. Nu sunt genul studios, ca James. El a luat fluierând examenele și a intrat la Oxford, pe când mie îmi stă mintea în loc numai când citesc subiectele de examen.

- Dar este evident că te duce capul, spuse Henry.

- Pur și simplu nu e studioasă, spuse Ellie cu hotărâre. E o povestitoare genială, Henry. Așteaptă numai

să auzi ce idei are pentru niște cărți pentru copii. Eu o să le ilustrez, și o să le publicăm online dacă nu găsim o editură care să le vrea.

Henry zâmbi larg.

– O să tac, atunci. E limpede că ați pus deja totul la cale.

– Mă pricep la copii, spuse Cat. Mă gândeam să devin bonă. Dar și pentru asta ai nevoie de calificare. Iar eu nu sunt sigură că vreau să locuiesc în casa altcuiva.

– Bănuiesc că nu ne rămâne decât să fim noua generație de Julia Donaldson și Alex Scheffler[1], spuse Ellie. Ca să te salvăm de la o soartă mai rea decât moartea copiilor altora.

– Presupun deci că o să mai vii să ne vizitezi? spuse Henry, arătând încântat. Dacă voi două sunteți așa hotărâte.

– Oh, suntem foarte hotărâte, răspunse Ellie. Poate că asta o să-l convingă pe tata să mă lase să studiez artele.

– Noroc cu asta! făcu Henry sec. Acum, cine vrea să mergem până la mașina cu înghețată de la mal?

Când se întoarseră din plimbarea lor, generalul se trezise, și îl găsiră făcând o listă cu lucrurile lui Henry care trebuiau trimise la Woodston.

– Nu te întorci cu noi? întrebă Cat.

Oricât i-ar fi fost de dragă Ellie, Northanger nu era la fel în absența lui Henry. Și dacă el nu era, să-i țină imaginația sub control, risca să se lase iar ademenită de tot felul de idei.

– Cazul se închide luni. Mâine trebuie să-l vizitez pe client în închisoare, deci nu am cum. Dar, dacă terminăm marți, așa cum ar trebui, o să fiu la Northanger pentru cină.

Înainte să mai poată face și alte planuri, generalul anunță că era timpul să pornească la drum.

[1] Autoare, respectiv ilustrator a numeroase cărți pentru copii, apreciate în toată lumea; printre cele mai cunoscute se numără seria Gruffalo. (n.red.)

– Am auzit că fratele tău s-a întors la regiment, spuse el, pe când se îndrepta spre mașină. Neruşinatul, ar fi putut să treacă pe la noi să-şi ia rămas-bun.

– Probabil că voia ceva mai multă distracţie decât ce avea Northanger de oferit, remarcă Henry.

Tatăl său îi aruncă o privire aspră, însă nu spuse nimic. Şi aşa, fără alte discuţii, vizita se încheie, iar cele două fete se aşezară pe bancheta maşinii, bucurându-se de accesul la internet atât cât mai puteau, până să ajungă înapoi în gaura neagră care era mănăstirea Northanger.

capitolul 29

Ziua de duminică se dovedi mult mai distractivă decât se aşteptase Cat. Generalul anunţase că erau invitaţi să ia prânzul la nişte prieteni care aveau un castel lângă Melrose.

– O să se ţină un fel de teatru în aer liber pe domeniul lor mai târziu, la care trebuie să rămânem, bombăni el. Sper doar să mă pot strecura ca să joc biliard.

Prietenii se dovediră a fi nişte rude foarte îndepărtate, cu o mulţime de subiecte de conversaţie; piesa de teatru, o reprezentaţie a două piese de Tom Stoppard prezentate la festival. Cat nu ştia nimic despre munca lui, cu excepţia faptului că scrisese scenariul pentru *Shakespeare îndrăgostit*, aşa că seara se dovedi una surprinzătoare din toate punctele de vedere.

Se făcuse târziu când se întoarseră acasă, generalul bombănind şi mai mult din pricina faptului că a doua zi trebuia să se trezească devreme ca să prindă trenul de Londra.

– Ai naibii miniştri ai apărării, se plânse el. De ce nu pot să înceapă şi ei întâlnirile la o oră civilizată? Mi-a ajuns cât m-am sculat cu noaptea în cap în timpul armatei.

– O să fii plecat mult timp? întrebă Ellie.

– O să rămân la club mâine-noapte. Am să mă văd cu niște vechi prieteni marți, apoi pornesc încoace pe seară.

Cu generalul plecat, șederea lui Cat la Northanger deveni mai relaxată. Ea și Ellie lucrară puțin la ideile lor de povești, apoi ieșiră la plimbare, după care se tolăniră pe canapelele din camera de zi, vorbind despre calitățile lui Brad Pitt și ale lui Ryan Gosling.

– E atât de bine, spuse Ellie când doamna Calman le aduse niște prăjituri la ceaiul de după-amiază. Să nu mai pleci niciodată, Cat. Rămâi aici pentru totdeauna și fii partenera mea de năzbâtii.

Doamna Calman ieși pe ușă plină de indignare.

– Ești atât de dulce. Dar n-aș vrea să stau mai mult decât se cuvine. Probabil ar trebui să mă întorc acasă de acum.

Era ceva adevăr în vorbele lui Cat; dar mai avea și un motiv ascuns pentru a testa apele, sperând să câștige aprobarea lui Ellie de a-și prelungi șederea.

– În nici un caz, protestă Ellie. Viața aici este atât de plictisitoare când sunt de una singură. Trebuie să-mi mai ții companie o vreme. În plus, duminica viitoare este Sărbătoarea Călăriei. Trebuie să rămâi pentru asta.

– E ca în poza pe care mi-ai arătat-o?

– Exact. Voi, cei din sud, nu aveți nimic care să se compare cu ea.

– Spune-mi mai multe.

– Toate orașele și satele din Borders sărbătoresc ceva asemănător. Practic, toți bărbații se urcă pe cal și se duc până la marginea ținutului sau merg până în satele vecine, ridică un stindard, după care beau ceva și se întorc acasă. Pe urmă, tot orașul sărbătorește. E ca un fel de fiesta spaniolă, dar cu mai multă băutură și cu mai mulți cai care dansează. La noi, Sărbătoarea Călăriei pornește și se termină aici, deci o să se lase cu socializare din plin și cu alte lucruri de genul ăsta. Iar dacă ieși până la capătul aleii, poți să-i vezi pe călăreți înșirați ceva mai jos. Este o priveliște frumoasă.

– Așa pare. Și crezi că tatăl tău n-o să aibă nimic împotrivă să mai stau?

– Firește că nu. Are o părere foarte bună despre tine. Și Henry o să fie tare încântat. O să aibă și el cui să-i arate ce bine călărește. Se crede un mic stăpân, în lumea lui.

Mai târziu, pe când ieșeau din camera de zi de la etaj ca să se ducă la culcare, văzură două luminițe care sfredeleau întunecimea ferestrei, după care auziră inconfundabilul zgomot al cauciucurilor pe pietriș.

– Cine să fie la ora asta târzie din noapte? se miră Ellie. Poate doar Freddie. Mereu își face apariția la ore nepotrivite, fie zi sau noapte.

– Dar am crezut că s-a întors la regimentul lui.

– Da, dar, dacă pleacă imediat, posibil să mai aibă o permisie de douăzeci și patru de ore. Uite ce e, tu du-te la culcare, mă descurc eu cu el.

Și astfel se despărțiră pe palier, Ellie fugind în josul scărilor, iar Cat grăbindu-se să ajungă în camera ei. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o confruntare cu Freddie Tilney în toiul nopții. Dacă avea să rămână aici o zi întreagă, nu știa cum ar fi putut să evite întâlnirea cu el, și, dacă s-ar fi întâlnit, nu știa cum ar fi putut să se abțină să nu-i spună vreo două despre purtarea lui. Cel puțin, generalul nu avea să fie martor la descătușarea ei, deloc cuviincioasă pentru un oaspete al familiei.

Acestea erau gândurile care-i frământau mintea pe când se pregăti de culcare și se strecură sub pături. Dar nici nu luă bine cartea de pe noptieră, că auzi pași pe coridor. De teamă, inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Era oare totul în închipuirea ei? Dar nu putea fi, căci, în vreme ce fixa ușa cu privirea, văzu mânerul mișcându-se puțin. Gândul că se apropia cineva pe furiș îi acceleră pulsul. Era acesta punctul în care cele mai nebunești temeri ale ei deveneau realitate?

Spunându-și în sinea ei să nu mai fie ridicolă, Cat se dădu jos din pat și merse tiptil la ușă. Puse mâna

pe mâner şi întredeschise uşa. Spre surprinderea ei, o văzu în prag pe Ellie, cu chipul palid şi vizibil agitată.

- Ce s-a întâmplat? Intră, spune-mi ce nu e în regulă!

Însă Ellie rămase tăcută, scuturând din cap.

- Nu pot, îngăimă ea, cu voce tremurătoare.

Cat puse o mână pe braţul fetei.

- De ce nu? Nu fi prostuţă, Ellie, intră şi stai jos până nu cazi!

- Nu mai fi aşa bună cu mine, Cat. Nu mai suport, nu când am să-ţi spun aşa ceva.

Cat rămase cu gura căscată. Doar nu-i aducea veşti proaste despre Henry?

- S-a întâmplat ceva la Woodston?

- La Woodston? Nu, e vorba despre tata. S-a întors de la Londra. Se uită spre ea, iar Cat văzu lacrimi sclipindu-i în colţul ochilor. Nu ştiu cum să-ţi spun asta. După tot ce am vorbit azi. Credeam că o să mai stăm împreună măcar o săptămână. Mă bazam pe asta.

- Şi eu. Dar ce s-a întâmplat?

Ellie ridică furioasă din umeri.

- Tata tocmai a ajuns acasă şi a anunţat că marţi la prima oră zburăm la Nisa ca să stăm cu verii noştri pentru două săptămâni. Aparent, era trecut în agenda de lucru, dar a uitat complet de asta. Nu ştiu când a decis lucrul ăsta sau de ce, dar se pare că nu am de ales.

Cat se holbă la ea şocată.

- Eşti femeie în toată firea. Nu te poate obliga să mergi unde nu vrei.

Ellie lovi cu pumnul în tocul uşii.

- Ai văzut şi tu cum este. Nu suportă să-l sfideze careva. Cel puţin, nu eu.

Nu mai era loc de nici un argument.

- Am văzut asta. Uite ce e, nu te învinuiesc. Şi n-o face nici tu. Îmi pare rău că nu mai putem sta o vreme împreună, dar asta este. Nu mă supăr. Ştiu că nu ai de ales. O să ne întâlnim din nou când vă întoarceţi din Franţa. Ai putea să-mi faci o vizită în Dorset, dacă nu te deranjează haosul.

- Nu pot să promit nimic.

Ellie își coborî privirea în pământ.

- Atunci o să profităm din plin de ziua de mâine. Poate când Calman te duce la aeroport marți-dimineața mă poate lăsa și pe mine la gara din Newcastle, nu?

Ellie scutură din cap.

- Aș vrea să se poată, dar tata a făcut deja aranjamentele. Este un autocar de la Newcastle la Londra la șapte și jumătate mâine-dimineață. Ți-a rezervat deja un loc. Calman o să te ia din fața casei la șase.

Cat era atât de șocată, încât se împletici înapoi, până când dădu cu spatele genunchilor de pat și se prăbuși pe el.

- Glumești!

- Știu, și mie abia mi-a venit să cred când am auzit, spuse Ellie, tristețea înlocuindu-i furia din glas. Crede-mă, nu poți fi mai enervată decât sunt eu acum. Doamne! Ce-o să creadă părinții tăi despre noi? Nici gând să mă primească acasă la voi. O să mă urască fiindcă te-am luat de lângă soții Allen, prietenii tăi adevărați, ca să primești în schimb un asemenea tratament. Să fii dată afară din casă în toiul nopții, fără nici un avertisment. Nu-mi vine să cred că tata face așa ceva. Se luă de păr și începu să-l strângă în mâini. Una ca asta... e îngrozitor. Mă face să vreau să plec de acasă.

- Dar nu în seara asta, Ellie. Lasă-l să facă așa cum vrea el. Nu merită osteneala. Cat abia putea să-și ordoneze cuvintele în propoziții. L-am supărat cu ceva, asta e?

- Dacă ai făcut-o, nu am nici cea mai vagă idee despre ce e vorba. Părea cam întors, sinceră să fiu. Știu că tot timpul pare prost dispus, dar, de cele mai multe ori, pot să vorbesc cu el și să-l calmez. Dar nu și în seara asta, se pare. Ceva l-a scos din sărite, dar nu văd cum poate fi ceva care să aibă legătură cu tine.

- Dacă are, indiferent despre ce ar fi vorba, îmi pare foarte rău. Nu-ți face griji pentru mine, Ellie! Regret doar că nu pot să iau legătura cu ai mei ca să-i anunț.

Sau cu James. Ar fi venit el să mă ia dacă tatăl tău nu ar fi fost atât de nerăbdător să mă trimită înapoi.

- Îmi pare rău. Presupun că e prea târziu să-i dai telefon acum. Dar pe Calman nu-l deranjează să te ducă, știu eu.

Fu rândul lui Cat să izbucnească de data asta:

- Nu de drum îmi pasă mie. Ci de faptul că sunt dată afară în toiul nopții, ca o servitoare din epoca victoriană căzută în dizgrație. Și nu poți face nimic în privința asta, Ellie, așa că mai bine lasă-mă să-mi fac bagajele.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt și simți cum lacrimile i se adună în gât. Se ridică și îi închise ușa în nas prietenei sale.

Pentru a doua oară în numai câteva zile, se trânti pe pat și începu să suspine. Cum de se ajunsese la asta? Își făcuse două prietene de când plecase din Piddle Valley, și fiecare o dezamăgise în felul ei. Cum putea generalul să fie atât de crud? Fără nici un motiv care să-i justifice o asemenea purtare? Și fără ca măcar să-și ceară scuze. Ca să nu mai spună că nu mai avea ocazia să-și ia rămas-bun de la Henry. La gândul ăsta, lacrimile mai că o înecară. I se părea că el începuse să-i împărtășească sentimentele, dar asta nu avea să se mai întâmple de-acum. Cine știa dacă urmau să se mai întâlnească vreodată, din moment ce aveau să locuiască în colțuri diferite ale țării, frecventând cercuri atât de diferite.

Cum se întâmplase una ca asta? Cat ajunsese de la a fi foarte apreciată la a fi ceva de care se putea descotorosi așa, în decurs de numai o zi. Era la fel de neînțeles pe cât era de înspăimântător. Ce aveau să-și imagineze părinții ei că făcuse de provocase o plecare atât de bruscă? Cum avea să le explice soților Allen, care aveau o părere atât de bună despre familia Tilney?

Și felul în care aranjase generalul lucrurile, fără ca măcar s-o întrebe. Nu mai auzise niciodată despre o asemenea samavolnicie, în nici una dintre cele patru parohii ale tatălui ei. Cine se credea?

Atunci își dădu seama. Ceva ce făcuse ea și care, dacă ar fi fost descoperit, i-ar fi adus o mare jignire. Nu o jignire de genul care s-o facă să fie dată afară în toiul nopții, dar un oarecare resentiment. Se dădu cu greu jos din pat și își deschise geamantanul. Cotrobăi printre haine, însă Biblia cu gaura de glonț era exact unde o lăsase, ascunsă sub două pulovere. Prin urmare, singura dovadă cum că făcuse ceva nepotrivit nu fusese descoperită. Cat se gândi dacă să lase cartea pe pat înainte să plece, astfel încât să se știe că o găsise. Dar îi veni o idee mai bună. Avea s-o ia cu ea și poate să-l întrebe pe tatăl ei ce credea că ar putea să însemne.

Noaptea trecu greu. Încercă să adoarmă, însă era prea agitată, iar mintea refuza să i se liniștească. Se speriase de ororile închipuite din cameră, însă acele umbre nu erau nimic pe lângă nefericirea demnă de dispreț care o ținea acum captivă. Zgomotele ciudate ale vântului și scârțâitul sinistru al vechii clădiri nu o mai speriau câtuși de puțin. Cat avea acum durerea care să le țină la distanță.

În cele din urmă, renunță la somn. Făcu un duș prelung, sperând, în ciuda obsesiei generalului cu țevile noi, că apa care curgea avea să-l țină treaz. Apoi se îmbrăcă și își făcu bagajul. Se așeză pe marginea patului, tăcută și nefericită.

La cinci și jumătate, se auzi un ciocănit ușor la ușă. Când Cat deschise, o văzu în prag pe Ellie, ținând în mână o tavă.

– Ți-am adus niște cafea și brioșe, spuse ea cu tristețe.

– Nu mi-e foame, îi răspunse Cat. Se mai uită pentru ultima oară prin cameră, apoi își ridică geamantanul și porni cu pași mari de-a lungul holului. Își cără geamantanul în josul scărilor, aruncând o privire în salon când trecu pe lângă el. Îi venea greu să creadă că, în urmă cu numai douăzeci și patru de ore, ea și Ellie se amuzaseră la micul dejun, încântate de absența generalului.

Ellie veni în urma ei.

– Să-mi dai un e-mail, Cat. De cum ajungi acasă. Te rog, dă-mi de veste cât mai repede posibil, bine? Nu o să pot să stau liniştită până când nu aflu că ai ajuns cu bine acasă. Încă putem fi prietene, Cat. Încă putem să lucrăm împreună la cărţi.

Cat oftă.

– O să-ţi dea voie tatăl tău să ţii legătura cu mine?

– O, te rog, nu sunt prizoniera lui. Uite, ştiu că trebuie să fac nişte schimbări. Dar nu e uşor. Fii prietena mea! Ajută-mă!

Cat nu apucă să mai spună nimic, fiindcă doamna Calman ieşi din bucătărie.

– Nişte sendvişuri, spuse ea scurt, întinzându-i lui Cat o pungă plină cu mâncare.

– Mulţumesc, zise Cat, cu toată demnitatea de care fu în stare.

– Ai destui bani? întrebă Ellie disperată când Cat deschise uşa din faţă. Eşti plecată de acasă de atâta vreme şi am crezut că...

Cat închise ochii preţ de o secundă. Nici măcar nu se gândise la bani.

– Poţi să-mi împrumuţi câţiva?

– Aşteaptă aici. Ellie fugi la etaj ca vântul. Doamna Calman rămase tăcută ca un peşte în vreme ce aştepta alături de Cat întoarcerea lui Ellie. Când reveni, aceasta îndesă un teanc de bancnote în mâna lui Cat. Uite o sută.

– E mai mult decât îmi trebuie.

– Ia-i şi gata!.

– O să ţi-i dau înapoi, spuse Cat.

Încă o bulină neagră pentru general, care nici măcar nu luase în considerare cum anume se presupunea că îşi plătea ea drumul de întoarcere.

– Nu e grabă, răspunse Ellie. Ţinem legătura, da?

Cat încuviinţă din cap şi ieşi. Calman o aştepta lângă maşină. Cat căzuse atât de jos pe scara socială, încât bărbatul nici nu se mai obosise să îşi pună cravată. Cravata lui Calman îi spunea lui Cat tot ce avea nevoie să ştie

despre noua ei poziție în relația cu familia Tilney. În timp ce își punea geamantanul în portbagaj, Cat strânse cu hotărâre din buze. Nu avea să le dea satisfacția de a o vedea plângând. Oricât de greu îi venea, o terminase cu mănăstirea Northanger.

capitolul 30

Calman nu scoase nici un cuvânt tot drumul, lucru pentru care Cat îi era recunoscătoare, de vreme ce nu credea că ar fi putut deschide gura fără să înceapă să plângă ca un bebeluș. La ora aceea a dimineții, șoseaua era liberă, așa că traseră pe dreapta pe o străduță lăturalnică, deloc frumoasă, din apropierea gării, la șapte fără câteva minute. Nu arăta câtuși de puțin ca o stație de autocare, însă autobuzul de Londra aștepta în lumina soarelui de dimineață, cu ușa deschisă.

Cat își luă geamantanul din portbagaj și se grăbi să-și cumpere bilet. Spre surprinderea ei, când se apropie de autobuz, Calman rămase pe loc la ceva distanță, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, arătând mai degrabă ca bodyguard-ul unui club de noapte decât ca omul bun la toate dintr-o casă cu pretenții. Evident, voia să se asigure că ea urca în autobuz. Era o nouă jignire, care se adăuga celei de a fi dată afară din casă. Ce credea că avea să facă? Să se furișeze înapoi la Northanger să dea foc locului? Nu că nu ar fi meritat una ca asta, la cum o trataseră. Însă voia să le arate că era mai bună ca ei. Îi făcu lui Calman cu mâna.

– Mulțumiți-i soției că a avut grijă de mine, spuse ea pe cel mai suav ton, pe când urca în autocar.

Locul ei era la geam, la mijlocul autocarului. Speranțele ei de a sta singură în nefericirea ei se spulberară când un tânăr de culoare, cam de vârsta ei, se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Te deranjează, păpușă? o întrebă el.

Ea îi oferi un zâmbet chinuit, iar el râse.

– Nu-ți face griji, n-am să te deranjez.

Își puse căștile în urechi și scoase o tabletă din rucsac. În mai puțin de un minut, era pierdut în lumea lui.

Cat era recunoscătoare pentru atitudinea aceasta. Șapte ore și jumătate în care să fie nevoită să asculte problemele altuia ar fi făcut-o să fie și mai înverșunată împotriva generalului, chiar dacă părea aproape imposibil așa ceva. Nu o îngrozea drumul în sine. Avea o grămadă de lucruri la care să se gândească și Harpii din Hebride care să o amuze pe e-readerul ei. Partea mai dificilă era să-și scoată din minte mănăstirea Northanger.

Se uită la ceas. În cealaltă parte a țării, Henry stătea în salonul de la Woodston, cu cafeaua de dimineață și cu bolul cu cereale. Nu credea că el aflase despre cele întâmplate, altminteri era sigură că ar fi luat legătura cu ea. Ceea ce-i aduse aminte că nu-și verificase telefonul să vadă dacă mai primise vreun mesaj. Ca să nu mai spună că era cazul să-i anunțe pe părinții ei că era în drum spre casă.

Cat scotoci prin rucsac și își scoase telefonul. Apăsă butonul pentru a-l deschide, dar nu se întâmplă nimic. Repetă gestul, însă tot fără rezultat. Apasă din nou butonul de pornire, dar, din nou, nimic. Dându-și seama de dimensiunea nenorocului ei, Cat scoase un sunet deznădăjduit. Își consumase bateria în mașină, pe drumul de întoarcere dinspre Woodston, și uitase să-și pună telefonul la încărcat; fiindcă la Northanger nu avusese semnal, îi ieșise din obișnuință să-și încarce telefonul în fiecare seară. Iar încărcătorul era în geamantan, care era în cala de bagaje a autocarului. Era prinsă în capcana singurătății ei, neavând posibilitatea de a-și împărtăși sentimentele cu nimeni în afară de ea însăși.

Telefonul mort o făcu să-și aducă aminte cât de fericită se simțise pe drumul de întoarcere dinspre Woodston. Postase poze cu locuința și cu priveliștea asupra lacului pe pagina ei de Facebook și își anunțase încântarea pe Twitter. Ba chiar le trimisese prin e-mail câteva poze și părinților ei, ca să vadă și ei ce bine se distra. Fusese o zi magică. În ciuda gafei ei îngrozitoare

de la Northanger, Henry fusese bucuros s-o vadă şi nerăbdător să rămână singur cu ea. Nici că şi-ar fi putut dori o reacţie mai bună când îi arătase e-mailul ridicol al Bellei. Şi îi păsa suficient încât s-o întrebe de viitorul ei, de parcă ar fi fost în vreun fel treaba lui. Nu credea că doar îşi închipuia afecţiunea pe care o simţeau unul faţă de celălalt. Senzaţia de gol în stomac ce o încerca atunci când se gândea la el era, după părerea ei, barometrul dragostei.

Iar în ziua aceea la Woodston, generalul fusese mai prietenos decât îl văzuse ea vreodată. Până şi Ellie făcuse o observaţie despre părerea lui foarte bună pe care o avea despre ea. Prin urmare, ce putuse să se fi întâmplat încât să ajungă de la consideraţie la dispreţ - căci numai dispreţul ar fi putut duce la o acţiune atât de drastică? Sigur nu-i spusese Henry despre hoinăreala ei nocturnă şi despre suspiciunile stânjenitoare, nu? Nu-l credea în stare pe Henry de una ca asta, căci ce motiv să fi avut să facă o asemenea destăinuire? Era genul de lucru pe seama căruia nu puteai nici măcar să glumeşti: „Hei, tată, Cat crede că ai omorât-o pe mama. Ai mai auzit ceva atât de amuzant?" Nu, aşa ceva n-ar merge, nici măcar la festival.

Ce urma să creadă Henry când avea să se întoarcă a doua zi la Northanger şi n-avea să mai găsească pe nimeni? Era convinsă că unul din soţii Calman avea să-i dea de veste. Întrebarea era dacă ei cunoşteau adevăratul motiv pentru care fusese alungată, pentru că ea nu avea habar. Cat se întrebă ce anume li se spusese, căci purtarea lor fusese ciudată. Calman nici că ar fi putut fi mai rece, iar doamna Calman, cu toate că nu scosese o vorbă, îi dăduse suficientă mâncare cât pentru un weekend prelungit. Dar oare cum avea să reacţioneze Henry? Avea să accepte, ca Ellie, fără să crâcnească, decizia tatălui lor? Sau avea să fie copleşit de regrete şi amărăciune? Avea să fie el suficient de mişcat încât să-l înfrunte pe tatăl lui?

Se îndoia în privința ultimei chestiuni. Era greu, știa ea bine, să te dezveți de un obicei de-o viață. Iar generalul își instruise într-atât de bine copiii să fie supuși, încât începuseră să-și pună la îndoială până și certitudinile. Nu, Henry avea s-o lase să plece. Totul se va fi terminat dinainte chiar să fi început. Dinainte chiar s-o fi sărutat ca lumea – pupatul pe obraz de dragul convenienței nu se punea, evident.

Cat era atât de prinsă în gândurile și regretele ei, încât abia dacă era atentă la trecerea timpului ori la peisaj. Aproape că se bucura de cât de lung și de obositor era drumul, căci, de îndată ce se încheia faza a doua, urmau alte patru ore cu autocarul de la Victoria la Dorchester, după care avea să fie nevoită să explice întoarcerea ei precipitată familiei și prietenilor.

Deși îi era dor să se vadă din nou în compania lor după o lună de absență, Cat nu avea chef de nici o explicație care oricum s-ar fi reflectat negativ asupra ei. Căci, deși se știa fără vină, mama și tatăl ei, ca orice părinți, aveau inevitabil să-și bănuiască propriul copil de săvârșirea a cine știe ce păcat, atât de odios și de rușinos încât nici nu îndrăznea să-l recunoască. Poate că nu aveau să meargă într-atât de departe încât să dea glas opiniilor lor, însă ea știa prea bine ca asta aveau să gândească.

În acel moment, era atât de deprimată, încât începu să mănânce din sendvișuri. Ultima ei amintire de la Northanger, se gândi ea pe când mușca din chifla cu friptură de vită în sânge, hrean și fetică. Cat închise ochii și îl savură. Măcar îi rămăseseră câteva plăceri simple.

La șapte ore și cincizeci și trei de minute după ce plecase din Newcastle, opriră în terminalul dezolant din orașul Victoria. Aerul încărcat cu gazele de eșapament fu un șoc pentru plămânii lui Cat după atmosfera curată din Borders și după aerul condiționat din autocar. Își luă geamantanul și găsi stația de unde avea să plece autocarul de Dorchester.

Erau puţini călători care mergeau spre vest în acea după-amiază, aşa că avu ambele scaune la dispoziţia ei. Pe când se îndreptau spre soarele de la apus, iar peisajul devenea din ce în ce mai familiar, Cat începu să resimtă dorul de casă. Visase la o întoarcere cu totul diferită, una triumfătoare, în genul celor care apar în majoritatea cărţilor de ficţiune pe care ea le adora. Şi-l închipuise pe Henry conducând-o acasă de la Northanger, pe ea prezentându-l familiei, plimbându-se cu el prin grădina soţilor Allen, unde el avea să-şi declare iubirea eternă, pe malul râului. Însă visurile ei erau acum spulberate, scoţând la iveală nerozia care fusese în spatele lor în tot acest timp.

Măcar putea să-şi încarce telefonul în autocarul acesta. Dar acum, că avea posibilitatea să dea mesaje ori să telefoneze acasă, Cat se trezi că nu prea îi venea să facă acest lucru. În cele din urmă, când era la mai puţin de o oră depărtare de Dorchester, iar soarele începuse să se piardă în depărtare, compuse mesajul atât de necesar:

În autocar spre Dorchester. Ajung la 21.17. Poţi să mă iei, te rog? Cat

I-l trimisese tatălui ei, iar în cinci minute primi şi răspunsul:

??? Normal că pot. Eşti bine? Tata

Cum putea măcar să înceapă să răspundă la acea întrebare?

Sunt bine. Am avut tel. mort. Abia aştept să vă văd. Mi-e dor de toţi. Ne vdm curând. Pup

Parcă îi şi vedea, strânşi toţi în bucătărie, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase de se întorcea atât de brusc. N-aveau cum să înţeleagă, cum nici ea nu reuşea.

Când coborî din autocar la Dorchester, abia dacă se mai putu stăpâni la vederea tatălui ei. Cat se aruncă în braţele lui, un amestec de amărăciune şi bucurie strângându-i inima. Acum, că ajunsese în sfârşit în locul unde ştia că era iubită necondiţionat, putea să se descarce. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în vreme ce tatăl ei o mângâia uşor pe spate, nedumerit, dar, prin natura meseriei, obişnuit să ofere alinare.

Când Cat putu în cele din urmă să se desprindă din îmbrăţişare, domnul Morland îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi îi ridică geamantanul.

– Nu trebuie să spui nimic acum decât dacă vrei să-ţi iei povara de pe suflet înainte să ajungem acasă, îi zise el. Altfel, mai bine aşteaptă, ca să nu trebuiască să treci prin acelaşi lucru de două ori.

Cat înghiţi şi încuviinţă din cap.

– Bine. Te iubesc, tată.

– Ştiu, răspunse el. Şi noi te iubim. Orice ar fi. Ştii asta.

Ultimii kilometri de drum trecură cel mai greu. Când ajunseră la casa parohială, Cat îşi redobândise controlul de sine, astfel că, după ce traseră maşina pe alee, iar mama şi surorile veniră s-o întâmpine încântate, ea reuşi să-şi stăpânească lacrimile şi să se bucure de reîntoarcerea în sânul unei familii iubitoare, spre deosebire de cea condusă de un tiran fără inimă.

Mama ei se foia de colo-colo prin bucătărie, încălzind supa şi deschizând cutii cu mixuri pentru prăjituri, în vreme ce surorile ei o bombardau cu întrebări despre atracţiile din Edinburgh şi despre purtarea şocantă a Bellei Thorpe. În cele din urmă însă, aceste subiecte fură epuizate pentru moment, iar Richard Morland le goni pe fetele mai mici la etaj, invocând ora târzie.

Atunci avu Cat în sfârşit prilejul să vorbească despre ce i se întâmplase. Putea să-şi dea seama din privirile pe care le schimbau părinţii ei că erau şocaţi că un tată putea să dea afară din casă o tânără fată, fără nici

un avertisment, şi s-o pună să străbată ţara de la un capăt la altul.

– Şi hotărârea asta a fost luată în toiul nopţii? întrebă Annie indignată.

– Trecuse de miezul nopţii când mi-a spus Ellie.

– Îmi vine greu să cred, făcu Richard. Ar fi putut măcar să ne dea un telefon şi să ne anunţe că fiica noastră este pe drum. Am fi putut să nu fim acasă sau să fim plecaţi.

Cat reuşi să scoată un chicotit slab.

– Voi nu plecaţi niciodată.

– Aşa e, dar generalul Tilney nu avea de unde să ştie asta. Sunt uimit. Susie Allen ne-a vorbit atât de frumos despre el. Şi nu ai idee ce a provocat decizia asta?

– Nici cea mai vagă idee. Sincer, tată, nu încerc să acopăr ceva ce am greşit. Chiar părea să mă placă, şi Ellie mi-a spus că are o părere foarte bună despre mine. După care s-a sucit.

– Ei, mai bine că ai plecat din casa aia, spuse Annie cu hotărâre în glas. Din ce-mi spui, pare cu adevărat obsedat de control. Bieţii copii, adăugă ea şi scutură din cap.

– E ca şi cum le-ar fi frică de ce s-ar întâmpla dacă l-ar înfrunta, spuse Cat. Ceea ce e ciudat, pentru că Henry nu e deloc un pămpălău. Dacă petreci timp cu el, îţi dai seama că are propriile opinii. Dar, când vine vorba despre tatăl lui, pur şi simplu renunţă. E ca şi cum acesta ar avea o putere grozavă asupra lor.

Tatăl ei îşi dădu ochii peste cap.

– Lasă melodrama, Cat. Încă ai impresia că eşti una dintre eroinele din cărţile tale. Sunt doar o altă familie cu probleme, care are nevoie să şi le rezolve. Abandonară subiectul, văzând că oboseala o ajunsese din urmă pe Cat, care fu mai mult decât bucuroasă să se arunce în propriul pat, unde, spre surprinderea ei, dormi buştean.

Firește, subiectul fu reluat a doua zi dimineaţă, când Susie Allen veni la cafea.

– În regulă, spuse Susie. Dă-mi voie să recapitulez! S-a întors de la Londra cu povestea asta despre o excursie la rudele din sudul Franței de care uitase complet?

– Așa mi-a spus Ellie. Eu nu am mai vorbit cu el după ce s-a întors.

– Incredibil! Nu-mi imaginez cum poți să uiți că pleci la Nisa, dar asta nu e o scuză ca s-o dea pe Cat afară din casă înainte de răsărit. Mulțumesc Cerului că ai ajuns cu bine, Cat. Cu un bărbat ca ăla, ai avut noroc că ai scăpat.

– Nu-i cânta în strună, spuse Richard, când trecu prin bucătărie, pregătindu-se să plece la o înmormântare.

– A vorbit mereu foarte frumos despre tine și despre domnul Allen, spuse Cat. Ba chiar a spus că vrea să vă invite la Northanger.

Susie pufni.

– Să aștepte mult și bine. Nu pun piciorul la mai puțin de doi kilometri de casa aia.

– Ce voia de la Susie și Andrew? întrebă Annie.

– Nu știu. Dar vorbește mult despre bani. Cred că petrece o grămadă de timp gândindu-se câți bani fac. La încasări, mă refer, nu la cât valorează cu adevărat, spuse Cat cu tristețe în glas. Poate că a aflat cât de lefteri suntem și de-asta s-a hotărât să scape de mine.

– Asta e nemaipomenit de deprimant, făcu Susie.

– Un motiv în plus să te bucuri că nu mai ai nimic de-a face cu familia Tilney de acum înainte, spuse Annie cu hotărâre în glas.

Ridicându-se să pună iar de ceai, nu văzu expresia de regret care întunecă pentru o clipă chipul fiicei sale.

Cat se bucură de sprijinul familiei și al prietenilor, care o ajutară să treacă peste zilele ce urmară. Dar, în ciuda dragostei și a grijii lor, ea rămase palidă, retrasă și mai predispusă la plimbări lungi de una singură decât fusese înainte de excursia la Edinburgh. Nu felul în care o tratase generalul o supăra; acceptase acest lucru drept ceva de neînțeles și lipsit de utilitate pentru închipuirile ei fanteziste în care îi plăcea să se piardă

şi îl lăsase în urmă. Dar nu putea să facă asta şi în privinţa lui Henry.

Faptul că nu mai auzise nimic de la el îi rănise inima şi îi afectase stima de sine. Fără îndoială că trebuia să fi aflat până acum ce se întâmplase. Cum putea să întoarcă pur şi simplu spatele la tot ce începuse să înflorească între ei? Dacă era într-adevăr incapabil să lupte pentru ceea ce îşi dorea, poate că era mai bine să afle acum, presupunea ea. Dar, chiar şi aşa, nu exista scuză sau explicaţie care să-i poată alina durerea.

Cat se aşezase de mai multe ori cu gândul să-i scrie un e-mail lui Ellie, însă nu ştia de unde să înceapă. În cele din urmă, se folosi de scuza de a-i înapoia cele o sută de lire împrumutate pentru a-i scrie un scurt bilet în care îi mulţumea pentru ospitalitatea arătată la Northanger, transmiţându-i speranţele că aveau să găsească o cale de a continua colaborarea lor, fie virtual, fie faţă în faţă. Îşi cântări cu grijă fiecare cuvânt, ţinând cont de faptul că era posibil ca Ellie să-i arate mesajul lui Henry. Cat nu spera însă să primească vreun răspuns.

Văzând-o ce făcea, mama ei scoase un oftat.

– Tu şi James aţi avut amândoi parte de o vară destul de intensă. Relaţii ciudate, făcute sau terminate prea devreme. Dar presupun că aşa e când eşti tânăr. Poate că veţi avea mai mult noroc data viitoare.

– Poate că eu şi Ellie încă putem fi prietene. Linse plicul şi îl închise. E foarte drăguţă, mamă.

– N-aş paria pe asta. Poate doar dacă tatăl ei e călcat de un autobuz. Mi-aş dori să fi avut o preocupare care să-ţi alunge gândul de la asta. Măcar bietul James e ocupat cu lucrul. A venit timpul să începi să te gândeşti la viitorul tău, Cat. Mâine, poimâine faci optsprezece ani şi n-ai să mai primeşti alocaţie. Noi nu suntem înstăriţi, ca prietenii tăi din Edinburgh. Va trebui ori să mergi la facultate, ori să te angajezi. Te-ai gândit ce ai vrea să faci?

Cat oftă. De parcă s-ar putea gândi la viitor când viaţa ei era distrusă.

– Eu şi Ellie avem un plan. Vrem să scriem cărţi pentru copii. Ea este o ilustratoare nemaipomenită, şi ştii cât de bine mă pricep eu la a inventa poveşti pentru cei mici.

Era prea ocupată să privească ţintă pe fereastră ca să observe expresia de blândă compasiune de pe chipul mamei ei.

– Probabil că asta n-o să se întâmple prea curând, scumpo.

– Da, ştiu.

– Îţi aduci aminte că am vorbit nu demult să te pregăteşti pentru a fi bonă?

Cat încuviinţă din cap indiferentă.

– Da, numai că nu am calificările necesare.

– Asta nu e neapărat o problemă, spuse Annie. Cât timp ai fost plecată, am făcut nişte cercetări. Este o facultate în nord-est unde sunt pregătite fetele care nu au urmat o formă tradiţională de învăţământ. Şi ieşi de acolo cu o diplomă recunoscută în domeniul îngrijirii copiilor. Şi, dacă intri, ai putea să stai cu James. Ce crezi?

– În regulă, zise Cat. Oricum nu cred că intru.

– Dă-mi voie să mă duc sus şi să aduc broşura. Cred că am pus-o pe undeva pe la etaj.

Cat o urmări pe mama ei cum iese din cameră cu o privire plină de afecţiune. Annie nu voia decât să îmbunătăţească lucrurile, chiar dacă nu înţelegea care era adevărata problemă. Cat umplu ibricul şi se sprijini de bufet cât aşteptă să fiarbă apă. Auzi ca prin vis scrâşnetul pietrişului de pe aleea din spate. Tatăl ei se întorsese mai repede decât se aşteptase. Poate că-l putea convinge să-i dea o lecţie de condus. Trebuia să înveţe să conducă dacă avea să fie bonă.

Însă uşa din spate nu se deschise. În schimb, se auzi o tentativă de ciocănit, care nu fu urmat de intrarea vreunui prieten ori a vreunui enoriaş. Poate că sosise un colet. Cat se depărtă de bufet şi se duse la uşă.

Nu era vorba despre o livrare. În pragul uşii de la bucătărie stătea ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă. Cat îşi duse mâna la gură.

– Tu! exclamă ea.

capitolul 31

Henry îşi dădu de pe frunte claia de păr blond şi o privi fix pe Cat, cu o expresie neliniştită pe chip. Arăta cam şifonat, ca un om care petrecuse prea multe ore în scaunul şoferului. O umbră vagă de barbă nerasă îi întuneca linia maxilarului. O încercare nereuşită de zâmbet îi ridica un colţ al gurii.

– Bună, Cat, spuse el.

Preţ de o clipă, ea crezu că inima avea să-i plesnească din pricina unei combinaţii explozive de şoc şi încântare.

– Henry.

Acest unic cuvânt fu tot ce reuşi să îngaime.

– Am venit să-mi cer scuze. Vrei să vorbeşti cu mine?

Ea se dădu un pas înapoi şi îi făcu semn spre bucătărie. Henry intră, oferind încăperii o atenţie deosebită şi zâmbind în timp ce privea în jur. Apoi îşi întoarse faţa către ea.

– Felul în care familia mea te-a tratat pe tine – şi pe fratele tău, într-un mod indirect – mă îngrozeşte. În momentul de faţă îmi este ruşine că sunt un Tilney.

Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să spună ceva, Annie se întoarse în bucătărie, fluturând o grămăjoară de hârtii.

– Le-am găsit. Numai Dumnezeu ştie de ce le-am pus laolaltă cu agenda de la Uniunea Mamelor[1]. Se opri în loc, cercetându-l din cap până în picioare pe tânărul din bucătărie. Cine este acesta, Cat?

[1] În original, Mother's Union, o asociaţie caritabilă cunoscută la nivel internaţional, bazată pe principii creştine, care doreşte să vină în ajutorul familiilor de pretutindeni (n.tr.)

Henry făcu un pas în față și întinse mâna, mai șovăitor decât îl văzuse Cat vreodată.

– Doamnă Morland? Sunt Henry Tilney. Am venit să-mi cer scuze pentru felul îngrozitor în care tatăl meu a tratat-o pe fiica dumneavoastră. Am vrut să fac acest lucru în persoană, ca să nu las loc de îndoială în privința intențiilor mele. Și, firește, voiam să mă asigur că a ajuns acasă teafără și nevătămată.

Annie, cu inima deschisă, întocmai ca fiica ei, dădu mâna cu el.

– Dă-ți jos haina și ia loc! Dacă ai venit cu mașina tocmai din Scoția, probabil vrei cu disperare o ceașcă decentă de ceai. Nu primești decât apă chioară în cafenelele alea de pe autostradă. Cat, adu formele. Henry nu o să refuze niște prăjituri de casă, nu-i așa?

Luat oarecum prin surprindere, Henry își dădu jos sacoul boțit și se așeză la masa din bucătărie. Cat aduse formele de prăjituri și își trase un scaun în fața lui.

– Mulțumesc, spuse el. Generozitatea voastră mă face să fiu și mai rușinat.

Annie turnă niște apă fiartă în trei căni.

– Tu nu ești tatăl tău, așa-i? Ce fel de om dă vina pe copil pentru păcatele tatălui?

– Frumos din partea dumneavoastră să spuneți asta.

– Prietenii copiilor noștri sunt întotdeauna bine-veniți aici, Henry. Poate că într-o bună zi o să-ți cunoaștem și sora?

– Sunt sigur că ar fi încântată.

– Cum a fost drumul? întrebă Annie, întinzându-le cănile cu ceai și oferindu-le lapte dintr-o sticlă de plastic.

Cat tot nu scoase nici un cuvânt, aparent amuțită de sosirea fiului persecutorului ei.

– Obositor, răspunse Henry. Dar am venit de cum am aflat ce s-a întâmplat. Se uită la Cat. Nu m-am întors marți noaptea, după cum speram. A trebuit să mă duc direct la Edinburgh să iau niște dosare pentru cazul de a doua zi. Așa că nu am aflat ce s-a întâmplat decât când

m-am întors, adică noaptea trecută. De cum am auzit, am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe tata la Nisa, ca să-i cer niște răspunsuri. După care m-am urcat în mașină și am pornit încoace. Sorbi din ceai și afișă un zâmbet slab. Am dormit în mașină, continuă el. Îmi cer scuze dacă arăt ca un om al străzii.

Rămaseră tăcuți o vreme, cât Henry își bău ceaiul și înfulecă prăjitura.

Cat – emoționată, agitată, roșie în obraji și cu ochii strălucitori – era atât de schimbată față de ființă apatică de acum câteva minute, încât chiar și un observator mai puțin perspicace decât mama ei ar fi bănuit că era mai mult decât încântată să-l vadă pe Henry. După ce acesta își goli ceașca și îi mulțumi lui Annie, spuse:

– Cat, de ce nu-l iei pe Henry să faceți o plimbare până la soții Allen? Sunt sigură că Susie s-ar bucura să-l vadă.

– Asta ar fi minunat, spuse Henry. Își luă haina și așteptă să se ridice și Cat, ca s-o poată urma afară. O luară pe aleea dinspre grădină, de unde pornea o cărare ce traversa pajiștea și continua prin livadă până în spatele casei soților Allen. Nici nu ieșiră bine din raza de vedere a ferestrelor de la bucătărie, că Henry o apucă pe Cat de mână și o întoarse cu fața la el. Nu o să mai vorbești niciodată cu mine? întrebă el pe un ton rugător.

– Nu știu ce să spun. Întâi sunt dată afară, apoi vii aici și te porți frumos cu mama. Ce ar trebui să cred din toate astea?

– Că îmi pare îngrozitor de rău și că mi-e rușine de ce ți s-a întâmplat. Oricare ar fi fost adevărul, tatăl meu s-a purtat într-o manieră îngrozitoare.

– Adevărul? Adevărul este că tatăl tău m-a dat afară din mănăstirea Northanger în toiul nopții, fără ca măcar să mă întrebe dacă am destui bani să ajung acasă. Dacă nu ar fi fost Ellie...

El râse amar.

– Dacă n-ar fi fost Ellie. Prin urmare, e adevărat?

– Henry, n-am idee despre ce vorbești.

– Pentru că eu sunt în regulă dacă așa stau lucrurile. Doar că mi-aș fi dorit să-mi fi spus, în loc să mă lași să mă fac de râs.

– Să-ți fi spus ce? Ce se presupune că am ținut secret?

– Știi foarte bine.

– Ce? Spune-mi! Ce?

– Că ești lesbiană. Că ești îndrăgostită de Ellie.

Cat se uită la el, ca trăsnită.

– Lesbiană? Eu? Despre ce vorbești?

– De-asta te-a dat tata afară. Pentru că a aflat că nu de mine erai interesată, ci de Ellie. Îi dădu drumul la mână și se întoarse cu spatele la ea. Serios, Cat, mi-aș fi dorit să fi fost sinceră cu mine.

– Nu sunt lesbiană, Henry. Îți jur. Nici nu cunosc vreuna. Ei bine, în afară de femeile care conduc oficiul poștal, dar ele nu se pun, fiindcă sunt mai bătrâne decât însuși Dumnezeu. De unde i-a venit tatălui tău ideea asta nebunească?

Henry își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și începu să umble înainte și înapoi, de parcă ar fi fost în sala de judecată.

– S-a dus la Londra pentru o întrunire, după care a mers să joace poker. A dat peste Johnny Thorpe...

– Porcul ăla? Cat deveni pe dată circumspectă. Ce rău mai aveau de gând frații Thorpe să le facă celor din familia ei?

– Tatăl meu te place dintr-un motiv pe care eu n-am reușit niciodată să-l aflu. În fine, au intrat în vorbă, tata i-a spus că stai la noi și că are impresia că noi doi am putea forma un cuplu.

Cat roși.

– Doamne! Că tot vorbeam de încrezuți.

Henry nu prea era în apele lui.

– În fine. Potrivit celor spuse de tatăl meu, Johnny ar fi izbucnit în râs și i-ar fi spus că eu latru la copacul nepotrivit. Johnny a spus că ți-a dat și el târcoale – cuvintele lui, nu ale mele, înainte să mă plesnești –, după care a aflat de la sora lui că ești lesbiană.

Furioasă, Cat se întoarse spre el.

– Iar tu şi tatăl tău aţi crezut, bineînţeles. Voi, bărbaţii, sunteţi atât de orgolioşi. Toate astea s-au întâmplat doar pentru că i-am spus Bellei că nu sunt interesată de fratele ei cel plicticos. Dacă o femeie nu e nerăbdătoare să iasă cu vreunul dintre voi – pentru că e un porc, un beţiv sau un plicticos –, gata, asta înseamnă că e lesbiană? Cum îndrăzneşti, Henry Tilney? Cum îndrăzneşti să vii aici şi să-mi spui toate astea?

El îşi ridică braţele într-un gest de predare.

Nu împuşca mesagerul. Am venit să încerc să descurc lucrurile.

– Dar ai început prin a presupune că rahatul ăla e adevărat. De parcă ai şi putea avea încredere în Johnny Thorpe, în defavoarea mea, doar pentru că e băiat.

– Tata a spus că ar avea logică. Adică, trebuie să recunoşti, tu şi Ellie sunteţi foarte afectuoase una faţă de cealaltă. Vă îmbrăţişaţi mereu şi alte asemenea chestii.

– Aşa sunt fetele, Henry. Nu ascund nici un secret vinovat. Persoanele cu secrete vinovate sunt în familia ta.

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri. Nu fusese niciodată atât de supărată, iar judecata îi dispăruse odată cu stăpânirea de sine.

El îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Tu tot crezi că tata este ucigaşul secret din aripa de vest?

– Ştii ce, Henry? Foarte mult timp am crezut că sunteţi vampiri. Felul în care evitaţi toţi lumina soarelui. Faptul că arătaţi toţi mai tineri. Faptul că nici unul dintre voi nu seamănă cu femeia căreia îi spuneţi mamă. Mâncarea pe care o mâncaţi – fripturi în sânge şi ficat. Dar voi, cei din familia Tilney, sunteţi alt gen de vampiri. Pe voi banii vă interesează, nu sângele.

Henry rămase încremenit în loc, cu gura căscată şi cu o expresie nedumerită pe chip.

– Vampiri? Vrei să spui, ca în cărţile şi în filmele alea? Care vorbesc despre misoginism, asuprire, vârcolaci şi toate rahaturile alea?

– Întocmai. Ce e tatăl tău dacă nu un asupritor și un misogin? Să mă trateze ca pe un gunoi, și asta doar pentru că l-a crezut pe Johnny Thorpe. Și, chiar dacă ar fi spus adevărul, ce scuză ai să dai pe cineva afară din propria casă în toiul nopții? Și ce dacă eram lesbiană – ceea ce nu sunt, câtuși de puțin? Și ce dacă Ellie era lesbiană? Deși, dacă este, Dumnezeu s-o ajute! Deci, da, cred că familia ta mustește de secrete. Am găsit Biblia, Henry. Am găsit Biblia.

Henry aruncă o privire disperată în jur, ca și cum ar fi vrut să găsească o cale de a scăpa de femeia asta nebună.

– Ai găsit Biblia? repetă el pe un ton exagerat de calm. Și ce ar trebui să însemne asta?

– Biblia familiei. Cu nașterile, căsătoriile, dar nu prea numeroasele morți. Unde toți băieții numiți Henry Tilney par să ajungă până la vârsta maturității, lucru nemaiauzit înainte, când bebelușii și copiii mureau pe capete.

– Nu suntem o familie care să fi sărbătorit vreodată moartea, Cat. Este o tradiție.

– Pe naiba, Henry! Sunteți o familie care are propria capelă și propriul cimitir. Nu sunteți chiar genul „Unde îți este, moarte, boldul tău[1]", nu-i așa? Mai mult decât atât...

– Ia stai așa, este vorba despre Biblia cu gaura de glonț?

Cat fu luată prin surprindere de bunăvoința lui de a fi reținut ceva din ce spusese ea.

– Da.

– Și asta ce demonstrează, mai exact?

Cat șovăi. Nu avusese prilejul de a-l întreba pe tatăl ei ce credea despre Biblia cu gaura de glonț.

– Ei bine, numai o creatură a întunericului ar trage într-o Biblie.

[1] Biblia, Corinteni I, 15:55, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe, București, 2008, p. 1308

Se bâlbâia, şi o ştia prea bine, dar nu voia să se lase păgubaşă.

– Asta e o afirmaţie cam rasistă, Cat.

El nu-şi putu stăpâni un zâmbet ironic, iar ea simţi că rezistenţa ei era pusă la încercare.

– Ce vrei să spui prin rasistă?

– Glonţul acela provine de la o armă nemţească. Iar Biblia aceea este motivul pentru care mă aflu astăzi aici.

Ea se încruntă.

– Nu înţeleg.

– Stră-străbunicul meu a fost ofiţer în Primul Război Mondial. Purta Biblia în buzunarul interior al tunicii când a încasat un glonţ în locul lui în bătălia de pe Somme. Dacă nu ar fi fost Biblia, el ar fi fost ucis, iar eu nu m-aş fi născut. Cat, nu suntem vampiri. Asta este o nebunie. Vampirii nu există în lumea reală. La fel cum nu ne aşteaptă după colţ apocalipsa zombilor.

Cu mâinile în şold, ea îl ţintui cu privirea.

– Dovedeşte-o!

El izbucni în râs.

– Nu poţi să dovedeşti ceva ce nu există. Nu pot să dovedesc că nu există vampiri, cum nici tu nu poţi dovedi că nu eşti lesbiană. Eşti fiica unui vicar, Cat – fireşte că tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi că este o chestiune de credinţă. Să-i crezi pe oameni pe cuvânt.

Rămaseră uitându-se lung unul la celălalt, nici unul din ei dornic să capituleze. Apoi Henry făcu un gest care-i trăda nerăbdarea.

– Asta e o prostie, Cat. Am venit aici să-mi cer scuze în numele tatălui meu, asta e adevărat. Dar e numai o parte din motiv. Am venit aici pentru că, încă de când te-am întâlnit prima oară la cursul de dans al Fionei Alexander, sunt îndrăgostit de tine.

Cu gura uscată, Cat făcu un pas înapoi.

– Nu.

El păru rănit.

– Nu simţi la fel?

În cele din urmă, Cat îşi veni în fire şi reuşi să spună ceva cugetat:

- Oh, Henry, sunt complet nebună după tine.

Şi îşi petrecu braţele pe după gâtul tânărului uimit din cale-afară, care îşi reveni numaidecât şi o cuprinse într-o caldă îmbrăţişare. În sfârşit, Cat ştiu că urma sărutul la care visase încă de la primul dans. Rămaseră îmbrăţişaţi în mijlocul livezii, orbi la tot ce era în jurul lor în afară de ei înşişi, aşa cum tind să facă tinerii îndrăgostiţi.

A durat ceva până să ajungă la casa soţilor Allen şi, mai târziu, nici unul din ei nu reuşi să spună despre ce anume se vorbise acolo. Când se întoarseră la casa parohială, problema era deja rezolvată. Henry le explică soţilor Morland că se certase atât de tare cu tatăl lui, încât se temea că nu mai existau şanse de împăcare.

- Dar am o profesie, spuse el. Iar până la sfârşitul anului voi fi pe deplin calificat. Pot să mă întreţin fără să primesc un sfanţ de la el. O să fiu bine. Să îndrept lucrurile cu Cat valorează mai mult decât orice sumă de bani.

Cei doi tineri îndrăgostiţi se uitară unul la celălalt.

- Vampirule, spuse ea.

- Lesbiano, replică el.

Şi, spre uimirea soţilor Morland, izbucniră într-un hohot nestăpânit de râs.

epilog

Patru ani mai târziu

Henry nu arătase nicicând mai chipeş, se gândi Cat, pe când mergea la altarul bisericii parohiei din Farleigh Piddle la braţul tatălui ei. Viitorul ei soţ avea silueta perfectă pentru ţinuta de ceremonie, iar griul perlat al hainei lui făcute pe comandă îi scotea în evidenţă strălucirea aurie a pielii lui bronzate şi şuviţele decolorate de soare ale părului blond-închis. Nu era bărbat mai chipeş în toată biserica. Posibil în tot satul Piddle Valley, chibzui ea.

În cei patru ani care se scurseseră de la plecarea ei impusă de la mănăstirea Northanger, personajele noastre trecuseră printr-un caleidoscop impresionant de schimbări. Cat însăşi urmase sugestia mamei sale de a se pregăti ca bonă. Odată calificată, Henry îi găsise de lucru cu jumătate de normă la unul dintre colegii lui, punând astfel capăt în sfârşit celor doi ani în care făcuseră naveta între Newcastle şi Edinburgh. Trăiau fericiţi într-un apartament micuţ din Lawnmarket, însă succesul crescând al lui Henry le promitea că, în curând, aveau să se mute într-o locuinţă mult mai spaţioasă.

– Unde să fie şi o cameră pentru copil, îi mărturisise Cat mamei ei în seara de dinaintea nunţii. Nu chiar acum. Să nu-ţi faci vreo impresie greşită. Dar când va veni momentul.

Motivată de confruntarea lui Henry cu tatăl lor, Ellie îşi luase şi ea viaţa în propriile mâini. Intrase la Facultatea de Arte din Edinburgh, ca să urmeze un curs de design, întreţinându-se din banii obţinuţi din vânzarea unor bijuterii pe care i le lăsase moştenire mama ei.

– Nu le-am vândut decât pe cele mai urâte, îi spusese ea lui Cat. Nişte pietre mari în monturi stângace.

Le-am păstrat pe cele prețioase. Dar tata chiar are un gust teribil când vine vorba despre bijuterii. Nu-mi pare rău că am scăpat de ele.

Despre viața ei personală nu vorbea niciodată, și poate că avea un motiv bun.

Ellie și Cat continuaseră colaborarea la proiectul lor cu cărțile pentru copii. Fuseseră respinse de o grămadă de ori, însă, în cele din urmă, o editură din Edinburgh le cumpărase primele două cărți dintr-o serie cu povești amuzante cu vampiri.

– Asta datorită experienței noastre de familie, spusese Ellie chicotind când se întâlniseră în cele din urmă cu editorul lor. Cat îi dăduse un șut pe sub masă. Nu putea să se aștepte ca toată lumea să le guste glumele.

După ce Freddie își încheiase misiunea în Afganistan, își dăduse demisia și acceptase un post profitabil în cadrul unei companii de armament. Nu reușise să ajungă la nuntă, pentru că era plecat într-o călătorie de afaceri într-un emirat din Golful Persic. Nimeni nu se supărase.

James Morland își clădise o carieră în domeniul legilor imigrării și al drepturilor omului în cabinetul său de avocatură din York. Se îndrăgostise de una dintre clientele sale, o somaleză care tocmai își deschisese un restaurant în apropierea universității și care primise deja un val de recenzii pozitive. După proces, James se alesese atât cu inima fetei, cât și cu șase kilograme în plus.

Bella Thorpe apăruse pentru scurtă vreme într-o emisiune televizată, însă fusese eliminată din prima rundă, la cererea publicului. Fratele ei, Johnny, fusese concediat de către banca la care lucra, după ce ieșiseră la lumină o serie de tranzacții dubioase. Susie Allen găsise o mare bucurie în a relata nenorocul lor familiei Morland, și nici măcar vicarul nu se putuse abține să nu comită păcatul de a face haz de necazul altuia.

Cât despre generalul Tilney, prima sa reacție la răzvrătirea copiilor săi mai mici fusese să le taie alocația și să le interzică să revină la mănăstirea Northanger. Talentul lui de a-și tăia singur craca de sub picioare era

remarcabil, însă o făcuse fără compasiunea pe care mama lor le-o transmisese lui Henry şi lui Ellie. La un an de la îngrozitoarea noapte când Cat fusese dată afară de la mănăstire, fiul său cel mic trecuse pe acolo, după ce se înţelesese cu doamna Calman să facă în aşa fel încât să-l prindă pe general singur acasă.

Henry nu pomenise nimic de ce se petrecuse între ei, şi, cu toate că nici până atunci nu fusese multă simpatie între tată şi fiu, măcar nu se mai resimţea amărăciunea de dinainte. Şi Ellie fusese bine primită înapoi în sânul familiei; acum, că îşi luase diploma, urma să se stabilească la Woodston, unde tatăl ei îi promisese să-i construiască un atelier pe malul apei.

Morala sau mesajul acestei poveşti este greu de desluşit. Dar aşa şi trebuie să fie, căci, după cum şi Catherine Morland a aflat acest lucru pe pielea ei, nu intră în atribuţiile ficţiunii să ofere lecţii de viaţă.